

Tác Giả và Tác Phẩm

Cần thị Vân Khánh

Tiểu sử

Sinh năm 1979 ở Hà Tây. Hiện sống ở Hà Nội.

Tác phẩm

Tập truyện: Chàng hề của em, Hạnh phúc mơ hồ.
Tập truyện Vũ điệu thân gầy với 12 tác giả nữ khác.

Một trong 10 ảnh nghệ thuật đẹp nhất thế giới năm 2009

Mục Lục

Chàng hề của em – 2

Điệp khúc mi tôm – 5

48 giờ yêu nhau – 9

Phụ đính:

Tình yêu - Phía sau khe cửa - Trái tim nhạy cảm
Em có muốn tắm không – Ngày kín – Nhật ký tuổi 19
Vi đó là em – Kết thúc vào buổi sáng
Sự lựa chọn cuối cùng – Tình yêu mong manh
Ngày anh im lặng - Ngày rẽ - Người đàn ông khác

(Tìm bài đọc: ở “Keyboard”, nhấn nút “F5”, đánh số trang, rồi “Enter”)

Chàng hề của em

Người... yêu tôi thường lặp đi lặp lại điệp khúc thể này:

- Vào Sài Gòn đi! Anh đợi.

Và tôi, dẫu biết lời chèo kéo thiết tha ấy quyn rũ vô chừng, nhưng vẫn trả lời rằng:

- Năm 2000, cọng rơm khô của em ạ.

Anh thờ dài. Tôi biết mỗi lần anh thờ dài, trên đầu anh lại mọc thêm mấy sợi tóc... bạc. Tôi cảm nhận rõ nỗi lo lắng ấy của anh. Dù trước tôi, anh không dám gào lên: 'Đến năm 2000 thì anh thành cụ già mất rồi còn đâu..'

Đừng bắt tôi phải nói tuổi của anh, bởi chính tôi cũng không biết chính xác cái điều tối quan trọng này. Chỉ biết rằng nếu nhìn nhận thực tế bằng con mắt khách quan thì chúng tôi xưng hô 'chú-cháu' nghe dễ lọt tai hơn. Chắc chắn tôi sẽ làm điều ấy nên anh không phải là ... văn nghệ sĩ. Mà văn nghệ sĩ thì được quyn trẻ, khoẻ cho đến chết. (Trích nguyên văn lời anh)

* * *

Kiếp trước tôi và anh trót mắc nợ nhau, định trả ở kiếp này thì kẻ Nam người Bắc. Tôi nói phải đợi kiếp sau. Anh không đồng ý vì từ trước đến giờ anh chưa hề 'ăn quýt' của ai cả. Vậy là tuần một lần, anh phone cho tôi. Chẳng biết những lời thể này có phải để trả nợ nhau không:

- Một người bạn của anh gặp em ở hội nghị, ông ta nói em rất dễ thương và xinh đẹp.

- Còn anh thì xấu tệ.

- Nhảm to, anh rất đẹp trai.

- Trên đời này em chỉ công nhận mỗi diễn viên kiêm đạo diễn T.L. là đẹp trai thôi.

- Ồ, vậy thì em yên tâm, anh đẹp gấp ba lần T.L. Thật đấy, em không tin à?..

Tôi phá lên cười. Tất nhiên là tôi chẳng dám tin vào điều ấy. Vì đã hơn ba lần tôi nhìn anh trên tivi Không ngờ anh hiểu thắng và dễ... ghen thế!

* * *

Anh chưa kịp (hay là - không dám) hỏi tôi có... yêu anh không thì tôi báo tin cho anh biết tôi có bồ mới. Bồ mới tên Phan, điển trai và dễ ria mép. Tôi không dẫu được anh chuyện gì, kể cả chuyện tôi thích sơn móng tay màu đen. Anh riết róng:

- Tôi biết cô quyn rũ rồi.

Tôi bảo:

- Anh cũng đâu thiếu tài ấy. Chúng ta bình đẳng mà. Chỉ có thật thà khai báo hay không thôi.

Anh hậm hực:

- Vâng cô thật thà. Tôi có hàng đông... Tôi đối trá.

Tôi reo lên:

Đấy nhá. Anh thừa nhận rồi nhá!

(Tôi biết anh yêu tôi đã đủ mệt, đại gì anh đi yêu người khác...)

Tôi yêu anh? Chắc là không. Tối thứ Bảy, tôi quên mất lời hẹn anh phone nên nhong nhong đi chơi với Phan. Phan khác anh. Phan thích nói chuyện tiền nong. Tôi thì thế nào cũng được. Nói chuyện xong chúng tôi đi ăn hàng. Tôi được Phan ban cho cái quyền chọn món ăn. No cái bụng mà tôi vẫn cảm thấy thèm một cái gì đó không nhớ nổi. Về đến nhà tôi mới nhận ra mình thèm được... cười. Mà người khiến tôi cười không bao giờ có thể là bộ mặt đầy toan tính của Phan. Người ấy là anh. Phải là anh.

Thay vì gọi anh là 'cộng rơm khô,' tôi gọi anh là 'chàng hề' của em. Và anh bất bình với cái danh hiệu ấy. Anh nói ngoài đời anh rất lịch sự, nghiêm trang. Tôi mặc xác ngoài đời anh ra sao.

* * *

20-1 sinh nhật anh, tôi quyết không phone hay gửi quà như dự định. Quả nhiên 10 giờ đêm anh dựng tôi dậy bằng hồi chuông điện thoại dồn dập:

- Em cảm ơn cái miệng của anh đi.

- Tại sao kia?

- Vì nó đã nói hộ em lời chúc sinh nhật anh.

- Nó nói thế nào?

- Nói chúc anh gặp Vân Khánh vào ngày hôm nay.

Tôi phì cười:

- Nó nói sạo đấy. Em đang cuộn mình trong chăn. Và buồn ngủ.

Anh thở dài:

- Chắc vậy. Chúc em ngủ ngon.

Còn tôi, dường như đêm đó thao thức suốt. Tôi bỗng ao ước: Giá như có ai đó chấp cho đôi cánh, tôi sẽ bay ngay vào Sài Gòn, để gặp và cảm ơn... cái miệng của anh.

* * *

Trong khi tôi (và chắc cả anh) đang bóc lịch chờ đến năm 2000 thì cô bạn thân đến, tay vung vẩy một tờ báo:

- Đọc đi, tin tối quan trọng, năm 2000 trái đất nổ tung.

Tôi vô lý lấy tờ báo đọc ngẫu nhiên. Thôi thế là xong. Tôi ôm lấy cô bạn của mình mà khóc lóc. Nó vỡ vè:

- Biết đâu chỉ là tin vịt, ngốc ơi, sống chết có số.

Nhưng rồi chính nó cũng 'mít ướ' theo tôi. Thật là một cái tin kinh khủng cho tất cả những ai sống trên đời này. Đúng lúc đó anh phone cho tôi.

- Bình tĩnh nào, nếu không gặp được kiếp này thì gặp ở kiếp sau, lo gì.

Còn tôi, phát điên vì thái độ bất cần điên rồ ấy của anh. Tuần sau, vẫn cô bạn thân tìm gặp tôi, nó cười vang:

- Mình bị lừa rồi, ngốc ơi. Nhìn đây này, báo ra ngày 1-4. Mà ngày 1-4 là ngày nói dối.

Tôi khóc không thành tiếng. Giờ lại trang báo 'chết người' ấy, tôi nhìn lên tác giả. Chúa ơi! 'Chàng hề của em' chứ không phải là một ai khác.

Thay vì gặp anh năm 2000, tôi xóa bỏ lời thề đó.

Năm ngày nữa anh sẽ nhận được thư của tôi. Thư viết rằng:

'Em sẽ đi Sài Gòn năm 1999. Cảnh thận vẫn hơn. Chàng hề của em ạ'.

Điệp khúc mì tôm

Mỗi buổi sáng thức dậy, có ai ngờ, điều kinh hãi nhất, ám ảnh nhất đối với em lại là một bát mì tôm. Chẳng ai bắt em phải ăn nó. Em có thể nhịn, em có thể chỉ uống một ly nước lọc rồi bỏ qua khâu tập thể dục và xuống bể nước với bàn chân nhón khế để đỡ tiêu hao năng lượng. Nhưng, cuối cùng, thì em, vẫn phải ăn mì.

Vì em không có tiền để ăn món ăn khác. Và vì em gầy quá. Hồi mới nhập trường, em còn có thể được gọi là mảnh mai, còn có thể vênh mặt mà kiêu hãnh khi đi qua hoặc đứng cạnh những cô nàng béo tốt mà cánh sinh viên nam vẫn gọi họ là xe lu ấy. Nhưng bây giờ thay vì mảnh mai, em trở thành cây sậy, bộ xương khô...hay gì gì đó. Em đọc được sự xót xa trong đôi mắt những người đối diện mình. Thủa ban đầu em cực kỳ hãi sợ, nhưng về sau em cũng chai đi. Có ai hiểu, chỉ một mình Hân - đưa bạn cùng phòng hiểu và có thể còn một nhân vật nữa...

Những sợi mì dài loằng ngoằng, xoắn tít, vàng mỡ nổi lênh bênh những cọng hành khô. Ti vi quảng cáo rầm trời mì tôm thơm ngon bổ dưỡng, nhưng sao em thấy mình vô cảm khi nuốt nó. Ấm thực là một cái thú khi người ta ăn bất kỳ một món ăn gì, người ta cảm thấy vô cùng hạnh phúc ngay từ khi đầu lưỡi mới chạm vào. Còn em thì ngược lại, em liên tưởng đến những con bò khi nhai rơm, chắc nó cũng như em, nhai, nuốt, chứ không phải là ăn. Người ta gọi là gì nhỉ? Ăn cho đỡ đói.

Ngày còn ở nhà, mẹ vẫn hay luộc khoai cho em ăn. Mẹ bảo: "Ăn cho đỡ đói". Nhưng mà sao em thấy nó ngọt ngào đến thế. Những củ khoai căng mẩy tủa mật ngoài lớp vỏ, cắn một miếng khoai mềm và thơm nức, thấy ấm cả lòng. Mà thôi nhỉ, nghĩ đến khoai rồi thì sẽ lại nghĩ đến bún ốc, bún chả, miến ngan, xôi thịt, bánh mì patê... người Hà Nội ăn ngon lắm. Trước đây, em cũng tập làm người Hà Nội, chính xác hơn là người ấy rất hay dắt em đi sục sạo khắp hàng cùng ngõ hẻm để thưởng thức những món ăn ngon mà một con bé nhà quê như em chưa bao giờ được biết. Cho đến khi, em đã gần như có cảm giác thèm thuồng thì người ấy lại thôi. Vì sinh viên xa nhà, chỉ có thể là bạn đồng hành với túng thiếu, nữ nần. Em thì chỉ túng thiếu, chứ không nờ nần. Còn người ấy thì em không thể nào biết được. Bởi vì...

Em không thể không nhớ như in ngày ấy, một ngày chớm đông se lạnh, em mặc áo len hồng qua phòng người ấy. Em muốn đi chơi vườn bách thú. Mỗi lần em than em nhớ con mèo nhà em quá thì người ấy lại bảo với em rằng: "Mèo chỉ là tiểu hổ, rồi anh sẽ dắt em đi xem hổ thực sự". " Nhưng em đâu thể bé hổ được, vuốt ve hổ được". Em cong môi cãi. Người ấy cười nhăn nhở khoe mấy chiếc răng sún đến là duyên.

Rồi em cũng toại nguyện và no con mắt. Chúng em ăn kem, dạo bước trên thảm cỏ xanh mướt. Xung quanh em, trên đầu em, toàn lá là lá thôi, lãng mạn không tả xiết. Em thích thú ngắm nhìn tất cả những con vật nằm ngời trong cũi. Dĩ nhiên ấn tượng nhất là con hổ. Đường về em hát líu lo vì ngây ngất. Người ấy hăng hái đạp xe chở em, huyết sáo vang trời. Người ta vẫn hỏi nhau hạnh phúc là gì, hạnh phúc của em chính là như thế này đây. Chứ không phải điều gì cao sa cả.

Về đến ký túc xá, người ấy và em đứng bên nhau ngoài hành lang tầng ba. Trời sẩm tối nhưng đã thấp thoáng những vì sao xanh lung linh hiện lên giữa màn trời nhưng sâu thẳm thẳm. "Anh ơi, anh có thấy giống một bức tranh thủy mặc không?". Em chỉ tay về phía trước thốt lên. Người ấy ừ hử. Em hân hoan, tay trong tay với người con trai em vô cùng yêu mến. Trái tim em rung lên nhịp đập bồi hồi của luồng xúc cảm ngây thơ non trẻ nhưng đầy ấp khát khao.

“Minh này.”. Người ấy ngập ngừng. Em vẫn mãi mê với trời đất trăng sao nên không để ý lắm lời người ấy đang thầm thì bên tai. Đến khi người ấy giằng tay em ra, bực bội: “Em có nghe anh nói không? Hay là anh đi về cho em thoải mái một mình ngắm trăng sao?” thì em mới giật mình hãi sợ: “Có, em có nghe!”. Người ấy rất ít khi cáu với em. Tình hình trở nên nghiêm trọng mất rồi. Nhưng rất may là người ấy đã dịu dàng trở lại: “Em à, anh không biết phải nói sao, tháng này mẹ anh chưa kịp gửi tiền, mà anh thì đang cần mua một số tài liệu...” “Anh cần tiền à?”. Em vào đề luôn. Em không phải là người thích vòng vo. “à, ừ”. Tiền ư? Từ bé đến lớn em chưa biết cho ai tiền bao giờ, trừ phi thi thoảng đi chợ thừa mấy trăm đồng em dành cho những người hành khất. Có lẽ trông gương mặt em khi ấy có vẻ đăm chiêu lắm nên người ấy đưa tay lên miệng em, suýt: “Anh tâm sự với em vậy thôi, còn em giúp được anh hay không, điều đó không quan trọng, cái chính là tình cảm của chúng mình”. “Vâng”. Em đưa tay vào túi, rút ví ra, cái ví hồng thêu những bông mai vàng yếu điệu: “Đây, mẹ mới gửi cho em, anh cầm một nửa mà mua sách”. “Cảm ơn em, em thật tốt! Nhất định khi bố gửi lên anh sẽ hoàn trả lại cho em”.

Em sung sướng khi người ấy hạnh phúc, em soi mình trong đáy mắt long lanh của người ấy. Chúng em âu yếm nhìn nhau. Khoảnh khắc này, người ấy có muốn cả trời, cả đất em cũng dâng tặng, sá chi mấy trăm nghìn.

Em vẫn sống khá yên ổn trong hai tuần kế tiếp. Em không có nhu cầu may sắm nhiều, mỗi tháng mẹ cho em một số dư nhỏ ngoài tiền ăn để em có thể mua những vật dụng cần thiết cho sinh hoạt hàng ngày. Với em, thế là toại nguyện. Nhưng đến tuần thứ ba, em đã bắt đầu cảm thấy sợ. Một nỗi sợ mơ hồ.

Em gần như đã hết tiền. Nếu tính toán một cách kỹ lưỡng thì em chỉ còn sống được năm ngày nữa. Em âm thầm chịu đựng, không nói với ai, kể cả người ấy. Hân bắt đầu dò xét, khi có nhiều trưa em ngủ luôn, không ăn cơm. Nó đi ra đi vào, nhìn em: “Mày làm sao thế, định thành con mumm đây à? Hay là tao phải công mày xuống căng tin?”. Sự quan tâm của Hân khiến em chột dạ, em nhắm nghiền mắt. Mặc kệ. Đến khi nó hậm hực đóng sầm cánh cửa phòng vì phải đi ăn một mình, em mới lồm cồm bò dậy tu nước lọc. Nước lọc cũng làm cho ống bụng, cũng làm em no. Một cái no giả tạo. Nhưng có hôm, huyết áp tụt, hoa mắt, chóng mặt gần như muốn xỉu, em đã nghĩ đến chuyện đi vay tiền, nhưng nếu có vay được tiền thì em biết lấy đâu ra mà trả lại? Hơn nữa, điều làm em hãi nhất đó là mấy đứa bạn cùng quê mỗi lần có dịp gặp em lại than nghèo than khổ, trong khi những lời than ấy lại tỉ lệ nghịch với bộ quần áo trên người chúng. Ở thành phố rộng lớn này, sẽ chẳng có ai đâu, giúp được em. Chỉ có người ấy là thân thiết nhất, nhưng người ấy cũng đang gặp khó khăn. Tối thứ bảy hàng tuần, chúng em ngồi uống trà đá bên quán nước ven đường khoảng mười lăm phút rồi sau đó lên tầng ba hành lang ký túc xá hóng gió đêm sao trời. Tình yêu sinh viên lãng mạn vô cùng. Sự lãng mạn ấy khiến em quên đi bao toan tính đời thường, để trở về đúng với con người thật của mình, một cô gái quê ngây thơ và trong sáng.

Cuối cùng thì em cũng vượt qua được hai tuần thiếu thốn ấy, cho đến khi nhận được tiền mẹ gửi cho tháng sau. Thôi thế già từ những ngày nhìn ăn nhé. Em kêu người ấy chờ em ra bưu điện lĩnh tiền. Chúng em đi ăn miến ngan, người ấy đi cùng em nhưng mặt buồn rười rượi. Là người nhạy cảm nên em nhận ra ngay. Em gắng hỏi nhưng người ấy không nói, đến khi về đến cổng kí túc, người ấy nắm lấy tay em, dịu dàng: “Ngày mai, anh về quê, ông ngoại anh bệnh nặng... Ông là người quý và thương anh nhất, lỡ ông có mệnh hệ gì anh làm sao sống được”. “Vậy sao?”. Em thẳng thốt kêu lên. Người ấy đang gặp chuyện buồn, và người ấy đang cần sự sẻ chia. “Vậy anh về quê ngay đi!”. “Nhưng...”. “Nhưng sao anh?”. “Anh hết tiền rồi...” “Trời ơi!” Em kêu lên, nhưng em không thốt mác. Em hiểu người ấy đang cần gì, yêu nhau là phải hiểu nhau. Ai đó đã nói thế. Em không biết mình đang làm gì, nhưng em thấy tay mình lại đang đút sâu vào túi, những ngón tay lần khế vào xấp tiền mỏng em vừa lĩnh mà chưa kịp cất vào ví. “Đây, anh cầm lấy mai mà về quê...”. Người ấy nhìn em, mắt rưng rưng vì quá xúc động. Có

lẽ thể. Chúng em chia tay nhau sớm hơn dự tính vì người ấy phải về sửa soạn đồ đạc. Em cảm thấy mệt, vừa về đến phòng em đã ngã ra giường. “Mình không tiếc đấy chứ?”. Em tự vấn mình. Như thế thì nhỏ mọn và hẹp hòi quá. Mình yêu anh thực sự, và mình sẵn sàng hy sinh vì tình yêu ấy”. Em hạ quyết tâm, cố gắng xóa đi cái ám ảnh đối khát đang chờ trực ở phía trước.

Hân đi siêu thị, em nhờ nó mua cho em ba chục gói mì tôm. Nó trợn mắt nhìn em. Em làm ra vẻ bình thản: “ Tao lười đi lắm, ăn mì cho thuận tiện”. Hân kéo tay em lôi sênh sếch ra khỏi phòng: “Mày không bị điên đấy chứ?” “Không”. Em quay đi tránh ánh mắt sắc lém của Hân khi nhìn thẳng vào mắt em: “Mày nói đi, sự thật là thế nào? Trước đây mày không như thế này...”. Em nhìn Hân bủn rủn. Và em đã không thể giấu nó. Em kể hết. Hân vừa nghe vừa nghiêng răng kèn kẹt. Nhưng nó không phản ứng gì hơn. Một lúc sau, nó đi ra ngoài, lúc về nó bảo em: “Chàng của mày hôm nay về quê à?” “Ừ”. “Sao tao thấy hần đang ngồi dưới căng tin với lũ bạn hần?”. “Mày có nhìn nhầm không?”. “Không tin xuống đó mà xem”. Giọng Hân tương tửng. Không lẽ người ấy dối em? Em chạy xuống căng tin, sừng sốt khi nhìn thấy người ấy đang ngồi giữa đám đông, bên cạnh những người bạn của người ấy. Họ đang ăn sáng và nói cười vui vẻ. Người ấy không nhìn thấy em. Mà em cũng không muốn điều đó xảy ra. Sẽ chẳng làm gì cả.

Em lủi thủi về phòng.

Hân liếc bộ mặt buồn như đưa đám của em và không bình luận gì. Có lẽ, nó muốn khơi dậy sự tự ý thức trong em. Em muốn ngủ. Em nằm nghiêng, mắt nhìn lên bức tường xanh, em nhìn lên những vết nứt. Không hiểu tình yêu của em và người ấy có những vết nứt như thế hay không? Em không giận hờn, trách cứ, tuyệt nhiên không có chút gì cảm giác đó. Mà em chỉ thấy mình đang đau khổ.

Những chuỗi ngày tiếp theo em bắt cái dạ dày tội nghiệp của em chiến đấu với mì tôm. Quen đi chứ, cái gì lặp đi lặp lại nhiều lần mà chả trở thành thói quen. Bữa sáng. Mì tôm. Bữa trưa. Mì tôm. Bữa tối. Em mới được ăn cơm. Tối thứ bảy, người ấy cử một anh bạn vàng sang phòng em thể thọt: “Quân nó nhờ anh nhắn với em là nó đang bận ôn thi, không qua em được”. “Vâng ạ”. Em cúi đầu. Xong nhiệm vụ, người bạn thân của người ấy hỏi dăm ba câu nhạt tẻch rồi lủi nhanh sau cánh cửa gỗ màu xanh. Em những muốn lao đầu theo, nhưng chân em tê cứng lại. Em ngồi chên vênh, ngơ ngác không biết mình đang nghĩ gì.

“Mày xem thế nào đi chứ? Thật xấu hổ khi tao lại có đứa bạn hèn hạ và đáng thương như mày”. Hân dường như quá bức xúc, bắt đầu sỉ vả em. “Thế tao phải làm gì?”. Em chống chế: “Tao không biết giận ai cả”. Tao không cần mày giận, nhưng phải làm một cái gì đó. Mày không thể nhịn ăn như thế mãi được”. “Vậy tao phải làm thế nào đây?”. “Mày phải qua gặp hần, nói với hần là mày hết tiền, hần cần phải lo cho mày”. “Tao không làm thế được”. Em gần như hét lên. “Tại sao lại không khi hần làm được điều đó với mày”.

Ừ nhỉ! Người ấy nói được, tại sao em lại không thể nói ra, rằng em cần tiền lắm, em không thể sống khổ sống sờ mãi thế này được. Trong một giây phút hăng máu, em thay đồ qua khu kí túc xá nam.

Đây là một căn phòng bé nhỏ và quen thuộc. Em vẫn lui đi lui lại nhiều lần. Vẫn cánh cửa gỗ nâu sờn mỗi lần cơn gió thốc ngang qua là va đập liên hồi tạo nên những thanh âm hoảng hốt. Chưa bao giờ, căn phòng này lại gây cho em một cảm giác hoang mang hãi sợ thế này.

“Mình uống nước đi...”. “Cảm ơn anh”. Em đón cốc nước lọc từ tay người ấy. Hôm nay người ấy mặc quần tây áo sơ mi trắng là thẳng nếp, có lẽ người ấy vừa đi đâu chơi về.” Em biết đấy, dạo này anh bận bịu quá.” “Dạ”. “Em dạo này thế nào?”. “Em bình thường”. “Tốt”. “Mấy anh

chàng ở chung phòng người ấy nhám nháy nhau cười rồi leo tót lên giường trùm chăn kín mít. Em uống hết ly nước lọc, xoay xoay miệng cốc. Người ấy vói tay lấy tập giáo trình, lật đi lật lại từng trang.

Tất cả diễn biến đều không theo ý em, không một chút nào. Đáng lẽ, khi người ấy hỏi em sống ra sao thì em phải nói là em thiếu thốn và mỗi một đến nỗi sức khỏe em sa sút lắm rồi, nhưng em lại nói là em bình thường. Trời ơi. Thế mà là bình thường hay sao?

“ Em đợi anh một chút!”. Người ấy đi ra khỏi phòng. Em ngược lên tường. Đồng hồ chỉ mười giờ đêm. Giờ này, chắc Hân đã đi ngủ. Em và Hân nếu không phải kỳ thi thì thường đi ngủ vào giờ này. Nhưng em lại ngồi đây, chờ vợ, như một vị khách bất đắc dĩ. Dường như em đọc được sự miễn cưỡng trong đáy mắt của người ấy khi tiếp em. Nhưng chỉ là dường như thôi, vì cho dù có nhạy cảm đến đâu em cũng không dám tin đó lại là sự thật.

“ Ngoài trời lạnh quá!”. Người ấy bước vào xuyết xoa, trên người chỉ còn độc một chiếc quần đùi. Người ấy vắt chiếc khăn mặt lên vai. Em vừa tính rủ người ấy ra hành lang đứng thì xem ra, người ấy đã không hề muốn. Tình thế, đã đến lúc không thể xoay chuyển nữa rồi.

“Lâu rồi em có gọi điện về cho bố mẹ không?”. Em im lặng, so vai, ủ rũ. Có lẽ nhìn em lúc này chẳng khác gì một con mèo hen tội nghiệp. Nhưng người ấy không nhìn em mà hướng cặp mắt đẹp lên tường, đến lượt người ấy xem đồng hồ. Tự nhiên, em thèm nghe lại cái câu nói đáng ghét mà ngày mới quen người ấy mỗi lần bên em vẫn nói:” Sao em gầy thế?”.

Nhưng người ấy không nói gì cả. Em cũng không còn gì để nói. Chiếc cốc thủy tinh trên tay suýt vỡ vì em bóp chặt. May mà người ấy đã đón lấy và rót thêm nước cho em. Em bao quát xung quanh để xem có thể hướng ánh mắt của mình vào một điểm nào đó cho đỡ chệnh vênh hay không? Nhưng chẳng có gì, ngoài bức tranh vẽ một đôi trai gái đang hôn nhau. Em cảm thấy xấu hổ.

“ Minh uống nước đi!”. Nước. Ngày nào chả uống nước. ôi, tự nhiên em chán quá, chán đến mềm người. Em dần cốc nước xuống bàn. Tiếng động khẽ vang lên làm cho mấy cái đầu bù rù trên giường thò ra khỏi chăn. “áy chết!”. Người ấy kêu lên, cúi đầu nhặt chiếc giẻ lau đi lau lại những giọt nước bắn tung ra mặt bàn. Em nhìn bàn tay người ấy, những ngón tay trắng trẻo và mềm mại như tay con gái. Những ngón tay ấy đã từng nắm tay em, từng lùa vào tóc em. Xúc cảm trong em tự nhiên lại dâng tràn. Dù em vừa qua cơn giận dữ. Đã bao lần em không thể kiểm soát được chính mình? Như ngày hôm nay...Đã bao lần rồi nhỉ? Đầu óc em quay mòng mòng những suy tư hỗn độn. “ Mày phải qua gặp hấn, nói với hấn là mày hết tiền, hấn cần phải lo cho mày”. Lời Hân nói bất chợt vang lên rồi tan biến, tan biến và chìm ngấm như bọt biển.

“ Anh biết không?”. “ Gì hả em?”. Người ấy bắt đầu ngáp vặt.” Không có gì đâu ạ?”. “ à , ừ...”.Em thờ dãi, thất vọng với chính mình kinh khủng.Vì em cảm thấy mình vô duyên. Khi em không thể tạo ra được một tình huống khả dĩ nào. Và thế là em chỉ còn cách là đứng dậy.

Người ấy lú lú theo em. Người ấy không mặc thêm đồ, điều đó có nghĩa là người ấy không tiễn em về. “ Thi xong, anh sẽ qua em ngay”. Người ấy chạm khẽ vào vai em. Em đếm những bước chân của mình trên từng bậc cầu thang hẹp. Thực sự là em đã muốn nói một cách không hề băn khoăn rằng:” Anh biết không? Em nhớ anh nhiều lắm”. Nhưng ngay cả câu nói này, em cũng không thể. Rốt cuộc em không thể làm được gì cả, ngoài tình yêu mà em đã có.

Tự nhiên, em muốn khóc.Vì sương mùa đông giăng kín thắm đẫm cô đơn làm cho em lạnh quá. Vì em nhận ra cuộc sống không chỉ đẹp và đơn giản như những giấc mơ. Chứ không phải

vì sáng mai, sáng ngày kia và những ngày kế tiếp, em phải ăn mì tôm. Dù nó đã ăn sâu vào tâm trí em như một nỗi ám ảnh khôn nguôi và không bao giờ dứt.

48 giờ yêu nhau

Trời hôm nay có mưa. Những giọt mưa nghiêng nghiêng tựa như muôn vàn nước mắt của thế gian đang rơi xuống. Buồn. Gió lạnh từng cơn thổi qua khung cửa. Ngoài đường, những dòng người hối hả lao đi...

Hôm nay là thứ bảy. Những ngày cuối tuần thế này, tôi thường đi cà phê, nhưng hôm nay thì không. Thôi gặm nhấm cô đơn bằng ly cà phê đắng mà bằng những cơn mưa cuối mùa... Thói quen cà phê một mình của tôi đã được bao lâu rồi? À, lắm nhảm, lắm nhảm, một năm ba tháng mười ngày, kể từ cái hôm chia tay anh. Nhanh quá, mới đây mà đã chùng ẩy rồi sao? Lắm lúc tôi giật mình lo sợ mình mất đi ý niệm về thời gian. Anh đã có người yêu mới. Anh vẫn vui cười đi ngoài đường và không hề gọi cho tôi một cú điện thoại nào. Vậy mà, tôi vẫn chờ, vẫn đợi. Một sự đợi chờ rất kỳ lạ và mơ hồ. Mong mỗi nhận được một cú điện thoại từ anh vào mỗi ngày thứ bảy... Đợi rồi thất vọng. Nhiều khi tôi tự hỏi mình đang đợi chờ cái gì? Mỗi ngày tôi đều đọc đi đọc lại những bức thư anh từng viết cho tôi. Tất cả chỉ là một cái gì xa xôi của quá vãng. Đọc xong rồi cười, rồi lại bật khóc...

Đã nhiều ngày tháng, tôi rơi vào tâm trạng trống rỗng. Không rõ buồn hay vui, trong lòng cứ rỗng tuếch, tôi đi và về như một chiếc bóng. Tôi tự thu mình trong một cái vỏ và vĩnh viễn không bao giờ muốn ai phá vỡ nó. Lắm lúc, khi một mình trong căn phòng hẹp, tôi sợ hãi mơ hồ. Tôi đã quá yếu đuối, đã quá tệ hại khi trở nên thế này phải không? Nước mắt tôi trào ra... Không rõ mình có phải đang khóc không? Cảm xúc cũng trở nên mơ hồ...

Lát sau thì trời tạnh. Đưa bạn thân rủ:

- "Đi cà phê! Tao buồn quá!"

Lát sau nữa thì hai đứa có mặt ở một quán cà phê quen. Ít ra thì hôm nay, tôi không hoàn toàn là một kẻ cô đơn.

Tôi lấy muỗng khuấy nhẹ ly cà phê đen sánh. Hóp một ngụm, đắng nghét đầu lưỡi.

- "Cà phê đắng quá mà ạ!"

Tôi nhăn mặt bảo:

- "Ừ, sao mà lại uống?"

Tôi bật cười:

- "Cũng giống như tao chấp nhận việc đợi anh..."

Nó ngán ngẩm lắc đầu:

- "Tao không có ý kiến nhiều chuyện tình yêu của mày, vì dù gì, tao cũng chỉ là bạn thân của mày. Tao chỉ cho mày biết cảm nhận của tao, thế thôi. Tao không muốn đưa bạn thân của tao khổ".

Nó lặng đi ít phút rồi tiếp:

- "Vì bản thân tao đã quá khổ vì tình".

Tôi mới giật mình nhớ ra, bạn mình đã trải qua mấy lần dang dở. Nó yêu hết mình, tôi vẫn nhớ cái lần tôi khuyên nó:

- "Mày yêu gì yêu cũng nên giữ lại chút gì cho mình".

Thế rồi nó phớt lờ, nó bảo:

- "Mỗi người có cách sống khác nhau. Đối với tao, yêu là trọn vẹn".

Rồi khi nó điện thoại cho tôi và nức nở. Tôi chỉ thấy thương nó hơn bao giờ hết. Vội chạy sang chờ nó đi cà phê, đi vòng vòng. Lúc ấy, nó luôn nói:

- "Chỉ có mày, một đứa không có bồ mới sẵn sàng chờ tao đi khi tao đau khổ nhất!"

Rồi một hôm, nó bảo:

- “Tao sẽ không yêu nữa mày ạ”.

Tôi thờ nhẹ, ừ, thà như thế tốt hơn. Tình yêu? Ừ, tình yêu là gì mà sao mọi người ai cũng phải đau khổ, cũng đốn đau?

Nhưng đó cũng chỉ là một công bố nhất thời khi người ta đã mất mát quá nhiều vì yêu. Bản thân con người, tận sâu trong tiềm thức, yêu vẫn là một nhu cầu, một khao khát lớn lao. Rồi nó lại có người yêu. Nó nói với tôi:

- “Tao không thể nào thực hiện được lời đã nói, tao cần một tình yêu. Tao không biết sẽ ra sao, nhưng tao đã đốn chờ sẵn cuộc chia tay!”.

Tôi lắc đầu, tại sao dẫu biết là đau khổ nhưng người ta vẫn lao vào. Con thiêu thân cũng thế, lao vào ánh sáng để rồi chết đi...

***

Trong một lần tha thẩn trên mạng, tình cờ tôi vào blog của một người con trai có khuôn mặt góc cạnh. Đọc hết những dòng nhật ký của một người dưng, vậy mà khi không lại bật khóc. Ừ thì, cái chuyện chia tay có phải là của riêng ai? Người nào cũng có một góc cô đơn trong tâm hồn. Tôi để lại dòng comment:

- “Xin cảm ơn anh”.

Tôi quen biết anh từ dạo đó.

Kể từ đó, tôi thường xuyên vào blog của anh như một thói quen, chỉ để lại dòng comment “Cảm ơn” sau mỗi bài viết.

Có lần, anh viết:

- “Tình yêu khiến người ta hạnh phúc, nhưng cũng khiến người ta đau khổ. Có lẽ, ta sẽ cô đơn, sẽ thấy tan nát nếu mất đi tình yêu, đừng né tránh nỗi đau, hãy đối đầu và làm bạn cùng nỗi đau và đơn côi. Rồi có lúc, ta sẽ bước qua được cái ranh giới nhỏ nhoi”.

Tôi không biết mình có bước qua được cái ranh giới mà anh nói hay không. Lòng vẫn băng giá lạnh căm.

Một hôm, anh viết e-mail cho tôi hỏi:

- “Vì sao lại cảm ơn anh?”. Tôi trả lời: “Vì những gì anh viết!”.

Tôi trở thành một người bạn của anh. Chúng tôi nói với nhau nhiều. Về quá khứ của mỗi người, về tình yêu...

Đối với tôi, anh là một người bạn ảo. Người ta có thể dễ dàng nói ra tất cả những gì bình thường người ta không thể nói khi bước vào thế giới diệu kỳ này. Hơn nữa, anh ở tận nước Nhật xa xôi... Thi thoảng, anh điện thoại cho tôi. Anh thường động viên tôi, rằng em đừng bận tâm việc mình cô đơn hay không, rằng có nhiều thứ còn quan trọng hơn nỗi cô đơn kia, em à! Nhưng có lần, tôi hỏi ngược lại anh, thế anh có cô đơn không? Anh vẫn trải lòng mình với cô đơn trên những trang blog đó thôi, anh vẫn chưa có được một người yêu nào đó thôi. Anh chỉ im lặng, rồi lại bảo:

- “Có những thứ không phải muốn là được. Anh chưa gặp được ai có thể làm anh rung động”.

Tôi bận rộn với chuyện học hành thi cử, anh vẫn e-mail cho tôi đều đặn. Lòng tôi bớt đơn côi vì ít ra, cũng có một nơi san sẻ. Anh cũng bảo:

- “Cảm ơn cuộc sống đã cho anh quen em. Nhóc à! Một người bạn, một người em...”.

- “Đừng gọi em là nhóc, đã 20 rồi!”.

- “Ừ, anh gọi là bé vậy!”.

Nhiều lúc tôi bông đùa:

- “Anh có nghĩ mình sẽ yêu lần nữa?”.

Anh đáp lạnh lùng:

- “Không bao giờ”.

Rồi tôi tự hỏi mình, mình sẽ yêu lần nữa không? Anh - người yêu cũ của tôi - vẫn thấp thoáng trong ký ức của tôi...

***

Một ngày, khi tôi vừa tan học, có điện thoại, tiếng nói quen thuộc làm tôi giật mình:

- “Anh đang ở Sài Gòn, em đang ở đâu?”.

Nửa tiếng sau, chúng tôi gặp nhau tại một quán cà phê trên đường Nguyễn Trãi. Ở ngoài, anh trông có vẻ hiền lành và dễ gần hơn trên blog. Anh hay cười, nụ cười cũng hiền với hai cái răng khểnh. Hai chúng tôi không nói với nhau nhiều, chỉ nhìn nhau. Rồi anh bảo:

- “Mắt em buồn quá đó nhóc, nó không nên có ở một người 20 tuổi!”.

Tôi trả lời:

- “Cũng không nên có ở một người 25, phải không?”.

- “Hôm nay, em có thể dành cho anh cả ngày để tâm sự không? Ngày mai anh đã đi rồi...”.

- “Ngày mai? Nhanh vậy?”.

- “Ừ, anh về đây vì công việc mà!”. Tôi đồng ý rồi sau đó, tôi theo anh về khách sạn anh nghỉ.

Hai chúng tôi bắt đầu nói với nhau nhiều hơn. Anh nói:

- “Khi này anh có gặp người yêu cũ, đúng là cái gì đã qua hãy cho nó qua, một cách bình thản em à!”.

Anh chợt quay sang nói khẽ với tôi:

- “Em hiền và dễ thương lắm nhóc”.

Anh nhìn tôi, im lặng. Cả hai đều không nói gì nữa.

Rồi tôi nhắm mắt, đón nhận nụ hôn từ anh. Nụ hôn từ gần hai năm tôi mới được nếm lại. Một cảm giác vừa mới mẻ vừa quen thuộc chảy tràn vào lòng. Con tim tôi đập gấp gáp, vội vàng.

Anh dừng lại, kê sát vào mặt, nắm lấy tay tôi và bảo:

- “Chúng ta hãy yêu nhau, nha nhóc!”.

Tôi nhìn anh, rồi lại khẽ gật đầu. Tôi và anh đến với nhau, trao cho nhau mà lạ kỳ thay nước mắt ai cũng chảy. Hai kẻ cô đơn đang tìm đến nhau?

Rồi chúng tôi rời khách sạn, tôi chở anh dạo khắp nẻo đường Sài Gòn. Thứ bảy đầu tiên, tôi nghe lòng mình thôi khắc khoải.

Ngày đầu tiên trôi qua chóng vánh. Tôi về nhà mà thao thức, tự hỏi mình đang làm gì? Vội vã?

Dễ dãi? Tôi vốn không phải tuýp người đó. Nhưng vì sao? Tôi thờ nhẹ, đổ lỗi cho con tim...

Hình ảnh của người yêu cũ thấp thoáng, làm tôi bỗng nhói lòng, cảm giác có lỗi. Nhưng tôi biết, mình đã sẵn sàng cho một tình yêu mới...

Ngày hôm sau, anh bận việc với công ty suốt cả buổi sáng. Đến chiều, anh gặp tôi, cả hai đều mừng rỡ tựa như đã xa nhau lâu lắm. Chúng tôi hát khe khẽ cho nhau nghe, tôi dựa vào lưng anh và nhận ra bờ vai anh rộng quá...

Đêm đó, tôi nằm cạnh anh, trong khách sạn. Lại quán lấy nhau, nóng bỏng. Tôi hỏi:

- “Còn bao lâu nữa thì anh phải đi?”.

- “Bốn tiếng nữa em à!”

Anh đáp, giọng buồn buồn.

- “Chừng nào gặp lại nhau hả anh?”.

- “Anh không biết em à! Có thể là một năm hoặc hơn nữa. Anh sẽ cố gắng về thăm em...”.

Tôi lặng im, vui đầu vào ngực anh. Tay quàng qua ôm lấy anh.

- “Chẳng lẽ yêu nhau mà chỉ gặp nhau mỗi năm một lần sao anh?”.

Tôi nhìn anh đợi lời đáp. Anh thì thầm:

- “Đợi anh, em nhé, khi anh đã có đủ những cái anh cần phải có, anh sẽ về cùng em! Và mình sẽ mãi bên nhau. Chắc khoảng hơn năm năm, anh sẽ về đây sống cùng em... Quan trọng cả hai có được niềm tin”.

Tôi không đáp. Đợi? Tôi sẽ phải đợi bao lâu? Và tôi có đủ kiên nhẫn để đợi không? Liệu trong khoảng thời gian quá dài xa anh, tôi có đủ bản lĩnh để giữ mình thoát khỏi những cám dỗ bình thường của một con người. Và anh có thực hiện những gì anh đã nói? Có thật anh đang yêu tôi, hay chỉ nhất thời muốn chung đụng thể xác? Sao anh lại có thể yêu tôi nhanh đến vậy trong khi ngần ấy thời gian anh đã sống trong cô đơn? Rồi tuổi xuân của tôi, có chờ tôi không? Phải làm sao khi anh trở về, tôi không còn trẻ đẹp, và anh sẽ có người khác?

Bao nhiêu câu hỏi rối bời đặt ra, tôi gần như choáng ngợp trong đống câu hỏi đó. Và tôi cũng sợ nghe những câu trả lời. Liệu câu trả lời ấy có phải là chân thật khi thời gian khiến cho mọi điều có thể thay đổi?

***

Cái gì đến sẽ đến.

Tôi cùng anh trên chiếc taxi đưa anh ra sân bay. Lúc này, anh chỉ nắm tay tôi thật chặt, không nói thêm bất kỳ lời nào. Tôi nhận ra, tay anh thật to, thật chắc...

Hai ngày. 48 tiếng, tôi và anh đã là của nhau.

Có những thứ, tôi gìn giữ bao lâu, lại chấp nhận cho anh trong phút chốc.

Tôi biết gì về anh? Một Việt kiều Nhật. 25 tuổi, chám hết. Nhưng tất cả niềm tin của tôi đều đặt ở anh...

Nước mắt tôi trào ra, trong giây phút đó, tôi ôm chặt lấy anh.

Tôi chỉ biết mình yêu anh.

Lúc sân bay cất loa gọi, tay tôi đột ngột níu lấy anh một cách vô thức. Anh đi thật sao anh? Đến lúc này, tôi cũng ngờ ngợ, rằng chuyện anh gặp tôi đó, yêu tôi đó, cùng tôi trải qua 48 tiếng đồng hồ chỉ là giấc mơ.

Rồi anh cũng đi. Tôi đứng đó một mình, cố trông theo giây lát, rồi quay về nhà.

Gần một giờ sáng...

Gió đêm thổi tốc vào mặt. Lạnh căm. Tôi không mặc áo khoác, nghe hơi lạnh thổi cả vào tâm hồn. Giá mà trời lạnh hơn tí nữa, không chừng tâm hồn tôi cũng sẽ đóng băng theo...

***

Anh đi, để lại tôi trong nỗi nhớ thương vô bờ. Càng rơi vào sự cô đơn sẵn có. Những cú điện thoại gọi về cho tôi, tiếng anh nhẹ nhàng hỏi tôi:

- “Có đợi anh được không?”.

Tôi đáp: “Được”, dù trong lòng hoài nghi về chính mình.

Tôi nói với đứa bạn thân về anh. Về việc tôi đã bắt đầu cho một tình yêu mới. Nó bảo:

- “Mày điên à? Mày vì một người tình hai ngày mà chờ đợi như thế sao? Một, hai hay năm năm hay hơn nữa? Mày đánh đổi cả một thời tuổi xanh và có chắc nhận được lại những điều mày đáng phải có?”.

- “Tao không biết!”.

Tôi thở nhẹ, nhìn rất lung ra ngoài đường. Những chiếc xe hối hả lao đi...

***

Những tháng ngày dài lại nối tiếp nhau. Tôi vẫn sợ, những nỗi sợ mơ hồ cố hữu, vẫn hay khóc thầm và nhớ anh.

Có những giây phút, tôi cô đơn kinh khủng. Những tối thứ bảy, tôi cà phê một mình và nghe nước mắt chảy ngược vào trong. Nỗi đau đôi lúc thành sự tị hờn khi thấy những cặp tình nhân hạnh phúc bên nhau vào những ngày cuối tuần.

Người ta bảo, sự chờ đợi nào cũng sẽ xứng đáng với cái nó sẽ có.

Tối về nằm dài trong một ngày thứ bảy cô liêu, nằm trong căn phòng 16 m², giam hãm mình trong bốn vách tường lạnh giá. Tôi khát khao một bàn tay, một vòng tay ấm. Có những người muốn đến với tôi, nhưng tôi không dám đến lại với họ. Tôi nghi ngờ tất cả, liệu mình thử yêu lần nữa, có thành công không hay lại tiếp tục ôm lấy đau thương...

Một ngày như mọi ngày trôi qua. Tôi nhắm mắt và chìm vào giấc mộng mị êm đềm. Trong đó, tôi thấy anh nắm lấy tay tôi và dắt tôi đi trên một con đường không người, rất bình yên...

***

Phụ đính:

Tình yêu

Tôi chấp nhận điều đó nhưng là một sự chấp nhận đầy hận hoan. Vì tôi luôn rùng mình khi anh mơ man ngay từ điểm đó. Kể cả lúc này. Tính từ ngày ba mốt tháng năm, ngày cưới của chúng tôi cho đến ngày hôm nay đã là sáu tháng, tôi vẫn cảm thấy rùng mình.

Những ngón chân tôi nhỏ nhắn, hồng hào, gan bàn chân tôi nhạy cảm. Mỗi lần môi anh chạm vào, nó lại rùng lên từng tế bào sau cảm giác tê cứng mãnh liệt.

Và khi ấy, tôi đã biết thế nào là hòa trộn, dù tóc tôi chưa xoắn vào tóc anh, tay tôi chưa đan vào tay anh, chúng tôi chưa kháng khí, dù vậy, tôi đã thăng hoa. Và anh cũng thế.

Bàn chân, điểm nhấn đầu tiên của anh, của tình yêu chưa bao giờ gãy khúc mà nó khởi đầu liền mạch khởi đầu liền mạch như khóa son trong bản nhạc ngân nga du dương và êm ái.

Anh sẽ thôi không hỏi tôi: “Em yêu, em có hài lòng về anh hay không?”. Vì tôi chẳng cần phải nói gì thêm. Chỉ cần tôi hôn lại anh, và bắt nhịp đều đặn. Anh sẽ biết tôi mãn nguyện, anh sẽ tự hào vì mắt tôi sáng rực long lanh đã nói lên rằng anh là người đàn ông thông minh và vĩ đại ngay cả trong giấc ngủ.

Bình minh chưa chiếu rọi anh đã thức dậy và châm thuốc. Anh luôn hút thuốc trên giường ngủ nhưng không bao giờ để tôi phiền muộn vì tàn thuốc. Tôi thích ngắm anh như thế, vì trông anh nguyên sơ như một đứa trẻ lớn xác và háu đói.

Tôi nấu súp, pha cà phê cho anh, bật Chopin cho anh nghe. Và thế là, tôi hoàn thành xuất sắc vai trò của một người vợ đảm đang. Sau khi cùng ăn sáng, chúng tôi vật lộn vui đùa một chút rồi tạm biệt.

“Em yêu, đi đường cẩn thận”. Anh đi theo tôi một đoạn rồi chia tay ở ngã ba. Tôi nhìn hút theo bóng anh, phát hoảng vì tại sao mình lại sợ sùng đến thế. Đó là trạng thái si tình của một cô bé

mười bảy tuổi chứ không phải của một người đàn bà gần ba mươi. Nhưng tôi yêu anh, tôi biết rõ điều đó, một người đàn bà yêu chồng không phải là chuyện lạ, nhưng yêu như cách của tôi, thì đó là điều mà không ai có thể nào cắt nghĩa.

Hết giờ, tôi ghé ngang nhà mẹ chồng. Tôi mua biếu bà một ít sâm. Đường phố trôi đi như dòng sông cạn. Tôi sẽ đến nơi cần đến sớm hơn nếu không kẹt xe, tôi sợ sự đông đúc nhưng vẫn phải đứng giữa đám đông âm ỉ nhồn nháo khói xe, bụi và tiếng chửi.

Vây quanh tôi rất nhiều gương mặt đàn ông. Họ chưa bao giờ nhìn tôi như vậy, nên không ít người lấy tôi làm tâm điểm để ngắm nghía, vì tôi trẻ đẹp hay vì tôi quyến rũ? Nhưng hoài công suy nghĩ cho một nhọc vì tôi đã tìm lại cảm giác an toàn bằng một cái khẩu trang rộng rãi che đi gương mặt tôi, che đi cả những lọn tóc xoắn lả lơi. Và khi ấy, tôi nhớ anh da diết...

“Con đã thấy gì chưa?”. “Thấy gì hả mẹ?”. Tôi mãi gọt khoai tây nên không để ý lời mẹ chồng tôi nói, đến khi quay ra thấy mẹ chồng tôi bắt đầu cau có, những nếp nhăn dúm dỏ, tụ lại, dồn về phía nhân trung.

“Con biết rõ mẹ muốn nói gì rồi đấy, mẹ cần một đứa cháu”. À ra thế. Tôi mỉm cười. “Mẹ không phải là người biết đùa”. “Con hiểu”. “Các con không kế hoạch đấy chứ?”. “Dạ không”. Tôi bắt đầu đỏ mặt. Tôi không quen nói sống sượng bất kỳ một vấn đề nào.

Tôi trở về nhà mà không ở lại ăn tối cùng mẹ chồng. Tôi cảm thấy mệt. Chồng tôi vừa đi tiếp khách về, anh đón tôi bằng nụ hôn nồng nhiệt. Tôi đáp lại nhưng không rướn mình.

“Em buồn phải không?”. “Hình như thế”. “Nói anh nghe xem nào”. “Chút nữa nhé, bây giờ em muốn đi tắm”. Tôi chạy nhanh vào nhà tắm cởi áo và nhìn mình trong gương. Ngực tôi trắng và nở nang. Eo tôi thon thả đến mức không bao giờ tôi muốn có bầu. Nhưng thay vì cảm giác sung sướng, sao tôi lại cảm thấy lo âu như thế này.

Tôi ngâm mình trong bồn tắm, mùi sữa anh mua cho tôi ngào ngạt hương hoa hồng thấm đẫm thân tôi. Tôi nhắm nghiền mắt vãi nước lên người. Tôi muốn tập trung vào một vấn đề, đó là chuyện sinh nở.

Tôi nhớ đám bạn gái của tôi, hầu như chúng có bầu trước ngày cưới. Hoặc hai, ba tháng sau đã có tin vui. Tôi vẫn cho đó là chuyện bình thường. Nhưng sao với tôi, tôi lại thấy vô cùng xa lạ?

Tôi nên cảm ơn mẹ chồng hay là oán trách bà, đã đẩy tôi vào những suy nghĩ khôn cùng này? Tôi mệt mỏi không lối thoát. Tôi đứng dậy quấn khăn vào người và bước ra. Anh đã đợi tôi trên giường.

“Chúng mình nói chuyện nhé”. “Anh đồng ý!”. Anh luôn nhiệt liệt hưởng ứng những đề nghị của tôi, trước đây và bây giờ cũng vậy. Nhưng xem ra anh thật chủ quan, cứ nhìn phong thái điềm đạm của anh thì biết.

Sự chủ quan của anh làm cho tôi bối rối. Tôi đứng trân trân nhìn anh, ngờ ngác, khiến anh kéo tôi mạnh mẽ vào lòng. “Thôi nào cô bé, hãy nói cho anh nghe em cần gì”. “Một đứa con...”.

“Sao cơ, một tí nhau à?”. Anh hơi sững sờ. Tôi gạt đầu: “Vâng, mẹ anh muốn thế”.

Anh nằm gối đầu lên đùi tôi. Chúng tôi miên man theo dòng nghĩ suy bất tận. Tay anh áp vào má tôi dịu dàng, hơi ấm tỏa ra khiến tôi ngây ngất. “Anh đã nghĩ rằng em chưa muốn, còn với anh, đó là điều mong muốn nhất của anh. Anh muốn chúng mình có thật nhiều con, chúng sẽ giống như em”. “Giống cả anh nữa chứ”.

“À, tất nhiên, nhưng em đã uống thuốc mà, phải không”. “Không!”. Tôi hơn chồm người. “Em không hề”. “Anh có nhìn thấy những viên thuốc màu hồng trong ngăn kéo của em. Nhưng anh không hỏi. Anh muốn xem xinh đẹp như một thiếu nữ cho đến khi nào em chán thì thôi. Và anh không muốn em đau”.

Thì ra anh đã nhầm lẫn những viên thuốc trị bệnh viêm xoang mãn tính của tôi với những viên thuốc tránh thai. E rằng sự té nhị thái quá của anh đã phá vỡ đi rất nhiều quy ước giữa chúng tôi là cố gắng hiểu nhau đến từng chân tơ kẽ tóc.

Và thế là, tôi với anh đã có một đêm tuyệt vời bên nhau nữa.

Nhưng cuối tháng tôi vẫn phải đi mua băng vệ sinh. Chưa bao giờ điều đó đối với tôi lại trở nên tồi tệ thế. Vào thời điểm này mẹ chồng tôi bắt đầu thúc giục: “Con xem thế nào đi chứ. Mẹ thấy có cái gì đó không ổn”.

Thà rằng bà nói thẳng ra là cô nên đi bệnh viện khám xét thế nào, chứ người gầy như cô, nghi ngờ lắm. Con trai tôi cao to khỏe mạnh và rắn rỏi thế kia. Làm sao có thể. Hay anh chị mê mãi kiếm tiền nên trì hoãn?... Tôi đọc được một trăm phần trăm ý nghĩ của bà, đằng sau cái đàn mạnh ông nghe điện thoại trơ khấc bên tai tôi trong một đêm mùa đông lạnh lẽo.

Tôi hoàn toàn mất ngủ. Sáng hôm sau tôi nghỉ việc buổi sáng và đến bệnh viện phụ sản.

Sau một loạt xét nghiệm và mấy chục câu hỏi từ giản đơn đến phức tạp, bà bác sỹ già có cái đầu xoắn tít như mì tôm nhìn tôi mỉm cười: “Em hoàn toàn bình thường”.

Thà rằng bà ta nói, tôi có vấn đề, có khi tôi lại mừng hơn thế.

“Trường hợp hiếm muộn vẫn xảy ra phổ biến ở Việt Nam cũng như trên thế giới. Tuy nhiên, chị sẽ cho em một cái lịch đặc biệt, điều này cần sự hợp tác của chồng em. Nếu không hiệu quả, em nên động viên chồng em đến bệnh viện”.

Anh của tôi phải đến bệnh viện ư? Cứ như đùa. Niềm tự hào lớn nhất của anh, tôi thừa biết, không phải là cái bằng phó tiến sĩ mà là từ bé đến giờ anh chưa bao giờ phải vào bệnh viện.

Khốn khổ cái thân tôi. Khi tôi phải gánh thêm cả nỗi lo lắng cho chồng mình.

Bữa tối kéo dài hơn vì tôi cố tình trì hoãn. Tôi quan sát anh một cách kín đáo. Tôi nhìn đôi tay của anh, nó rất rắn chắc. Anh đang và những hạt cơm cuối cùng.

Tôi nhìn bờ vai anh. Phía trên là cổ, cổ của anh gợi cảm hơn bao giờ vì tôi thường hôn lên đó.

Phía trên nữa là cằm, là môi, là mắt, là tất cả những gì yêu dấu của cuộc đời tôi, là hơi thở, là máu thịt, là tiếng rung của nhịp đập trái tim tôi, là niềm hoan lạc say mê đắm đuối, là sức sống bền bỉ, là mạch nước ngầm tưới tắm thân xác tôi trong cuồng vọng khát khao.

Nhưng, lẽ nào, chỉ đến thế thôi. Không gì hơn. Như một hạt mầm kiêu hãnh tràn căng nhựa sống nhưng chẳng thể nảy nở phôi thai thành quả chín?

Ngày hôm nay, tôi đã biết thế nào là sự vô xé.

Tôi quyết định không nói gì hết. Tôi im lặng, lì lợm với chính tôi, chứ không phải là với anh.

Anh, đối với tôi vĩnh viễn là toàn bích. Và thế là, tôi lục lọi kiếm tìm tờ giấy có ghi ngày lịch đặc biệt của bà bác sỹ già và xé vụn nó đi một cách không thương tiếc.

Lịch của chúng tôi là sáng, trưa, chiều, tối, đêm, bất kể lúc nào mà chúng tôi muốn. Giấc mơ về những đứa trẻ trở nên tan tành mục nát. Tôi ráo hoảnh và bất cần với chúng. Tôi tiến đến gần anh, thì thào: “Hôn em đi”. Và anh bế tôi lên, xoay tròn. Nhưng tôi khi ấy vì quá cuồng nhiệt nên đã không nhìn thấy những giọt nước mắt của anh lăn xuống và đã được anh lau đi rất vội.

“Em không nhìn thấy phải không cô bé, nhưng anh đã không kim chế được. Vì anh thương em, yêu em đến mức tôn thờ. Em có thấy anh đã hôn em nồng nàn thế nào không? Vì gương mặt em ngây thơ thánh thiện quá, đôi môi em tham lam run rẩy quá. Em chẳng biết gì, em chẳng biết nỗi tủi hổ đang lăm le cắn xé tâm hồn anh, người chồng tội nghiệp của em.

Anh đã đến bệnh viện ngay sau khi phát hiện ra sự nhầm lẫn của mình về những viên thuốc của em. Xin lỗi, anh đến bệnh viện với tâm thế của một người đàn ông mang trong mình đầy kiêu hãnh với ý thức khẳng định mình chứ không phải hoang mang, hãi sợ khi kiểm tra một vấn đề đang giằng xé, nghi hoặc trong tim. Nhưng, anh đã thất bại.

Em yêu, anh bất lực và tuyệt vọng nhường nào, khi phải nói với em rằng, sẽ rất khó khăn để đem lại cho em một đứa con xinh đẹp và thông minh như em. Hãy sĩ vả và nghiền nát anh đi, nếu điều đó làm cho em thanh thản. Anh sẽ ra đi một thời gian. Cô bé, em hãy tĩnh tâm, em cần phải suy nghĩ và sau đó, mẹ anh sẽ thay anh làm cho em tất cả những điều em muốn...”

Tôi nắm chặt lấy tay mẹ chồng tôi, thất lòng bởi tiếng tru tréo của bà. Tôi sợ bà sẽ đập đầu vào tường, giống như tôi khi nhận lá thư này trong phòng ngủ trống trơn thiếu vắng tất cả những bộ quần áo mang mùi mồ hôi của anh, những chiếc cà vạt, những bức tranh anh vẽ, những sách, những vở, những bông cúc trắng anh mua cho tôi... Đáp lại tôi là gì là gì. Chỉ là câm lặng. Anh

rũ sạch mà đi. Anh phũ phàng bỏ mặc tôi u mê và hoảng loạn.

Khu vườn này cỏ đã mọc ngang mắt cá chân, không anh, nó sẽ trở nên hoang dại. Tôi thả chân trần trong không gian mát lạnh và ẩm ướt. Đêm nào cũng thế, trước khi đi ngủ, tôi ngồi ủ rũ trong bóng tối, giữa cây lá xanh xao.

Tôi cắn môi thật chặt đến ứa máu, đến lúc bật khóc vì tự làm mình đau, rồi thảng thốt. Vì tôi sợ mình không kiểm soát nổi, mình sẽ thét gào, điên dại, sẽ ngu xuẩn làm nhiều điều hơn thế.

Chưa bao giờ, tôi cần đến vậy, những viên thuốc ngủ, dù chúng đã mang đến cho tôi giấc mơ kinh hoàng về những đứa trẻ. Những đứa trẻ trần truồng và độc ác hò hét nối đuôi nhau kéo anh ra khỏi vòng tay tôi. Tôi chỉ có một kiếp người, tôi muốn sống cho anh và anh cũng thế, tôi không muốn sống thêm cho ai, bất kỳ ai khác nữa...

Đêm loang thêm những nỗi buồn.

Ngày nào tôi cũng gọi điện cho anh, dù chỉ để nghe câu: “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được...”, đến mức tôi nghiền giọng nói của người phụ nữ xa lạ ấy, như một hội chứng.

Sếp của tôi là một người đàn ông Hàn Quốc nhạy cảm. Anh ta đã nhận ra điều gì đó bất ổn từ phía tôi, một nhân viên vốn mẫn cán và linh hoạt. “Chiều nay hết giờ làm, em ở lại nhé. Tôi muốn gặp em một chút”.

Tôi chóng mặt, cúi đầu. Tôi đang rảnh, rất rảnh, tôi sẵn sàng đón đợi những oán trách và phi nhõ của ai đó để khóa lấp đi những ưu tư chùng chất về anh, về sự thiếu vắng. Nhưng cuối cùng, sếp đã không làm gì tôi cả.

Sếp hỏi tôi: “Em có rảnh không? Tôi cần sự giúp đỡ của em”. “Về điều gì? Thưa sếp?”. “Tôi biết, em là người phụ nữ tâm lý, em hãy đến an ủi vợ tôi giúp tôi...”. “Nhưng điều gì đã xảy ra với cô ấy?”. “Cô ấy mắc bệnh ung thư, tôi muốn cô ấy hạnh phúc đến chừng nào có thể”.

“Anh yêu, em đã nhận lời đến nhà sếp. Em đã gặp vợ của anh ta, đó là một cô gái Việt Nam xinh đẹp, cô ấy kém em ba tuổi, nhưng cô ấy sắp chết. Em đã nắm tay cô ấy, và chỉ biết khóc. Em khóc không chỉ vì thương xót cho một cuộc đời bất hạnh, mà em khóc khi nhìn lên gương mặt đẫm lệ của sếp, anh ta đứng bên cửa sổ, người run lên từng chập.

Em sững sờ trước hình ảnh ấy. Em nhớ về những giọt nước mắt của anh. Khi những người đàn ông khóc, là khi sức chịu đựng của họ đã vượt quá ngưỡng, có phải thế không anh?

Lúc ra về, em quay đầu lại vẫn thấy họ ôm nhau. Vì có thể, không lâu nữa, một trong hai người sẽ ra đi vĩnh viễn. Đây là sự mất. Mất. Một khái niệm khủng khiếp nhất. Vì nó chính là tan biến, là vĩnh viễn thoát, là cào cấu cắn xé cả thế giới mệnh mông bao la này cũng không thể nhìn thấy, cầm nắm và đụng chạm cái ta cần.

Anh có dám khẳng định cùng em rằng anh đang hạnh phúc và vẫn có thể sống được khi rời xa em mà đi? Nếu không, tại sao anh không quay trở lại. Khi chúng ta còn có nhau nhiều lắm, nhiều hơn bao người khác...?”.

Một địa chỉ email sót lại của anh đã giúp tôi, như một sự cứu rỗi cuối cùng.

Tôi vẫn tin yêu và hy vọng như ở một phương trời nào đó, anh sẽ nhận được.

Mùa đông đã đến, xám xịt và u ám bởi những bông mây căng mọng trên trời chỉ chực nứt toác thành những cơn giông tố. Chiều đổ sập xuống khiến mọi người vội vã ra về. Còn tôi nấn ná mãi nơi hành lang trống trải, dưới mái hiên màu nâu xám, co ro, nghe tiếng chim sẻ líu riu sau vòm cây xanh ngắt.

Và thật bất ngờ, tôi thấy sếp đứng bên cạnh tôi tự lúc nào, nhưng chúng tôi không biết nói gì hơn. Vì nỗi đau, đôi khi chỉ để mà lắng đọng.

Ngày trôi đi, lặng lẽ theo những bước chân người.

Tôi luôn cửa sau để vào nhà, nơi khu vườn đã lâu thiếu vắng bàn chân anh. Sau lưng tôi tỏa ra một làn khói nhẹ màu lam nhạt vẩn vít từ phía hàng rào giăng đầy dây thép gai và hoa hồng tiểu muội. Trời se lạnh, tôi chợt nhận ra mình đã để quên áo khoác ở công ty.

Tôi thêm một ly sữa nóng. Nhưng tôi không thể làm được gì hơn, vì sự run rẩy đang thấm dần, thấm dần thân tôi, trí óc tôi, tâm hồn tôi. Nó khiếp đảm đến mức tôi phải dựa lưng vào tường, chùi khăn quàng cổ lên miệng để tránh cơn ho đang giằng xé nơi cổ họng. Nỗi cô đơn, đối với tôi lúc này, chưa bao giờ lại đáng sợ hơn cả cái chết.

Nhưng kia, trong bóng tối của căn phòng, ai đó đang gọi tên tôi. Và không kim chế nổi, tôi quay đầu lại, tôi nhìn thấy bóng dáng anh in thành một khối đen sẫm trên tường.

Tôi chưa kịp ngồi sụp xuống thì anh đã chạy đến, ghì xiết lấy tôi trong vòng tay anh, áp tay tôi lên má anh, dù những ngón tay tôi lúc này lạnh ngắt và khô khan, như mùa đông, như đường gân của lá, như một sự tuyệt vọng...

"Anh đã về đây...". Tôi nhìn những giọt nước mắt của mình rơi xuống vai anh. Tôi không tin nổi, đến tận khoảnh khắc cuối cùng này tôi đã tìm lại được anh, người đàn ông của cuộc đời tôi.

Qua ô cửa sổ loang ánh trăng non, những cơn gió lùa qua chấn song tạo nên âm hưởng như mưa, u uẩn và thao thiết.

Chúng tôi hôn nhau, và lại bắt đầu...

Phía sau khe cửa

"Nhẹ nhàng và mong manh, dịu dàng và day dứt, những trang viết của Cẩn Vân Khánh, là truyện, là tạp văn, ấp ủ một nỗi buồn trong trẻo, hoang sơ của một tâm hồn nữ, của một tâm hồn trẻ, nơi những con người thuộc một thế hệ hiện giờ đang được khoác lên mình cái áo hiện đại. Nhưng đọc một truyện như '*Phía sau khe cửa*' đã lại thấy nỗi lòng thăm thẳm muôn thuở của người đàn bà ở cây bút trẻ này. Trong khuôn khổ của một truyện ngắn, để nói được tối đa điều muốn nói bằng một số chữ tối thiểu có thể, tác giả đã dùng ba giọng kể, ba điểm nhìn, soi chiếu vào một sự việc, trong ba tâm trạng khác nhau của ba nhân vật. Đọc xong truyện ta thấy thương hơn những phận người, thương nhân vật trong truyện, và thương chính ta hơn nữa..."

***

Tôi chuôi người ra khỏi vòng tay cứng cáp đang quàng chặt thân mình. Không chớp mắt, tôi nhìn ra khoảng sân mưa ngập trắng xóa qua ô cửa sổ bé buông hờ một nửa tấm rèm nhưng đỏ như màu máu nơi phòng ngủ của ông. Hơi lạnh rùng lên từng đợt khiến tôi co mình, kéo chân lên ngang bụng rồi lúc ấy phải giữ nguyên tư thế vì tôi chưa kịp nhòem dậy thì ông đã vùi đầu vào.

Những sợi tóc bạc. Chúng nằm ngả ngớn lên nhau, hiếm hoi lắm mới thấy một sợi đen chen vào. Tôi nhớ mái tóc của bố tôi, sự liên tưởng tuyệt đối này khiến lòng tôi se thắt. Tôi không tin là, sau ngần ấy thời gian, ấn tượng về bố trong tôi chỉ là những sợi tóc bạc. Chúng khiến tôi đau đớn hơn những trận đòn dã man bố thường quát lên tôi và các em sau cơn say rồi rã.

"Lũ khốn nạn!" Bố thường hực lên một tiếng chửi rồi mới giơ tay lên, ôi những vết lằn mỏng hằn sâu lên tuổi thơ không có mẹ.

Sau đó là những nếp nhăn.

Những nếp nhăn kéo dài từ khóe mắt, xuống cằm rồi kéo suốt dưới bụng thành lớp mỡ nhăn nheo chồng lên nhau. Nếu ông nằm quay qua tôi, co người với tư thế của một con tôm, thì tôi hay đưa tay chạm vào chúng với xúc cảm lạ kỳ như chưa bao giờ được ném trái trong đời. Và

mỗi khi ngón tay út của tôi nghịch ngợm, ông chỉ cười và không để tôi phải đợi chờ lâu hơn, ông hôn tôi chậm rãi, cẩn thận, từng chút một. Sự dịu dàng của ông có thể khiến tôi mềm người vào bất cứ lúc nào.

Tôi yêu ông, tuy không phải ngay từ giây phút đầu tiên khi tôi xuất hiện ở căn nhà hoang vắng rộng thênh thang này với bộ dạng lếch thếch và khốn khổ. Nhưng có thể tôi đã ấn tượng những nếp nhăn của ông, khi ông chào tôi bằng hai cánh tay dang rộng, tựa như nỗi cô đơn của ông sau bao nhiêu tháng ngày đè nén giờ mới có dịp sỗ tung. Ông xa lánh cuộc đời bằng cách không chịu ngồi xe lăn. Với ông chỉ có ô cửa sổ nhìn ra đám mây mờ mịt trên không trung là khoảng trống duy nhất trong thế giới bưng bít của riêng mình. Tôi yêu những nếp nhăn của ông, cũng như tôi yêu nỗi cô đơn ấy, nỗi cô đơn quý phái và xa lạ mà tuổi thơ xám xịt vì đói nghèo cơ cực của tôi chưa bao giờ biết đến.

"Trời mưa thế này, chắc bà ấy không về..." "Vâng!" "Em đói bụng chưa? Tôi nghĩ em cần phải ăn một chút gì đó." "Vâng." "Em ngoan quá! Lại đây nào, cho tôi ôm em." Tôi lại gần ông, ông đưa tay sờ lên tóc tôi mềm mượt non tơ và óng ả, ông vuốt ve kỹ lưỡng tưởng như từng sợi một không thoát khỏi bàn tay sần sùi ấy, khiến tôi nghẹn lại, nín thở. "Em có thể nằm lên tôi, thế, tôi thích như vậy lắm." Tôi leo lên ông, e dè đầy hổ thẹn. "Sao em lại quay đi, nhìn vào mắt tôi nào!" Tôi nhìn vào mắt ông, và lại thấy những nếp nhăn cũ kỹ. Tôi tập trung vào điểm nhấn đó, mắt mở to. Có lẽ tôi đã rất quyến rũ ông vào những khoảnh khắc thế này, hoặc ngược lại tôi bị ông quyến rũ, trong tư thế trần trụi. Đã quá lâu, rất lâu rồi, dưới bụng tôi, ông cứng cáp như rồng nào, luôn luôn, không mệt mỏi và không thuyên giảm.

Nhưng tại sao ông không giải thoát cho tôi? Gần hai năm qua chưa bao giờ ông muốn? Hay ông cố tình không hiểu rằng cơ thể thiếu nữ của tôi đang khao khát ông với những cung bậc nổi trôi, cuồng loạn đầy hoang hoải? Tôi mịt mù không lối thoát. Và trong khoảnh khắc ấy, tôi chợt nhớ đến công thức nấu ăn bà dạy tôi chiều qua...

***

Trong phút giây này, thế giới của tôi chỉ còn có em thôi, em từ một nơi xa xôi kỳ ảo mà ông trời đã ban tặng cho tôi, giữa tháng ngày dài đằng đẵng hoang lạnh và đau đớn xen lẫn nỗi sợ hãi triền miên, mê man mục nát trong tâm hồn già cỗi.

Cả cuộc đời lẩn lộn vì vợ, vì con, đến cuối đời, sau một cơn tai biến, tôi chỉ còn chiếc giường làm bạn. Nó là vật vô tri, vô cảm cho dù tôi có úp mặt vào thành giường hay đập đầu lên nó, nó vẫn im lìm, nằm lù lù một chỗ. Còn bà ấy, nào có khác gì nhau? Mỗi lần đụng vào bà ấy, trong tôi chỉ còn dấy lên cảm giác gần như là ghê tởm, vì những ngón tay khô khốc, hay vì ánh mắt bà lạnh lẽo đầy thù hận, hay người đàn ông trong tôi đã chết dần theo chuỗi ngày cô đơn, khốn khổ vì đôi chân tàn phế không thể nào cử động và một trái tim thoi thóp yếu đuối. Có nhiều đêm, tôi không ngủ. Bà ấy cũng không ngủ. Tôi buông lơì cho ý nghĩ dọc ngang trôi nổi đến đâu thì đến, thậm chí có lúc cầu mong một là tôi, hai là bà ấy chết quách cho xong. Những cơn mộng mị của tôi sặc mùi nhang khói và buổi sớm tinh mơ, tôi nặng trĩu bởi cánh tay bà, cánh tay phình to, bèo nhèo mỡ dề nghiêng lên ngực mình. Tôi chỉ muốn gạt phăng đi, nhưng bực bội, tức tối đến tuyệt vọng khiến tôi xuôi xuống, mắt nhắm nghiền để rồi lại chìm trong cơn mê mệt và uất ức. Bà ấy không có lỗi, chỉ cuộc đời có lỗi, chỉ cuộc đời đưa đẩy đến nông nỗi này đây, cái gọi là tình cảm vợ chồng ngày càng mới một hoen rỉ theo sự bào mòn của thời gian, khiến mọi cái trở nên khô ráo và cạn kiệt. Nhưng đời tôi. Một ngày kia. Đã có em.

Em xuất hiện bất ngờ khiến lòng tôi thảng thốt, tôi như chiếc lá vàng cuối mùa đang chờ ngày rụng xuống chợt thấy mình xanh lại. Em nấu nướng, giặt giũ, em bón cho tôi ăn, em nhìn tôi triu

mến, em hát cho tôi nghe, em bé bỏng dịu dàng, không hồn nhiên như mọi bé gái ngây thơ khác bởi tuổi thơ quê mùa thiếu thốn. Nhưng đôi mắt em thăm sâu chất chứa đầy hoài niệm đã khiến cho cái tuổi năm mươi chín của tôi chết chìm trong đó.

Tôi, biết bao lần muốn dần sâu hơn, nhưng đôi mắt em khiến tôi ngưng lại ở những vuốt ve âu yếm và chỉ thế thôi. Tôi muốn gìn giữ cho em sự trắng trong tinh khiết vì em là thiên thần đích thực. Dù cả hai chúng tôi đều chờ đợi lắm rồi điều gì đó ở phía trước, giống như một khoảnh khắc thiêng liêng chưa thể nào xâm phạm. Tôi tranh thủ từng giây từng phút được cùng em, sự ngọt ngào ngăn ngủ ấy đủ để tôi gặm nhấm suốt đêm dài lê thê bên cạnh người đàn bà già nua lạnh lẽo kia. Như hôm nay, khi chiều đã quá muộn màng. Chiếc váy hoa em tự tay tụt xuống tận đầu gối. Đường như em đã rất sẵn sàng, với tôi.

Xung quanh tôi là bóng tối...

***

Vì ngoài trời đã đen kịt lại từ lúc nào. Tôi rời rã, và họ, có lẽ cũng rời rã sau những cơn hoan lạc. Hoặc có thể là không, vì đối với một người đàn bà đã quá tuổi mãn kinh như tôi đây, chỉ cần động chân động tay chút thôi là các khớp xương giòn tan trong cơ thể sẽ trở nên nhức nhối.

Tôi tiếp tục nhìn qua khe cửa.

Ánh mắt tôi lạnh nhạt khi nhìn lên cái giường, tấm drap màu kẻ nâu, cái gối cũng màu nâu đầy bi thảm của tôi. Hàng ngày, khi tôi (hoặc là họ tưởng lầm) đi vắng, họ quần nát lên đó. Như hôm nay. Như bây giờ. Cái thân hình nảy nở của con bé chưa qua tuổi mười bảy đè nghiêng lên ông ta, khuất lấp, chìm trôi, chỉ còn tiếng thở phì phò của ông ta vọng ra lẫn với tiếng thở gấp của con bé. Con ô sin khốn kiếp, đáng nguyên rủa nhất trên đời mà cách đây hai năm tôi đã tha về từ một trung tâm giới thiệu việc làm uy tín để mưu mang, để rồi chẳng kịp dạy dỗ điều gì, bằng cách nào đó nó đã leo lên được cái giường của vợ chồng tôi, chồm hồm thế kia. Và ông ta, chồng tôi, người đàn ông liệt giường liệt chiếu kia đã trở nên hăng hái như chưa bao giờ thế trong suốt mười năm sinh hoạt nói cười một chỗ.

Hàng đêm tôi vẫn nằm cạnh ông, vẫn đưa tay ra cho ông gối đầu, vẫn ôm hôn ông trong sàu muộn, chỉ để nhận về sự im lặng. Tôi đau đớn không kinh ngạc. Đôi khi nửa đêm, tôi ngồi dậy quan sát ông trong giấc ngủ, say sưa trước thân thể của ông, vì tôi chẳng bao giờ quên được những ân ái nồng say giữa chúng tôi. Dù quá lâu, rất lâu rồi, nhưng nó như những đường rãnh ăn mòn ăn mòn vào tâm hồn tôi, người đàn bà đại đột đã hăng hái rước về một kẻ xa lạ ngang nhiên tước đoạt hết thiên chức, quyền uy của một người vợ.

Một là tôi sẽ đạp cửa xông vào, la hét loạn xạ, sẽ xỉa xói, nhục mạ, lột hết váy xống của con ranh con đĩ thõa kia tống cổ ra đường, thậm chí là tôi có thể giết chết hai kẻ sa đọa đàng điếm kia rồi đâm một nhát vào tim mình cho tan cửa nát nhà, cho kết cục đẫm máu. Hai là tôi sẽ tiếp tục đứng đây, như một tên ăn cắp, nhón nhác sợ bị bắt quả tang đang rình mò bí mật của người khác nhưng chính vì thế lại tràn đầy khoái cảm, thỏa mãn và đau đớn khi không bị ai phát hiện. Nhưng rồi, sau cùng, tôi lại kéo dài tình thế, để làm gì thì tôi chưa biết được. Hay tôi đã chai lì và bệnh hoạn theo họ mất rồi?

Con bé đang thì thào gì đó vào tai ông ta, nó ghé miệng day nhẹ những sợi râu thưa ở trên cằm khiến ông ta ghì sát với một quyết tâm lớn. À thì ra là sắp sửa. Con bé thì sát vào ngực ông ta, chồm tóc hoe vàng rung nhẹ nhẹ khi ông ta ra sức ưỡn cái bụng nặng nề của mình lên. Một

tiếng kêu nghèn nghẹt phát ra từ cổ họng con bé, nghe như tiếng mèo kêu và sau đó, tôi nhìn thấy chồng tôi sau cái rướn mình lần thứ hai bỗng đổ gập xuống, như một tàu lá chuối sau cơn bão. Mắt ông ta trợn ngược, tay vồ lên ngực trái. Con bé cuống cuống vật ông ta ra, tru tréo, lần này không phải là tiếng mèo kêu, mà tôi nghe thăm thưng như tiếng chó con lạc mẹ.

Ông ta bắt động.

Lạ thay. Tôi ngật đầu quay bước. Những bước chân nhẹ tênh, vô cảm không hoảng hốt. Sau lưng tôi hai cánh cửa tự nhiên khép lại bởi một cơn gió lùa qua khe.

Như cơn chấn động nhỏ, khi có một người từ già mà đi.

Nguồn: Rút từ tập truyện ngắn Khi nào anh thuộc về em của Cán Vân Khánh, Công ty sách Bách Việt và Nhà xuất bản Hội Nhà văn xuất bản (sách sắp phát hành trong tháng 6.2007)

Trái tim nhạy cảm

Người vợ ngoại tình có cả trăm lý do. Một trong những lý do đó là tại người chồng đối xử lạnh nhạt. Hòa hợp thân xác mới chỉ là một phần của hạnh phúc mà còn phải hòa hợp tâm hồn. Vì “người ta còn có thể chỉ thuộc về nhau bằng tâm hồn”. Trái tim nhạy cảm thường thiếu quyết đoán. Người vợ không chịu ly dị chồng để đi theo người tình, phải chăng nàng cũng sợ sự nhạy cảm của mình (và của cả người tình) rồi sẽ lại rung động vì một hình bóng khác?

***

Một khi em tựa vào lưng anh thế này, nhìn lên bầu trời xanh lơ chan hòa ánh nắng thế này, có nghĩa là mùa xuân đang căng tràn nhựa sống trên từng búp lá nõn, trên mỗi cánh hoa tươi và ngưng đọng trong từng khoảnh khắc.

Anh biết đấy, mỗi chúng ta đều có thể nhìn thấy tuổi thanh xuân của mình trên đó. Và tại sao anh lại khoan hôn em trong giây phút hiếm hoi chúng ta được ở bên nhau thế này?

Người đàn ông hai bảy tuổi nhìn em bằng ánh nhìn của gió, lướt qua thân, khe khẽ mà êm dịu. Đuôi mắt anh dài, sâu thẳm khiến em liên tưởng đến ngọn lửa hồng cháy rực sẵn sàng thiêu đốt những thanh gỗ mong manh trắng trẻo giữa đêm sâu lạnh lẽo em gặp anh trong chuyến du lịch của mình.

“Anh tưởng hôm ấy, anh và em lạc rừng, chẳng còn biết tìm đường mà ra nữa. Thật đấy nhỉ, cô bé hiếu động ạ. Tại sao chúng ta cùng nhau tụt lại đoàn, cùng nhau dừng chân ở ngã ba ấy, để rồi giữa hoang vắng của rừng sâu, anh đã dắt em băng qua những khe rãnh đầy bùn đất nhầy nhụa, những bụi cây cỏ cao ngang đùi đầy gai, luồn qua những cành cây lá thấp ẩm ướt đầy sâu vắt để tìm về được đến nơi”. Lần đầu tiên sau bảy năm chung sống, em nhìn thấy những giọt nước mắt trên gương mặt đầy lo âu hãi sợ của chồng em. Chồng em không cảm ơn anh lấy một tiếng mà ngay lập tức kéo em về khách sạn, thuê taxi về Hà Nội.

Chồng em không đọc được ánh mắt của anh và em. Rằng anh khao khát em biết mấy. Như thế này này. Anh siết lấy vai em cẩn nhẹ. Và chồng em cũng không nhận ra cơn tuyệt vọng khôn cùng đang dần dần lan tỏa tâm hồn em trong xa cách khó lòng gặp lại. Chúng ta đã yêu nhau rất sớm.

Anh yêu em trước. Em thật trẻ so với tuổi ba mươi hai của mình. Anh kinh ngạc đến thú vị khi biết điều đó. Và em luôn hồn nhiên với anh. Nhất là khi nhìn tóc em bay lật phật trong gió. Chính vì hình ảnh đó mà anh ám ảnh mãi. Đến khi thấy em băng qua đường buổi sáng hôm đó

trước cửa ngân hàng nơi anh làm việc thì anh đã suýt nữa lao đầu vào mũi chiếc ô tô đang chạy tới.

Chỉ vì anh nhìn thấy em. Em đang cười một mình.

Không thể kiềm chế hơn. Em đã theo anh đến căn phòng này. Căn phòng ấm áp với màu tường nâu sậm và mùi hoa cúc rạo rức góc phòng, anh quý xuồng hôn tay em. Và em, chắc vẫn không tin em là người đàn bà đầu tiên anh ngủ cùng.

Chồng em chưa bao giờ khám phá em. Như anh.

Ở một trạng thái nào đó, ví dụ khi tiếng thờ gấp cửa anh và em cùng nhau hòa trộn và bị nhấn chìm tận dưới cùng đỉnh điểm của khao khát, thì anh vẫn biết, em chưa đạt được cảm giác thăng hoa thực sự với anh vì kiềm chế và ngần ngại. Sự nhút nhát của em quyến rũ như đòng nào.

Nhưng anh không lấy làm buồn, mà anh còn cảm thấy mình đang được âu yếm một trinh nữ. Người ta còn có thể chỉ thuộc về nhau bằng tâm hồn.

11 giờ. Em đeo găng tay, đội mũ. Những giọt mồ hôi ứa ra bên thái dương vì căng thẳng. “Em đang nghĩ gì thế?”. Không lẽ em sẽ nói thật cùng anh rằng em đang nghĩ mình phải nấu món gì cho bữa trưa. Chồng em là người khó tính, có thể bỏ nguyên một đĩa cá kho nếu em cho thừa muối. Anh là người dễ tính, chính vì thế, em đã không bao giờ phải nấu cho anh ăn.

Mặc dù em rất muốn.

Anh lại ôm em, siết chặt em trong vòng tay ấm áp. Em sẽ không thể nào quên nỗi vòng tay này.

Chồng em đã về từ bao giờ, em nhìn chồng em từ phía sau. Cái gáy lồm lồm chồm tóc gật gù nhẹ nhẹ. Những sợi tóc bạc vô hình khiến em mỗi mảy. “Cô về rồi đấy à. Sao muộn thế?”.

Chồng em quen với cách xưng hô đó từ hồi quen em. Thậm chí ngay cả khi gần gũi nhất.

“Hôm nay đi ăn tiệm nhé”. Em không trả lời. Em đi lên gác. Mới đặt chân lên bậc cầu thang đầu tiên em thấy hơi choáng váng. Em đã rất thanh thản khi ở bên anh kia mà.

Có phải người đàn bà nào khi ngoại tình cũng có cảm giác ấy?

Chồng em mở cửa phòng, lừ lừ tiến đến em, rồi bắt đầu công đoạn tháo những chiếc khuy áo. Em nhắm mắt. Giá như em có thể thiếp đi ngay lúc này. Em nghĩ thấy những ngón tay của chồng em một mùi rất lạ, khi chồng em đưa tay lên miệng em, giống như mùi hoa cúc nhà anh. Quả thật là chồng em đã để sẵn trên xe một bó hoa. “Sáng nay đi làm về. Tôi mua cho cô”. Chứ không phải là tặng sao. Em ngả người trên xe. Chồng em bật nhạc. Ai như Ngọc Lan hát. Cô ấy chết rồi. Nghĩ đến cái chết. Em buồn nôn quá. Chồng em hỏi cuối tuần có muốn đi nghĩa trang thăm mộ em trai của em không? Em gật gật đầu. Em hay ra nghĩa trang, dù nơi ấy cô quạnh thật đấy. Nhưng em cứ ước ao biết bao lần, cái thế giới hỗn độn với biết bao con người đang xô đẩy chen lấn nhau từng tấc đất kia. Ai cũng đặt niềm tin vào những người đã chết, thì hẳn là đời sống đã nhẹ nhõm đi phần nào.

Em nhìn bộ mặt tử tế đột xuất của chồng em bằng ánh nhìn vô cảm không ngờ. Lạ thay. Thi thoảng chồng em vẫn có cảm hứng ban phát cho em sự tử tế ấy. Đến mức em không thể nào ngờ người đàn ông tẻ nhạt đến nhường kia lại có thể có lúc nghĩ ra được những sáng kiến hay ho (đối với em) đến thế.

Em đã sống và tiêu hao dần với những ban phát đó cho cuộc đời em. Chứ không phải vì em yêu và được yêu.

Nếu có, thì phải kể đến sự hiện hữu của anh. Như thế này. Khi em và anh không vô nhàu gối bằng những lọn tóc. Khi em và anh bình yên nắm tay nhau trong một cái quán nhỏ thế này. Em ngồi khum chân, tay anh búi chặt vai em và chúng ta hôn nhau trong im lặng.

Người ta có thể rất buồn khi đang hôn. Dù khi ấy vũ trụ quay cuồng. “Anh không muốn xa em thêm nữa”.

Nhưng em vẫn phải xa anh sau khi lén lút hẹn hò anh ở bất kỳ chỗ nào. Trạm điện thoại công cộng, nhà chờ xe buýt, cổng công ty anh, ngã ba đường... Không phải vì tính toán và nghĩ suy mà em già đi. Có khi còn là ngược lại. Có phải vì thế mà chồng em trong lần đi tiếp khách về, cởi khuy áo em. Xong xuôi. Ngắm em. Rồi buông thõng một câu: "Tôi sẽ giết thằng nào đưng vào người cô".

Hoặc là không ai tin vào lời người say nói.

Hoặc người say không biết nói dối.

Đêm ấy em đã ngủ mơ một giấc mơ kinh hoàng xảy ra với anh. Đến mức sau giờ làm em chạy xe ngay đến nhà anh, gõ cửa. Khi mà anh bước ra nắm tay em, đưng vào em, em vẫn còn run rẩy. Em đã không kể cho anh nghe về giấc mơ ấy, khi anh vẫn nguyên lành bên em. Những thỏa thuận ngầm vẫn diễn ra, vì sự nhạy cảm của anh và em nhiều hơn hết thảy. Như chỉ có em gọi điện cho anh thôi. Chỉ có anh viết mail cho em hằng tuần, hoặc bất kỳ lúc nào anh muốn. Nhưng ít nhất thì anh đã từng mua cho em một thỏi son.

Anh không nhắc đến chồng em trong câu chuyện của mỗi chúng ta. Nhưng đôi khi anh thật buồn khi hỏi đêm qua em ngủ ngon không? Và kết thúc bằng câu "Anh không muốn xa em thêm nữa".

Có nghĩa anh muốn em ở lại mãi, bên cạnh anh? Anh muốn chiếm hữu lấy em cho riêng mình? Chiếm hữu có phải là biến thể của tình yêu hay không? Và nếu như anh kiềm chế tiếng thở dài bên tai em, em đã không day dứt thế. Khi trở về nhà.

Chồng em ngồi đốt thuốc trong trạng thái lạnh nhạt khi thấy em đi thẳng lên gác: "Tôi không hiểu nổi tại sao cô không thể nói với tôi một lời. Sao cô dật dờ như bóng ma vậy? Cô bị cảm à? Hay stress vì công việc? Có cần tôi đưa cô đến bạn tôi là bác sĩ tâm lý để giải tỏa không?". Ai? Ai mới là người cảm? Chẳng phải chồng em đã luôn im lặng với em suốt thời gian chung sống đó sao? Đến mức em không tin nổi nếu một ngày nào đó chồng em nói là yêu em nữa.

Sao em muốn được cùng anh trò chuyện thế này. Người đàn ông sôi nổi cuồng nhiệt của em! Tại sao, thế giới chỉ là cách biệt.

Đêm đó, em từ chối bàn tay mơn trớn của chồng em. Chồng em đầy kiêu hãnh quay đi, niềm kiêu hãnh của một vị tiến sĩ ngôn ngữ học nhưng chẳng có lấy một câu ngọt ngào ấm áp dành cho vợ mình. Chúng em mất ngủ vì một trò chơi không ai chịu thua cuộc. Tự nhiên, em hư hỏng đến mức mong sao đêm mai, đêm kia... chồng em và em sẽ tiếp diễn tấn bi kịch trên chiếc giường êm ái này để đến đâu thì đến.

Nhưng đến đêm thứ ba thì chồng em vồ lấy em như một con hổ đói. "Cô có còn là phụ nữ nữa không? Há? Há?". Chồng em dẫn em xuống gấp gáp. Lúc đó, anh đang công tác ở Sài Gòn.

Sau khi chồng em lăn ra ngủ, em vào toilet gọi điện thoại cho anh mà khóc.

"Sao thế em? Bình tĩnh. Nói đi nào...".

Em không có gì để nói với anh. Em cũng không thể nói là em đang đau khổ và cô đơn biết mấy. Anh sẽ bay ngay chuyến bay sớm nhất để tìm em bằng được, thậm chí là lòi cổ em ra khỏi căn nhà này.

Với một người như anh.

Nhưng em chỉ khóc. Anh đã nghĩ em nhớ anh mà khóc.

Tháng ba. Mưa phùn rơi ướt đẫm đại lộ, những nhánh cây cao vút hai bên trở hoa trắng muốt. Nhưng anh đã không trở về bên em nữa.

"Cô bé của anh, anh phải chạy trốn khỏi em thôi cho dù trước đó anh đã phải tìm kiếm em khắp thành phố này. Anh không thể chịu đưng thêm nữa, cái cảm giác em không là của anh vĩnh viễn. Anh đã chẳng thể liều lĩnh hơn, hoặc tạm thời hơn khi yêu em. Nhưng anh sẽ vẫn nhớ đôi mắt em, môi em và anh sẽ hôn em mãi ngay cả trong giấc mơ cuối cùng...".

Tại sao thế?

Tại sao anh ra đi?

Tại sao anh không giúp em thảo một lá đơn ly dị.

Có phải anh biết em sẽ không bao giờ đưa cho chồng em ký, cho dù chồng em có coi em như một kẻ nô lệ khốn cùng và suốt đời chỉ là như thế.

Có phải anh biết em không bao giờ dấn thân, không bao giờ từ bỏ.

Có phải anh biết anh sẽ phát điên khi em chỉ thuộc về anh trong những khoảnh khắc lãng mạn của đời sống, trong khi anh còn cần em hơn thế. Nhưng đáng tiếc thay người đàn bà ấy đã không bao giờ có thể dứt áo ra đi và trên đời này có biết bao người đàn bà như em, dù phải đào mồ chôn sống mình vẫn cúi đầu chấp nhận. Trái tim nhạy cảm của anh đã chiến thắng em và thất bại với anh. Nhưng cho đến giây phút này, em vẫn không lý giải được tại sao, một khi không còn tình yêu, một khi trái tim đã thuộc về người khác, người ta vẫn còn có thể sống chung được với nhau?

Em có muốn tắm không?

Nhật Quân, một kỹ sư tin học 30 tuổi thành đạt quen Lê Hoa, một nhân viên văn phòng 25 tuổi qua mạng. Chat với nhau lần thứ ba, Lê Hoa bảo:

- "Anh không muốn chúng ta gặp nhau trực tiếp hay sao?"

Nhật Quân đồng ý ngay. Họ chưa trao đổi ảnh hoặc webcam mà chỉ hình dung về nhau. Cả hai đều tự nhận bản thân không có gì nổi bật...

8 giờ tối chủ nhật, Nhật Quân đến điểm hẹn để đón Lê Hoa. Lê Hoa mặc váy ngắn, đi giày bốt cao cổ choàng khăn và mũ đồng màu tím sẫm. Cô khá mũm mĩm dễ thương.

- "Xin lỗi, em có phải là người mà tôi cần gặp không nhỉ?"

Nhật Quân nháy mắt. Lê Hoa nhìn anh chàng bảnh bao lịch sự mặc vét nhưng thất cả vạt xanh nước biển trước mắt mỉm cười, khẽ gật đầu.

Nhật Quân đưa Lê Hoa đến một quán cà phê ấm áp với ánh sáng dịu dàng nhạc du dương. Họ ngồi đối diện nhau trên ghế đệm êm ru. Một lúc sau Nhật Quân qua ngồi cạnh Lê Hoa. Vai họ chạm khẽ vào nhau.

- "Em thấy anh thế nào? Có khác xa với tưởng tượng của em không?"

- "Anh rất đẹp trai"

- "Ồ, vậy sao? Cảm ơn vì cuối cùng cũng có một người nhận ra sự thật này"

- "Còn em thì sao nào?"

- "Em ấy hả? Còn phải nói..."

Nhật Quân nắm tay Lê Hoa. Cô không rút lại. Họ nói về công việc, sở thích, thời trang, thiên nhiên, vũ trụ... Lê Hoa đặt cho Nhật Quân khá nhiều câu hỏi và Nhật Quân trả lời đầy đủ thành thật. Chỉ có một câu cô không hỏi là anh có bạn gái chưa mà cô chỉ hỏi anh đã từng yêu rồi chứ. Thật may mắn. Nhật Quân thờ phào vì thực sự anh không thích nói dối. Nhật Quân đã có bạn gái, chính xác hơn là vợ chưa cưới. Bạn gái của anh đang du học bên Mỹ. Nhật Quân kể chuyện rất thu hút, anh vốn là người hóm hỉnh khiến Lê Hoa xao xuyến. ..

Cô thầm nghĩ phải chăng đây chính là người đàn ông của cuộc đời mình. Liệu tình yêu sét đánh là có thật?

Nhật Quân hỏi Lê Hoa:

- "Em có đói bụng không? Mình đi ăn chút gì nhé?"

Tất nhiên, Lê Hoa đồng ý. Họ đi ăn hải sản. Nhật Quân gấp đồ ăn cho Lê Hoa, lau miệng cho cô, chăm nước cho cô uống... Anh thừa kinh nghiệm để đối xử tốt với phụ nữ. Ăn xong, họ lên xe đi lòng vòng phố. Lúc này tay Lê Hoa đã đặt lên eo Nhật Quân. Qua một cái hồ, xe Quân quẹo vào một con hẻm nhỏ.

- "Em có muốn ghé thăm căn hộ của anh không?"

Anh quay lại chạm môi vào tóc cô:

- "Anh muốn mình có một không gian riêng..."

Lê Hoa im lặng, cô hơi run rẩy. Dường như anh đang muốn hôn.

Họ đi thang máy lên tầng bốn khu chung cư. Trong thang máy, Lê Hoa khoanh tay trước ngực và không nhìn Nhật Quân. Anh cũng vậy.

Nhật Quân mở khóa phòng. Anh quay qua Lê Hoa:

- "Em có muốn tắm không?"

- "Tắm?"

Suýt nữa thì Lê Hoa kêu lên. Cô đang chờ đợi điều khác kia, một nụ hôn, một vòng tay âu yếm dịu dàng và những lời yêu dấu... Nhưng...

- "Ồ, em sao thế? Vậy thì đợi anh chút nghe!"

Lê Hoa ngồi phịch xuống nghe tiếng nước xối xả trong nhà tắm vọng ra. Cô buồn muốn khóc. Và cô òa khóc thật sự. Nhật Quân bước ra:

- "Em sao thế? Em mệt à? Hay em bị đau...?"

Lê Hoa lắc đầu. Nhật Quân càng tỏ vẻ luống cuống:

- "Anh đã làm gì sai? Hãy nói cho anh biết..."

Lê Hoa càng khóc dữ. Nhật Quân bắt đầu mệt mỏi. Anh nhìn Lê Hoa một hồi rồi bảo:

"Nếu vì anh mà em buồn thì anh xin lỗi. Anh sẽ gọi taxi cho em về nhà."

Nói là làm, Nhật Quân rút điện thoại gọi taxi. Năm phút sau anh đưa cô xuống, không quên trả tiền taxi và vẫy tay chào cô. Lê Hoa quay đi nhưng hình ảnh cuối cùng đọng lại trong tâm trí Nhật Quân về Lê Hoa là gương mặt ỉu xiu đầm nước mắt của cô.

Nhật Quân bật nhạc disco, chân nhún nhảy dù lòng trống rỗng. Anh đã ngủ với trên dưới mười cô quen qua mạng.

Tất cả đều đơn giản, vui vẻ, không ràng buộc và không tính toán. Hôm nay, rõ là một ngày xui xẻo.

PABLO PICASSO

Có lẽ cô ta còn trinh.

Nhật Quân trùm chăn kín mít gọi điện cho người yêu:

- "Em có khỏe không? Anh không được khỏe lắm"

Nghe người yêu găt gỏng một hồi rồi anh tắt máy chìm vào giấc ngủ.

Ngày mai, anh sẽ thay nick.

Ngày kín

Tôi mở mắt, thấy cả một quãng sáng xanh xao và buồn bã toả ra từ bốn phía, một cơn đau giằng xé từ phía bụng thốc lên cũng khó tả như cơn buồn nôn quặn thắt đêm qua hãy còn chờ trực nơi cổ họng.

Tôi rùng mình vì ướt đẫm ở phía dưới. Máu rỉ rả chảy ra, thấm ướt và loang cả một vạt váy. Thì ra quãng sáng xanh xao ấy là những tia nắng buổi bình minh hắt qua ô cửa sổ trong một ngày sắp tới nhưng khi vừa mở mắt, tôi đã thấy nó giống như ảo ảnh của nỗi buồn từ những ngày qua tưởng chừng đã tan loãng vào đêm nhưng vẫn còn đọng lại. Tắm chần bên cạnh tôi được gấp lại một cách cẩn thận, nó vuông vắn hơn mức độ cho phép, báo hiệu là anh đã đi rồi.

Tôi có thể tưởng tượng là anh rón rén ra sao, để tránh tôi thức giấc. Dường như anh chuẩn bị mọi thứ rất lẹ làng, đến nỗi tôi không hề hay biết. Anh tự mình pha cà phê, tự mình là quần áo, (cũng có thể anh không là quần áo), tự mình tắt cà vạt. Và đi khỏi nhà. Để anh không phải nói với tôi, dẫu chỉ một từ.

Ngày cuối cùng anh nói chuyện với tôi, đó là câu: " ĐỪNG nấu cơm chiều cho anh nữa. Mát công!". Tôi nhớ mồn một giọng điệu của anh, không hẳn là xót xa cho tôi mỗi lần phải lao vào nấu nướng những món ăn anh yêu thích một cách say sưa rồi chờ đợi đến là người vì đôi khi anh không về và cũng không biết chính xác lúc nào anh về vì điện thoại luôn tắt khi tôi gọi.

Lúc ấy, tôi chỉ biết nhìn anh, đờ đẫn.

Bắt đầu từ mấy tuần rồi nhỉ, ba hay bốn tuần? Anh chỉ trở về vào lúc đêm khuya rồi ra đi vào lúc sáng sớm?. Bắt đầu từ khi nào tôi chai lì với cảm giác cô đơn lạc lõng này? Tôi không buồn nhớ nữa. Tôi nghiêng người và quay lưng lại bức tường trắng tinh, căng mắt nhìn vết lõm dài trên tấm nệm bên cạnh mình. Thân thể anh, dường như còn hơi ấm phảng phất. Tôi quờ tay xuống, vuốt đi vuốt lại vết lõm ấy cho phẳng phiu, rồi gục đầu xuống gối. Cứ thế, tôi đổ ập xuống trong sự trống trải, hoang mang bao phủ như một lớp sương mờ đục lạnh lẽo và u tối.

Sự cô đơn lấn át tôi hơn cả cơn đau thể xác.

Tôi muốn ngủ. Giấc ngủ đối với tôi là một cái chết ngắn. Chết xong rồi lại muốn chết thêm lần nữa, anh sẽ không ngờ rằng một ngày của tôi lại gắn với chiếc giường này. Nhưng, liệu có cần thiết không? Với sự ngờ đó. Khi mà anh đã chán vợ đến mức chẳng thiết tha gì nữa.

Cơn đau tiếp tục nhói lên, tôi nằm sõng xoài và kinh hãi khi tưởng tượng rằng mình đang sống một đời sống thực vật. Sự kinh hãi ấy khiến tôi nghiêng rằng, lấy hết sức bật dậy, chạy thục mạng vào nhà tắm. Tôi lục lọi băng vệ sinh và thay váy. Một chiếc váy mỏng tang tôi đã mặc nó trong đêm tân hôn. Khi soi gương với bộ dạng tử tế hơn, tôi mới nhận ra mình đang chìm đi, như một người tự chìm mình vào bể nước. Người ta có thể tìm quên nỗi buồn bằng rất nhiều cách. Nữa là tôi. Một người đàn bà son trẻ và nhàn rỗi biết mấy. Tôi đi ra phố. Phố xá cũng giống như bản nhạc đầy thanh âm cuồng loạn, dịu dàng và hãi sợ. Khi đập vào mắt tôi là những

công viên xanh ngắt, những toà nhà cao ngất, những khách sạn muôn vạn sắc màu. Tôi hình dung anh trong đó. Và nhận ra phở xá, đối với mình không phải là một nơi trú ẩn an toàn và tin cậy. Tôi đi gặp một người đàn ông, chính xác hơn là một chàng trai không phải chồng mình. Một họa sỹ trẻ.

“ Anh biết rằng, thế nào em cũng đến”. Hai tiếng anh, em nghe đến là kinh tởm. Anh ta kém mình gần chục tuổi. Tôi dường như là làm bầm một mình. Căn phòng màu xanh, tất thảy đều xanh lá cây khiến tôi như trôi đi trong khu rừng rậm rạp nhiều cây xanh nhưng u buồn ảo não. Tôi cởi giày, nửa nằm nửa ngồi trên sàn nhà lạnh lẽo. Khiến anh ta trở nên ngượng ngập và đầy thèm khát trong ánh mắt.

“Anh biết rằng, cuối cùng, em đã nhận ra anh mới là tuyệt vời”. Anh ta bắt đầu mơn trớn tóc tôi, những lọn tóc đen nhánh buồn tênh. Những lọn tóc mà chồng tôi từng vò nhàu nó trong bao đêm, bằng môi, bằng mắt và bằng những khuỷu tay. Tôi nhắm chặt mắt lại, tê dại bởi ý nghĩ về anh, chứ không phải hơi ấm toả ra từ thân thể xa lạ kia đang toả ra ám chặt vào tôi. Hình như tôi đã rên lên vì chán nản. Thay vì sung sướng. Khi tôi nhào người ra, kéo lại váy áo, xỏ giày và lạnh nhạt bước qua cánh cửa. Để lại đằng sau một khuôn mặt tri độn, vêu vao vì tức tối. Người đàn bà khác người đàn ông ở chỗ, họ chỉ hiển dăng khi họ yêu. Cho dù có cô đơn đến đâu, cũng không thể khoả lấp bằng thân xác một kẻ nào. Hơn bao giờ hết, tôi đã nhận ra điều đó.

Đêm nay, tôi quyết tâm đợi chờ anh, trong sự giam hãm chính mình. Thật không gì đau buồn bằng việc suốt cuộc đời người ta phải sống bằng sự cố gắng. Tôi đi ra đi vào căn phòng rộng rãi hoang mang, nhìn đồng hồ và đọc thoại. Tôi muốn nói với anh nhiều, nhiều lắm. Tôi cần phải nói. Tôi sẽ nói. “Anh đi đâu thế?”. “Anh đi đâu mà đi cả ngày thế?”. Để rồi xem, anh sẽ nói gì với tôi. Để rồi xem. Cho dù có thể anh sẽ trở mặt ra, hoặc cười khành khách trước sự trơ trẽn ấy.

Thời gian trôi đi chậm rãi, khiến tôi muốn đốt cháy nó bằng giấc ngủ. Khi mà, kim giờ đã chỉ đến số 12. Tôi nằm xuống, và thực sự, giấc ngủ đã lại đến với tôi ngoài ý muốn. Cho đến khi tôi tỉnh giấc sau cơn mộng mị, tôi đã nhìn thấy người đàn ông mình yêu thương và thù hận hiện hữu ngay bên cạnh. Anh đang thức. Một tay anh cầm thuốc lá, một tay anh cầm điện thoại, hí hoáy và say mê nhắn tin. Tôi không cựa quậy, dù tôi bưng tỉnh. Tôi quan sát anh từng tí một, tôi nhìn lúm đồng tiền trên má anh hõm sâu khi anh nhếch môi cười mãn nguyện sau mỗi lần cái điện thoại rung lên. Và bởi vì bóng tối nên anh không biết, tôi đã thức.

Tôi gặm nhấm cảm giác nhìn anh một cách cay nghiệt và thoả mãn. Cảm giác ấy cũng giống như ánh mắt người thợ săn trong khoảnh khắc ngắm nghía một con mồi đẹp đẽ mà không thể nhả đạn. Nhưng ngay cả lúc này, tại sao tôi vẫn thấy mình ẩm ướt hơn vì khát khao anh. Điều này tôi không sao cắt nghĩa, với bất kỳ người đàn bà nào, tôi tin, trong chu kỳ cố định mỗi tháng của mình, trước sau họ cũng có những xúc cảm giống như tôi. ánh mắt tôi dừng lâu hơn ở những ngón tay anh. Mỗi lần yêu anh, tôi thường ngậm chúng thật lâu và có khi cắn mạnh, tôi luôn sung sướng khi làm anh kêu lên vì đau đớn. Và ngược lại.

Anh trở mình.

Tôi nhắm nghiền mắt, xoay lưng, sợ hãi như bị bắt quả tang. Tôi cảm thấy tay anh trên lưng tôi, xoa nhẹ, vỗ về. Thì ra hàng đêm, anh vẫn đụng vào tôi, với cái kiểu dễ dàng một đứa trẻ con à ơi hãy ngủ cho ngoan, mà tuyệt nhiên không có chút thèm thường. Tôi chợt nghĩ nếu lúc này mình mở to mắt, nhìn anh, thì chuyện gì sẽ xảy ra?

Chuyện gì nhỉ?

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, tám, chín...Tôi đếm để thi gan với chính mình, rồi chưa kịp mở mắt, chưa kịp kêu gào lên, thì anh đã tắt phụt ngọn đèn ngủ. Sau phút giây chờ người vì

tuyệt vọng, tôi hốt hoảng xoay ngang xoay ngược tìm lại thứ ánh sáng ban nãy, nhưng bất lực làm sao khi màn đêm trong nháy mắt như một tấm lụa tối phủ lên mọi vật, choàng kín thân thể anh, đen kịt. Chỉ còn tiếng ngáy của anh vang lên đều đều giữa không gian tĩnh mịch. Chỉ còn nước mắt đầm đìa trên má tôi, vón lại thành những cục nấc nghẹn ứ nơi cuống phổi mà không thể nào phát ra thành tiếng.

Nhật ký tuổi mười chín

Thế là xong. Mình đã nói lời chia tay với anh. Và anh im lặng. Người ta vẫn bảo: "Im lặng là sự đồng ý". Anh đã đồng ý mà không níu kéo, van lơn, thậm chí giải thích một lời. OK. Vậy thì từ giờ trở đi, đừng bao giờ gặp lại nhau nữa nhé.

Mình trở về nhà, cố giữ nét mặt vui vẻ bình thường. Mẹ mình hỏi: "Đi chơi vui vẻ không con?". "Cảm ơn mẹ, tất cả đều rất tốt". Mình mỉm cười. Ba mình trêu mình câu gì đó nhưng mình chỉ nghe loáng thoáng vì lúc đó mình đã bước chân lên cầu thang. Mình muốn ngủ. Thật vậy, mình muốn quên đi tất cả. Mình vốn là người không bao giờ hối tiếc về bất kỳ điều gì mình làm. Trong mình, quả bóng kiêu hãnh đang phình to ra, và mình hả hê vì điều đó. Mình sẽ quên. Quên anh. Quên cặp kính cận của anh. Quên cặp mắt cương nghị sau cặp kính đó. Mình ôm con gấu bông vào lòng. Nhưng rồi mình chợt nhớ ra con gấu này là kỷ vật mà anh tặng nhân ngày sinh nhật năm ngoái. Lạy Chúa. Mình chẳng đi không thương tiếc. Con gấu đáng ghét (hay đáng thương) rơi cái bịch xuống đất. Nghĩ thế nào, mình nhồm dậy xách tai nó lên và cắt vào ngăn tủ. Ai đó đã nói: "Chia tay nhau hay giữ ấn tượng tốt đẹp về nhau". Được mà, mình sẽ sống đúng như vậy.

Triền miên suy nghĩ một hồi, mình không thể nào ngủ được. Mình chán con mắt của mình quá. Nó cứ mở to thao láo. Mình quyết định gọi phone cho Thảo Anh. Không biết giờ này con nhỏ đang làm gì, chắc là ngủ khì rồi. Ồ, mình sẽ dựng nó dậy, bắt nó phải tâm sự đêm khuya với mình, như nó đã từng "hành hạ" mình trước đó. Chỉ hai hồi chuông mà đã có tiếng Thảo Anh "alo" bên kia đầu dây. "Mi đang làm gì vậy?". Mình thì thào. Thảo Anh vừa cười rinh rích, vừa thì thào lại: "Tao đang đợi phone". "Đợi ai? Tao à?". "No! của Duy". Mình cúp máy đánh cạch. Tức chết đi được. Thì ra, lúc này mình chỉ là người thừa mà thôi. Bạn tốt gì mà không được một lời an ủi hỏi thăm. Duy thì ngày nào lên giảng đường chẳng gặp. Mắc mớ gì mà còn gọi điện trong đêm nữa chứ.

Mình thờ dài. Ánh sáng hắt ra từ cái đèn ngủ hình trái tim làm mình chói mắt. Mình tắt đi, thấy chỉ toàn bóng tối là bóng tối. Mình vốn rất sợ ma. Mình lại với tay bật lên. Chắc mình mất ngủ đêm nay quá. Nhưng không phải vì nhớ anh đâu. Ghét ơ là ghét. Làm gì có chuyện nhớ nhung. Chẳng qua là tại lý cả phê sữa đầy thôi.

Buổi sáng, mình nhồm dậy nhìn đồng hồ. Đã 6h30 sáng. Mình chạy vội vào toilet làm vệ sinh cá nhân rồi cuống quít thay đồ. Vì đêm qua mình thức khuya quá mà. Mình xuống nhà, thấy ba đang ngồi coi phim. Mình nhõng nhẽo: "Sao ba chưa dắt xem giùm con đi?". Ba tháo kính nhìn mình ngạc nhiên: "Ừa, liệu ba có nhầm không? Hôm nay là chủ nhật mà!". Thôi đúng rồi. Hôm qua thứ bảy mình gặp anh. Mình tự cốc vào đầu một cái đau điếng. Sao mình lại đăng trí như vậy chứ. Mình đến bên ba làm bộ hỏi: "Ba ơi, phim có nhan đề là gì vậy?". "Hoa cúc vàng, con ạ". "Vậy hả, con cũng thích hoa cúc vàng lắm đó". "Vậy thì con xem đi". "Thôi con phải lên phòng học bài đây". Mình về phòng. Hoa cúc vàng mình đâu có thích. Chỉ anh thích thôi. Sinh nhật anh vừa rồi mình tặng anh 25 đóa cúc vàng rực rỡ và anh nói anh sẽ giữ mãi kỷ niệm cho dù hoa có héo khô đi. Nhưng giờ thì anh sẽ vứt hoa vào sọt rác. Mình biết mà.

Có tiếng phone reo. Đến hồi thứ ba mình mới nhắc máy. "Alô, Vi hả? Thảo Anh đây". Mình im lặng. Giọng con nhỏ trở nên tội nghiệp lạ lùng: "Thôi mà, ai bảo xúi người ta yêu làm chi để giờ giận dữ người ta?". Mình bật cười: "Đâu dám giận ai? Cúp máy nhường cho Duy thôi". "Vậy hả, chút nữa đi shopping không? Sắp thu rồi đó!". "Đi thì đi chứ, weekend mà...".

Mình phấn chấn thay đổi. Chải tóc. Mới có mấy cái mụn xuất hiện. Vì đêm qua mình thức khuya. Hơi bực một chút. Nhưng mà so với Thảo Anh, da mặt mình còn mịn màng chán. Mình thoa ít son hồng lên môi, thấy tươi tắn hẳn ra. Xoay một vòng 190 độ qua gương, mình mới thực sự an tâm. Thảo Anh chờ mình trên phố, tóc hai đũa bay bay trong gió thật dễ thương.

"Vi này, hôm qua Duy nói với tao về chuyện tương lai đó". "Tương lai thế nào?". "Thì khi nào hai đũa tốt nghiệp xong, ra trường, Duy sẽ cưới tao. Mặc cỡ quá...". Thảo Anh che miệng cười khúc khích. Mình thấy má Thảo Anh đỏ hồng lên. "Thế anh Kha có bao giờ nói với mày thế không?". "Không". "Sao vậy?". "À, có". "Có thế nào?". "Chẳng nhớ nữa". Thật tệ. Mình đang muốn quên đi một chút thì con nhỏ lại khơi ra. Thảo Anh dừng xe tại shop NINO. Hai đũa vừa lựa đồ, vừa trò chuyện. "Lại có gì xảy ra phải không? Lại giận hờn hả?". Mình gật đầu. "Mi lại khùng nữa hả? Anh Kha tốt vậy...". Mình xụ mặt. Sao ai cũng quay ra oán trách mình vậy? Thật bất công. "Vi anh trễ hẹn với tao". "Trong cuộc sống có ai lúc nào cũng đúng hẹn đâu? Vì anh Kha phải làm việc nhiều quá. Mi không thông cảm với anh, lại còn...". Thảo Anh nhìn mình trách móc. Đúng lúc đó có hai thằng nhuộm tóc đỏ, đeo khuyên tai tiến đến gần. Thảo Anh bấm tay mình. Hai đũa chuồn lẹ khỏi cửa hàng.

Buổi trưa mình ăn không hết một bát cơm. Mẹ mình hỏi: "Sao vậy con?". Mình vội bảo: "Con và Thảo Anh mới ăn cháo về". Mẹ tỏ vẻ tin mình. Còn mình thì thở phào nhẹ nhõm. Mẹ rủ mình đi thăm bà ngoại. Mình đồng ý liền. Mình đang muốn lấp thời gian. Ngoại và mẹ nói chuyện với nhau trong phòng, còn mình lên sân thượng ngồi. Sân thượng rộng, chỉ có gió, mây và mình bé nhỏ ngồi một mình cô đơn. Giờ này không biết anh đang làm gì? Có nhớ đến mình không? Mà sao mình lại yếu đuối đến thế chứ. Mình đã tự dặn lòng là không được nghĩ đến anh nữa. Mà anh có lẽ không nhớ đến mình đâu. Anh mệt mỏi vì mình rồi.

Ăn tối xong mình lấy sách English ra học. Mấy bài ngữ pháp thật khó làm mình đau đầu. Giá như có anh giúp... Mọi khi giờ nay anh chở mình đi dạo phố, ăn kem, xem phim và cùng trò chuyện, cùng bàn luận về một đề tài nào đó. Nhưng sẽ không bao giờ có điều đó nữa. Mình nhìn ra cửa sổ, trăng và sao thật sáng. Còn mình thấy u buồn biết bao. Mình không thể trốn tránh được thực tế là mình nhớ anh rất nhiều.

Có tiếng gõ cửa phòng. Mình không muốn mở. Mình muốn được một mình. Nhưng tiếng gọi của mẹ đã vọng vào: "Vi ơi, mẹ đây, có Kha kiếm con đó". Mình nghe có nhầm không? Đúng là mẹ nhắc đến tên anh. Mình chợt thấy sợ hãi quá. Mình chẳng muốn gặp anh đâu. Nhưng có thật là mình chẳng muốn không nhỉ? Mình rối trí quá. Phải 15 phút sau mình mới đủ can đảm xuống nhà. Mình nhìn thấy anh đang ngồi ở phòng khách. Anh cũng nhìn mình thật lâu. "Bé con đang làm gì mà bắt anh đợi lâu quá vậy?". Mình không biết nói gì, chỉ thấy nước mắt ở đâu cứ chảy tràn. Anh đến bên mình cuống quýt: "Trời, bé làm sao vậy? Bé vẫn giận anh sao? Hôm nay anh đến gặp bé là để xin lỗi bé mà". Mặt anh lúc này thật tội nghiệp khiến mình không kim được, vừa cười vừa lau nước mắt. Anh nắm lấy tay mình, xiết nhẹ: "Bây giờ bé con muốn đi đâu nào, ăn kem hay là đi uống cà phê?". Bây giờ ư? Mình chẳng muốn gì hết. Mình chỉ muốn được bên anh thôi. Với mình, một ngày "chia tay" anh đã quá đủ rồi. Anh lấy khăn lau mặt cho mình. Nước mắt mình vẫn rơi xuống má. Trời ơi, chưa bao giờ mình ghét những giọt nước mắt của mình đến thế.

Vì đó là em

Một buổi sớm mai tinh khiết được bắt đầu bằng mùi hoa hồng thoang thoảng tỏa hương dịu dàng từ phía ban công. Nhật vẫn còn rúc đầu trong chăn nghe Quang Dũng hát Vì đó là em khi mà trong lòng thành phố đột nhiên trở lạnh, thẳng thốt bởi những cơn mưa chớm hạ âm ào. Dù biết rõ rằng, thế nào, nửa giờ sau nắng cũng chói chang đổ lửa xuống mặt đường như thiêu đốt. Chủ nhật. Nằm miên man trên chiếc giường đôi. Miệng ư ử rên theo tiếng nhạc. Thấy tự nhiên yêu quá cuộc sống này.

Mở máy điện thoại kiểm tra tin nhắn. “Mày dậy chưa? Đi cà phê cho tỉnh táo”. À há. Tin của Du mập. Đêm qua, ở 1008, chính thằng bạn đồng nghiệp khốn kiếp này đã rủ anh đi, cố ý chuốc cho anh say đến mềm người, làm anh ói hết mật xanh đến mật vàng, rồi tống anh một cách không thương tiếc lên taxi bằng một cái vẩy tay nhẹ nhõm. Anh còn thoáng thấy nó cong đít trên chiếc Dylan đỏ, phi lướt qua anh, sau lưng là tấm lưng trần trắng nuột nà của một em nào đó mà nó mới tha được từ quán bar về. “Thằng đểu”. Anh nhìn như thôi miên vào dòng tin nhắn và reply. Không được. Ngắn gọn quá. Đơn giản quá. Phải sâu cay hơn. Anh xóa đi. Rồi type lại. “Đừng nhìn mặt nhau nữa”. Có lý. Nhưng liệu có làm được điều này, khi mà ngày nào ở công ty chẳng chạm mặt nhau. Hơn nữa, cùng phòng làm việc đối diện nhau mà mặt mũi sưng húp như nắm đấm. Sếp biết, thì sẽ mắc tội xích mích nội bộ, chia rẽ đoàn kết chứ chẳng chơi. Đang suy nghĩ miên man thì tin nhắn tiếp theo lại xuất hiện: “Tao đang ở dưới đợi mày”. Thế đấy. Thằng này ngon. Cứ tỉnh bơ như không có gì xảy ra ấy. Anh vùng khỏi chăn chạy vào toilet. Năm phút sau sơ mi cà vạt chỉnh tề, anh bước từng bước đầy hồi hộp xuống bậc thang nhỏ và hẹp với cái đầu hơi chúi về phía trước. Và khi ấy. Bỗng nhiên, anh cảm thấy một mùi hương thoang thoảng dịu dàng, như mùi hoa hồng tỏa ra từ những lọn tóc dài đen mềm của ai đó lòa xòa bên vai anh. Anh không kịp đứng lại, định thần thì cảm giác ấy đã tan biến rất nhanh. “Mùi hương quái quỷ!”. Anh làm bầm và chúi đầu bước tiếp. “Mình mơ rồi”. Anh nhủ thầm và tiến đến nhà ông tổ trưởng, lui hụi dắt cái “giấc mơ” Trung Quốc trong đám xe cộ hỗn độn ra rồi ló đầu qua tấm ván ngăn cách ọp ẹp: “Cháu lấy xe”. Vừa bậm môi đạp máy thì Du đã lù lù xuất hiện. “Thôi. Cất nó đi. Lên đây tao chở”. Anh quay đi, li lợm đạp tiếp. May thay nó cũng nổ. Du lắc lắc đầu. Tỏ vẻ thông cảm rồi vù một phát lướt qua anh, cái đầu đỉnh xịt keo bóng loáng quay lại, hàm răng vàng khè vì khói thuốc nhe ra: “Đến Ciao nhé”. Anh lao xe theo. Được. Đâu cũng được.

Anh chăm chăm nhìn những giọt cà phê đen nhỏ xuống đáy ly, thay vì ngắm cái thân hình rữ rượi trước mặt mình. “Hôm nay mày làm sao vậy?”. “Mệt”. “Anh xăng giọng. Thì ra nó không cần biết đến tâm trạng của mình. Sao thế nhỉ. Nó bỏ mình say khướt với gã taxi tính tiền gian trá để đi với gái mà coi như chuyện thường ngày ở huyện. Thế thì mình phải nói gì? Tự nhiên anh bực bội và khổ sở khi thấy mình trở nên lúng túng. Bao điều muốn nói, muốn rửa xả nó giờ bay biến đi đâu mất. Cuối cùng, anh gọn lỏn: “Sao hôm qua. Mày bỏ tao lại mà không...”. “Cái gì...?”. Du nhíu mày. Đôi con mắt bé tin hin díp lại kinh ngạc: “Không lẽ mày cũng muốn overnight như tao? Không lẽ, nhìn mày khi ấy ướt sũng như một cái giẻ lau nhà dúm dỏ, mà mày cũng muốn...”. Anh há hốc mồm. Du cũng thế. Hai đứa nhìn nhau. Sững sờ. Kinh ngạc.

Anh về. Không nói một lời. Chạy xe như điên trên phố, anh thực sự cảm thấy căng thẳng. “Nhật nhay cảm quá, và hoài cổ quá. Không tốt đâu”. Lời của Ái Ngân ba năm về trước vọng lại. Nhạy cảm là một tội lỗi hay sao? Không phải nhờ nó mà anh đã từng đoạt giải nhất học sinh giỏi môn văn của tỉnh hay sao? Không phải nhờ nó mà vừa mới ra trường anh đã được ưu ái nhận về làm

việc tại một công ty quảng cáo với mức lương khá hấp dẫn. Nếu không vì vướng hai đứa em đang đi học ở nhà thì anh đã thay chiếc “giấc mơ” cũ kỹ xơ xác này bằng một “giấc mơ” khác, cáu cạnh hơn, hoàn hảo hơn. Để đồng nghiệp cùng cơ quan, những người giàu lòng thương cảm không phải ái ngại nhìn anh nhể nhại mồ hôi với cái xe mỗi lần giờ chùng, để thi thoảng anh không phải quá giang xe Du mập. Ôi, cuộc đời tại sao bao ngang trái. Tự nhiên Nhật liên tưởng đến câu hát rẻ tiền này và thấy sao hiện tại nó đúng với mình đến thế? Chao ôi... Thằng đàn ông mạnh mẽ trong mình biến đâu mất rồi. Sao tự nhiên lại sa vào những nghĩ suy luẩn quẩn và tầm thường vậy. Tưởng rằng sau mỗi tình đầu đau khổ với Ái Ngân, anh đã ngộ ra một điều cuộc sống không đơn giản như những ý nghĩ đã được sắp sẵn của con người. Rằng không phải người ta cứ kỳ vọng vào cuộc sống bằng khát vọng chân chính và tin yêu nó bằng trái tim giàu lòng nhân ái thì nó sẽ đáp lại một cách đơn giản, dễ dàng. Rằng bản thân cuộc sống không phải chỉ có màu hồng: “Quy luật đơn giản. Một đứa trẻ cũng dễ dàng nhận thấy, sao anh còn mãi ngu ngơ”.

Không rượu. Không bia. Không thuốc. Anh sống thế quen rồi. Nên dù cơm có mực xào cộng với ếch chiên bơ (do chính tay anh nấu) và chỉ thế thôi cũng đủ làm anh hài lòng. Tạm gác hình ảnh thằng bạn vàng, anh thả mình xuống giường hồng nuôi dưỡng cảm giác sớm tinh mơ diệu với mùi hoa hồng với đĩa nhạc Quang Dũng mà anh kết nhất bài Vì đó là em. May thay mà vẫn thấy tận cùng tâm trí mình còn dôi dư niềm tin vào cuộc sống. Nhưng nắng đã chói chang xiên chéo một góc phòng. Thay vì mùi hoa hồng là mùi thức ăn ngậy ngậy bốc lên từ những cái chén chưa kịp rửa. “Không cần biết, em là ai. Không cần biết, em từ đâu...”. Yêu thì phải thế chứ. Anh khoái chí rên theo bản nhạc. Đúng lúc đó. Bỗng qua ô cửa chính mở toang hoang là một cô gái lạ với dáng người mảnh mai cùng mái tóc dài tha thướt. Anh bật dậy, chạy ra ban công nghiêng ngó. Thấy bóng cô gái khuất sau cánh cửa đã cài chặt ở căn phòng số 15. Căn phòng đã lâu không có ai thuê. Ban công lúc này tịnh có mình anh, đứng chờ vợ dưới cái nắng chói chang. Và trong giây phút, anh sực nhớ ra, cô gái ấy anh đã từng đối diện vào buổi sáng, khi anh vội vã bước xuống tầng bậc cầu thang. Những lọn tóc ấy đã chạm vai anh. Những lọn tóc có mùi hương của hoa hồng. Đều giống nhau cả thôi, đều ngây ngất.

Những chiều tan sở mặc kệ Du mập leo đẹo theo sau. Anh vẫn im lặng để nó phát ngán, chửi đổng anh vài câu rồi biến. Ở công ty này, trừ sếp, nó không chịu cầu lụy một ai. Còn anh thì khác. Thật không hiểu sao nó lại khoái anh. Nhiều khi anh tự hỏi mình với cảm giác tò mò hơn là thích thú. Đơn giản là càng ngày anh càng nhận ra mình không hợp với nó. Anh không thích nghi được với cái thú đốt tiền và lối sống trác táng của nó ở những bar, vũ trường âm ỉ ngọt ngào cũng như thú tình bạn hời hợt của nó. Xem ra anh càng khó thuyết phục, Du càng thích rủ rê lôi kéo anh.

Điều quan tâm nhất của anh bây giờ là cô gái mới chuyển đến chung cư cùng tầng ba với anh. Nên hết giờ làm ở công ty là anh bấm bốp về nhà, mở cửa thật rộng, bật nhạc thật to và ngồi hóng. Nhưng phải mấy buổi chiều như thế, cô gái mới đi qua phòng anh và đi rất vội. Cô rất hay mặc váy. Anh trở nên thuộc lòng mấy chiếc váy của cô. Cái thì ngắn lửng lửng đến đầu gối màu trắng rất trẻ trung lịch sự. Cái thì dài tha thướt đến gót chân điểm những nụ hoa tím bé xíu giản dị mà quyến rũ. Cái thì hơi ngắn nhưng không sao, những sọc kẻ ca rô làm cho cô trở nên nhí nhảnh và đáng yêu hơn. Đôi khi những chiếc váy đi vào giấc mơ của anh. Anh trở nên đắm đuối một cách khó hiểu và cảm thấy xấu hổ vì sự lãng mạn của mình. Chiều nay, anh lại ngồi và chờ đợi, cảm xúc thì vẫn thế thôi, vẫn tràn trề, hoang hoải như những đợt sóng ngầm, chỉ chực đợi thủy triều lên là sẵn sàng dâng lên ngút ngàn.

Cuối cùng cô gái cũng đi ngang qua. Chiều nay. Thật tình cờ. Cô liếc qua phòng thấy anh đang há hốc miệng nhìn. Mình làm gì thế này. Anh thầm rên trong lòng khi cô gái, dường như mắc cỡ nên quay gót vội vàng. Hôm nay, cô mặc áo thun màu xanh da trời, màu anh yêu thích vì sự bình yên sâu lắng của nó. Chiếc áo mềm và rũ càng làm cho dáng cô trở nên tha thướt. Gương mặt cô thoáng đăm chiêu, rất chiều sâu, rất có hồn tuy cô trang điểm hơi kỹ càng. “Không sao, phụ nữ

thì phải biết làm đẹp”. Anh bật cười vì thấy mình thật khéo trong việc ngụy biện cho cô. Đến lúc này. Anh mới thấy. Sao mà mình si tình. Sao mà mình đa cảm.

Đúng vào ngày công ty mở tiệc chiêu đãi sau những vụ làm ăn liên tiếp có hiệu quả thì chiếc “giấc mơ” của anh phải đi nằm viện. Anh ngồi chầu rầu bên cạnh ông thợ sửa xe, vừa hỏi vừa xuýt xoa: “Bác phải làm nhanh nhanh lên. Không thì cháu chết mất”. “Ờ hay cái cậu này, cậu giỏi thì cậu đi mà sửa”. Điện thoại sếp gọi đến: “Đang làm gì mà giờ này mắt mịt. Khách khứa người ta đến gần hết rồi. Cậu định đồ hết lên đầu tôi đấy à?”. Anh lúng búng vài câu vô nghĩa mà chính bản thân anh không hiểu mình nói gì rồi vội vàng tắt máy. Chạy học tốc ra ngã ba leo lên cái cúp 50 của một anh lái xe ôm. Vừa đến nơi, móc ví trả tiền thì Du mập đã đứng ở cổng đón khách từ bao giờ. Nó nắm tay anh sốt sắng: “Sao không bảo tao từ sớm, tao đến đón”. Không hiểu sao. Tự nhiên anh thấy mềm lòng, làm bộ khoát tay: “Thôi. Phiền hà”. “Mày cứ vậy hoài”. Du cười hỉ hửng: “Thôi chút tàn tiệc về với tao”. Anh ừ hử rồi chạy đi tìm sếp, sếp đang chuốc rượu mấy tay đối tác người Đài Loan. Vừa thấy anh đã giật vai áo, giới thiệu búa xua rồi ghé tai anh: “Hôm nay không say không cho cậu về”. Anh gạt đầu lia lịa, rồi bắt đầu tống những giọt rượu cay xè vào cổ họng. Cổ lên. Cổ lên nào. Anh tự nhủ. Thấy máu nóng rần rật bên hai thái dương. Và ruột gan như xoắn lại. Du mập đến chuốc cùng anh. Hai đứa bá vai nhau. Anh cười. Nó cũng cười. Đất trời nghiêng ngả.

Đồ vật người xuống từ tay Du mập, anh thờ phì phì. Du mập vỗ vỗ lưng anh: “Mày có nghe thấy tao nói không? Hả?”. “Nghe”. Anh thều thào. “Mày đưa tao đi đâu thế”. Du dúi vào anh cái khăn mặt lạnh toát”. “Khách sạn, chứ ở đâu? Hôm nay tao đền cho mày vụ hôm nọ”. Anh nghe tiếng Du bùng bùng. Câu được câu chằng. Miệng nó ghé sát tai anh, sặc sụa hơi men: “Chút nữa có ai đến gõ cửa. Mày cho nó vào”. Rồi Du chuồn đi, rất lẹ làng. Nó chưa say. Nó hoàn toàn tỉnh táo. Thằng bợm.

Anh cũng thế, anh vẫn còn nhận biết được. Dù đầu anh nhức như búa bổ. Mắt nhắm nghiền. Lơ mơ. Anh đắm chìm trong một trạng thái cực kỳ khó tả mà chỉ có ai ngấm hơi men mới hiểu được. Ít phút sau, anh nghe thấy tiếng kẹt cửa cùng tiếng guốc cao gót lạch cạch bước vào phòng. Thì ra là vậy. Anh chợt hiểu ra vấn đề. Lạ thay là anh lại thấy hồi hộp và rộn rã không ngờ khi tiếng guốc ngày càng tiến đến gần mình. Anh gai người bởi những ngón tay xa lạ vuốt khẽ lên cổ áo anh và rờ nhẹ đến từng chiếc khuy. Một mùi hương tỏa ra ngây ngất. Anh giật mình mở mắt. Mùi hương hoa hồng. Từ tóc. Từ thân thể cô ta. “Bỏ ra!”. Anh hét lên”. “Sao vậy cưng?”. Cô nàng cụt hứng nhịu mày. Anh đứng phắt dậy. Trân trân nhìn chiếc áo thun mềm và rũ trước mặt mình với cảm giác ghê tởm chưa từng có. Ôi. Màu xanh da trời. Màu anh yêu. Anh vùng ra khỏi căn phòng. Vừa chạy vừa lội bì bõm qua những vũng nước ngập ngụa trên đại lộ.

Vì Sài Gòn đang là mùa mưa.

Kết thúc vào buổi sáng

Cô soi gương thật kỹ, môi mím lại, tóc ướt sũng rủ xuống khuôn ngực gầy và trắng, mùi sữa tắm dịu dàng trên làn da, cô kéo chiếc khăn tắm lên quấn hờ một vòng rồi bước ra ngoài.

Cô không nhìn thấy anh, chỉ thấy vài cuốn tạp chí về kiến trúc vương vãi trên giường. Nơi chiếc gối anh và cô gối đầu chung chai nước hoa của anh nằm gọn đó, còn thoang thoảng hương vây quanh. Chai nước hoa cô mua cho anh nhân dịp cuốn sách thứ ba của cô xuất bản. Cô đã ngần ngừ mãi ở quầy mỹ phẩm tại trung tâm thương mại để thử mùi từng loại một, tự hỏi không biết anh sẽ hợp với loại nào. Dù cô biết chẳng cần nước hoa. Sự gợi cảm nơi anh cũng đủ khiến cô xao động. Cuối cùng, cô chọn Hugo Boss, cô nghĩ anh sẽ thích bởi nó ấm và nồng nàn.

Cô chuyển vào Sài Gòn cho anh theo đường bưu điện và quả thật anh đã rất bất ngờ, anh gọi điện cho cô, vừa nói vừa cười, rằng tại sao cô luôn khiến anh phải ngạc nhiên đến thế, rằng cô thật là tinh tế, cô luôn thích gây bất ngờ cho người đàn ông cô yêu. Hôm nay nó đã ở đây, sóng sánh đầy ắp từng giọt thấm trên da thịt, trên tóc anh. Anh đã không dùng nó khi thiếu vắng cô, anh chỉ dùng khi anh ở bên cô.

Cô vừa nằm ngả xuống, úp mặt xuống gối đã thấy những ngón tay anh mơn trớn ngay sau lưng, kịp thời, từ lúc nào một cách chủ ý anh đứng nép vào tường chứng kiến cô ngỡ ngác đi ra và từ từ dần từng bước một theo sau lưng cô, bất ngờ và làm cho cô thấy tràn đầy xúc cảm. Anh hôn cô từ cổ và không nhìn thấy đôi mắt cô khép hờ. “Thôi nào quay lại đây đi, anh năn nỉ đấy!”. Cô lắc đầu nguầy nguậy, anh kéo cánh tay cô khiến chiếc khăn tắm tuột xuống, và lúc này thì lạ thay cô không còn xấu hổ.

Cô sẽ nhớ mãi những khoảnh khắc, khi môi anh run run mềm mại áp chặt môi cô, thì thào những câu chỉ một mình anh hiểu, và lúc đó cô dang đôi bàn tay níu anh về phía mình. Thân thể cô căng phồng như một trái bóng.

Cô có vài đêm quán quýt bên anh, và đây là lần thứ hai, với người đàn ông được gọi là nhân tình, vì anh đã có vợ, được nhìn thấy anh đi lại trong căn phòng ảm áp rất nhiều hoa, nghe anh nói những câu chuyện lạ lùng, mỗi câu chuyện của anh đều lạ lùng. Cô thường rủ anh đi bộ xung quanh bất kỳ cái hồ nào đó trong thành phố và bảo với anh rằng khi anh đi khỏi nơi này, em vẫn một mình đi dạo và cảm thấy rất buồn, em hay dừng lại ở một chiếc ghế đá nào đó, đọc vài trang sách, nhìn những đôi trai gái nắm tay nhau thật chặt nhưng tự nhủ rồi mình sẽ vượt qua. Lúc đó em thấy bàn tay em rất lạnh, những ngón tay lạnh buốt thềm nhúng xuống nước ấm và cảm giác bắt đầu được xoa dịu sẽ lan tỏa khiến em ngơ ngai ngoài phần nào.

Chỉ cần cô nói đến đó anh gọi taxi ngay lập tức. “Chúng ta phải đi thôi”. “Ngay bây giờ sao?”. “Đúng rồi, ngay bây giờ!”, anh trở nên cuống quýt.

Bất kể cô hét ầm lên là cô chỉ muốn nằm trong chăn nghe nhạc mà thôi, anh cũng kéo cô bằng được ra khỏi phòng.

Cô nhủ thầm cô còn cả cuộc đời dành cho anh nên cô còn có thể trì hoãn được.

Rồi đến lúc...

Anh tạm biệt cô, không kịp nhìn cô khóc một mình, anh thức dậy từ rất sớm và kéo vali thật khế, không quên ôm chầm lấy cô, cô nghe tiếng giày của anh xa dần xa dần và nước mắt cô rơi xuống, những giọt nước trong vắt. Cô im lìm, chỉ đủ ngưng lại các giác quan trong vài giây rồi nhấn một cái tin để anh kịp đủ nhận trước khi lên máy bay: “Anh sẽ ly dị chứ?” và chỉ cần mười lăm phút sau, cô đứng dậy, mặc chiếc váy kẻ ca rô bước ra phố mang theo tâm trạng trống rỗng, dù anh nhấn lại ngay lập tức cho cô: “Anh sẽ ly dị!”.

Cô sẽ không viết được gì sau vài ngày ấy, chỉ có thể đọc thoại, nghĩ và phiền muộn đến khi anh viết mail cho cô, nói rằng anh rất khỏe và tất cả những gì anh có đều chỉ thuộc về cô.

Thực sự là cô không có khả năng nghi ngờ anh, khi yêu người ta không có khả năng nghi ngờ.

Mùa đông đến sớm, cô hằng tuần chat với anh hoặc viết mail. Anh hẹn cô mùa đông sẽ lại ra Bắc gặp cô. Cô nhớ đôi mắt nhìn thẳng của anh, nhớ cả tật xấu hay hút thuốc của anh, đến nỗi khói thuốc của một chàng trai trong quán cà phê cũng làm cho cô nhớ anh. Cô bắt chuyện với anh ta khi đi ngang qua, bật cười khi thấy nhãn hiệu thuốc lá của anh ta giống anh. Còn lại thì anh trở nên khác biệt. Hoàn toàn khác biệt với bất kỳ người đàn ông nào cô gặp trên đường. Có khi anh thổ lộ với cô rằng anh đã thực sự rất bối rối khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, đến mức anh phải hút một bao thuốc trong đêm hôm đó. Ngay cả khi anh không còn ngủ chung với vợ và thi thoảng đi làm về muộn phải tìm một khách sạn nào đó để qua đêm, anh vẫn không hút nhiều đến thế.

Điều đó khiến cô cảm động rất nhiều.

Anh nói rằng anh thích cô sơn móng tay màu đỏ, tô son đỏ và ngồi gõ bàn phím, trông cô trẻ trung, hấp dẫn một cách đặc biệt. Anh cũng không bao giờ ghen với các nhân vật nam trong tiểu thuyết của cô.

Và anh biết rằng anh cần cô, song anh không nghĩ anh có thể có được cô nhanh như thế.

Anh kể lể rất thật và luôn làm cho cô hãnh diện vì được anh để mắt đến. Anh không tin là cô có một quãng thời gian rất dài phải sống một mình, đi du lịch một mình, hoàn toàn cô độc, kiêu kỳ và không có nhu cầu gặp bất kỳ ai. Đến mức có lúc cô nuôi tóc thật dài và luôn sa vào trầm cảm. Cô viết về những mối tình ngắn ngủi, gieo vào lòng bất kỳ ai đọc nó những hồ nghi và hoang hốt. Và cô biết mình hơi vô trách nhiệm, dù với cô tuổi thanh xuân luôn đẹp.

Anh chat với cô, thường hỏi cô bằng những câu hỏi khiến cô khó quên. Cô ghi vào giấy và dán lên tường gần nơi cô ngủ. “Hãy nói cho anh biết căn phòng của em có đủ ấm không?”. Cô đọc rất to và tưởng tượng anh đứng trước mặt, cô hét ầm lên vì sung sướng.

Cô đã luôn sống bằng cảm xúc của mình với anh, điều cô chưa từng làm với một người đàn ông nào trước đó. Cô đã quên rằng cô lo toan điều gì sẽ đến với mình, trong mối quan hệ hoặc một mối ràng buộc nào đó, vì anh ở trong máu cô, ý nghĩ, thói quen, sự phụ thuộc hoàn hảo. Cô đã may mắn biết bao khi tìm được anh.

Nhiệt độ xuống thấp kéo dài, thành phố cũng thở ra khói, một màu lam trắng vào buổi sớm, cô thức dậy, trèo lên xe buýt đi chợ. Cô ghé vào hàng len mua vài cuộn len màu xanh rêu, cô lại

tiếp tục tốn thời gian để suy nghĩ xem với dáng người anh, anh sẽ hợp với màu gì, điều đó hao tổn tâm trí của cô gấp nghìn lần và cô tự hỏi không hiểu tại sao mình lại mệt đến thế. Cô nhìn ngó, so sánh và hỏi han từng người một rằng đàn ông thì có thể khoác trên mình chiếc khăn có màu sắc như thế này không? Về đến nhà, cô gỡ từng sợi len và bắt đầu đan, cô tính trong vòng một tuần cô sẽ hoàn thành và lúc đó, cô sẽ kịp tặng cho anh.

Chiếc khăn khiến tay cô tím bầm, và vì vội vã, mũi kim nhọn vô tình đâm vào ngón tay cô chảy máu. Đúng vào ngày cô ra sân bay đón anh. Cô ngồi đợi anh mãi, vừa thấy anh cô đã chạy đến thật nhanh, cô quàng khăn cho anh, anh kịp nhìn tay cô và nhăn nhó: “Tại sao thế?”. “Em bắt cần!”. Anh đưa tay cô lên miệng và hôn.

Anh hôn vào chiếc khăn mà cô đan. Và anh cũng đã hôn cô rất nhiều sau đó.

Cô chỉ muốn hỏi anh rằng: “Anh đã ly dị chưa?”. Cô hy vọng tất cả đã hoàn tất... Nhưng anh không cho cô cơ hội. Anh dắt cô đi khắp thành phố, ghé vào những quán cà phê êm dịu và đầy mơ mộng. Họ đi dạo rất nhiều khiến chân cô mỏi nhừ, anh đã công cô lên những bậc cầu thang lên phòng. Anh đợi cô bước ra từ nhà tắm, và anh lại bất ngờ xuất hiện sau lưng, nhẹ nhàng nhấn chìm cô lúc nào không hay. Ngày nào cũng như ngày nào.

Nhưng cũng có ngày cô và anh im lặng, cho đến lúc anh phải xa cô. Những điều đã qua được lặp lại như một cuộn phim, dĩ nhiên với cô anh có thể lặp lại hàng triệu lần làm sao cô chán nổi, vì tình yêu của cô là một căn bệnh.

Kết thúc vào buổi sáng, anh đi khỏi, trở về thành phố nơi anh sinh ra, cô khóa thân dưới ánh đèn dịu dàng nhắn cho anh: “Anh sẽ ly dị chứ?” rồi đứng dậy trùm chiếc váy vào người nhưng chân cô không vững, cô ngã xuống gối, cô ngửi thấy mùi nước hoa và chóng mặt. Cô muốn đi ra phố, cô ghé ngang quán cà phê, ngồi co ro và nôn nao vì chờ đợi. Phải một lúc lâu, rất lâu mới thấy chuông điện thoại rung, anh đã nhắn cho cô, có lẽ khi máy bay vừa cất cánh:

“Minh là người tình được không em?”.

Cô cất điện thoại vào túi áo. Bên kia đường, chàng trai hút thuốc nhãn hiệu giống anh vừa chạy ngang qua, lạ thay cô vẫn còn kịp nhận ra. Cô ngẩn cổ nhìn theo. Lần đầu tiên cô có cảm giác gương mặt anh và anh ta giống nhau. Những người đàn ông đều có những gương mặt giống nhau. Cô đưa ngón tay sưng tấy lên miệng ngậm. Lạ thay, cô đã mất hết cảm giác đau đớn.

Sự lựa chọn cuối cùng

Hành lang không rộng lắm, chỉ đủ để người ta kê trước phòng tư vấn một cái bàn. Chỗ này sẽ là nơi mà các bác sĩ hoặc các nhân viên y tế ngồi tiếp nhận hồ sơ. Dọc hành lang, những băng ghế dài được sắp xếp hơi lộn xộn và không theo một kiểu cách nào, có lẽ, nó không mang tầm quan trọng mấy.

Vì chúng để dành cho người nhà của bệnh nhân trong thời gian chờ đợi. Mà thực ra, nói là bệnh nhân cũng không chính xác. Phải gọi là những con người hoàn toàn bình thường về sức khỏe. Nhưng họ đến đây với mong muốn được bác sĩ can thiệp, để trút đi một phần thân thể, một phần máu thịt, một phần linh hồn với nỗi sợ hãi trong tâm hồn, sự dằn vặt đằng sau cơn tuyệt vọng, sự lựa chọn cuối cùng. Người ta, khi đến đây, có thể là mang tâm trạng thế này, có

thể mang tâm trạng thế kia, nhưng rút cuộc, đơn thuần chỉ là đi trút một món nợ. Suốt một đời người phải mang bao món nợ chất chồng, nhưng có những món nợ đeo đẳng ta mãi không thôi và đôi khi nó trở thành nỗi ám ảnh cho đến chết. Đối với Tâm, có lẽ đó sẽ là sự thật.

Cô đứng tần ngần mãi trước phòng tư vấn. Trong đó có hai người, cộng với bác sĩ nữa là ba. Sẽ bớt đi phần nào sự ngại ngần. Cô hít một hơi dài rồi đưa tay kéo mạnh cánh cửa. Một nụ cười đầy thông cảm hiện ra trên môi bà bác sĩ già. “Em ngồi xuống đi”. Cô ngồi xuống, lén nhìn cô gái ngồi kế bên mình. Cô ta mặc váy, một chiếc váy rộng rãi che đi một cách khéo léo cái bụng to lù lù. Cô ta trạc tuổi Tâm, hoặc là kém hơn cô một đến hai tuổi. Ngồi cạnh cô gái này là một bà tóc đã điểm bạc nhưng trang điểm đậm đến nỗi mũi son phấn toát ra nồng nặc. Có lẽ họ là mẹ con.

“Em muốn nó giải quyết mau chóng để dứt hẳn đi. Thành Tây nó sắp về rồi. Không làm ngay là gay go đấy”. “Vậy chị muốn nó lấy ai?”. “Lấy thành Tây chứ lấy ai? Mà to thế này, không biết có nguy hiểm gì không nhỉ?”. “Bọn em vẫn làm được. Chị an tâm. Mới có năm tháng thôi chứ gì? Bảy tám tháng bọn em cũng làm được hết”.

Mới có năm tháng thôi. Vậy thì hai tháng, với Tâm nào có sá gì.

“Em phải hiểu cho anh. Sự nghiệp của anh chưa đâu vào đâu thì làm sao mà cưới với xin.

Cưới lúc này là chết anh luôn. Em nghỉ học giữa chừng còn bảo lưu được, chứ anh thì đã cận kề ngày bảo vệ luận văn rồi. Bỏ qua thạc sĩ để lên thẳng tiến sĩ, có phải ai cũng làm như anh được đâu”. “Nhưng nó là con của chúng mình”. Nghẹn ngào mãi, rồi thì Tâm cũng thốt ra được lời nói đó. Tiếng con, sao mà thiêng liêng đến thế. “Anh biết! Anh biết! Nhưng không có con này thì sẽ có con khác. Việc gì phải quan trọng hóa vấn đề. Và lại mới có hai tháng, đã hình thù gì đâu. Sau này, chúng mình sẽ có nhiều con... Thôi nào cưng, nghe lời anh nhé.”

Miệng Toàn cong lên, nhưng không phải là để chuẩn bị hôn cô. Mà là thuyết phục. “Cả cuộc đời anh, chưa bao giờ phải nài nỉ, van xin ai bất cứ cái gì, trừ em ra đấy”.

Tâm nhớ mình đã lùi thối bước ra khỏi căn phòng màu xanh ấy thế nào, dù đêm ấy Toàn vẫn có ý giữ cô ở lại. Hình như cô đã suýt va phải một đôi nam nữ đang chúi đầu bên nhau dưới gốc bàng trước cửa nhà Toàn. Đến nỗi họ phải hét lên: “Mù dờ à?”. Trong túi xách của cô, cái giấy siêu âm vẫn nằm nguyên vẹn trong ngăn nhỏ nhất và được kéo khóa lại cẩn thận. Cô vòng ra con đường nhỏ hướng tới một cái hồ. “Trước khi về đến ký túc xá, mình sẽ xé vụn và vứt nó đi!”. Tâm nhủ thầm trước khi tưởng tượng ra những gương mặt tinh quái của ba đứa bạn cùng phòng.

Bà bác sĩ già cười tươi gật đầu chào hai mẹ con kia, sau khi đã xong phần tư vấn. Họ không quên cảm ơn rồi rít, thậm chí hôn hờ và mừng rỡ như bắt được vàng. Bà ta quay sang Tâm: “Em thì sao đây? Kết quả siêu âm thế nào?”. Trong một tích tắc, bà rút ra một tờ giấy nhỏ, điền vào hai chữ “nạo thai” rồi đưa cho Tâm: “Em đi xuống tầng một đóng tiền rồi làm hồ sơ, sau đó lên đây làm luôn”. Tâm tần ngần: “Thế có đau không bác sĩ? Liệu sau này có con được nữa không ạ?”. “Không đau, có gì mà đau, loáng cái là xong ấy mà. Sao lại không có con? Sợ thì thôi, để đó mà đẻ”.

Tâm lí nhí: “Cảm ơn bác sĩ”.

Cảm ơn cuộc đời, vì cuộc đời luôn dạy cho con người những bài học quý. Tâm chua chát. Cô tròng lại cái khẩu trang vào mặt rồi bước những bước nhẹ bằng xuống cầu thang. Người với người lố nhố ngồi đó, những khuôn mặt mệt mỏi và u ám. Minh cũng đang ở trong số đó, có là cựu sinh viên, không cẩn thận thì cũng vào đây hết.

“Em đã quyết định chưa? Em hãy hiểu cho anh!”. “Sao em lảng tránh anh mãi thế. Trả lời cho anh biết?”. “Hãy suy nghĩ thật kỹ. Cuộc đời thật không đơn giản. Em đừng làm anh sợ chứ”. Những tin nhắn được gửi ba mươi lần trong một ngày, nội dung cái nào cũng giống như cái nào. Tâm tuyệt vọng đến mức không buồn đọc nữa. Cô miên man trong những đêm dài mất ngủ. Có lúc cô áp gối lên bụng, mơ mộng đến thiên thần của mình. Một thiên thần mắt đen xinh đẹp gọi cô là mẹ. Nhưng điều đó, với cô, hoàn toàn không thể được. Hẳn bố mẹ cô sẽ ngắt xiu nếu nghe tin cô có bầu. Bận bè, dư luận sẽ không để cho cô yên. Không ai chào đón sự có mặt,

quyền làm người của đứa trẻ này, kể cả người cô yêu, dù nó không có lỗi làm gì. Dù suốt cuộc đời này ai cũng được học những bài học về lòng nhân ái.

Và thế rồi, cô cũng chọn một ngày thật đẹp trời, nắng ấm, chim ca ríu rít ngoài cửa sổ để gửi cho Toàn quyết định của mình: “Em sẽ làm theo ý anh”.

Tình yêu không chỉ đơn giản là đón nhận. Mà còn là hy sinh nữa. Hãy làm xẹp ngay cơn mâu thuẫn đáng nguyên rủa đang phình to trong lòng mình. Và làm theo lý trí đang mách bảo.

“Nguyễn Hoài Tâm, có không?”. Tâm xanh mặt, đầu gối rú lại. Những người ngồi quanh cô nháo nhác: “Tâm kia, ai là Hoài Tâm?”. Cô đứng dậy, có cảm giác mình đang ở pháp trường và đã đến lượt bị xử bắn.

“Sao lâu thế hả, còn để gọi tên người khác nữa chứ”. Cô y tá liếc xéo qua Tâm với ánh nhìn không mấy thiện cảm. Cũng có thể vì Tâm mảnh mai, mặt mũi non tơ và trẻ hơn tuổi hai mốt của cô rất nhiều. Tâm bước vào phòng, thấy đám người lố nhố đang chia nhau những chiếc váy. Cô ngồi phịch xuống giường. Ai đó dúi vào tay cô một chiếc váy hoa màu hồng nhạt, một chiếc váy bần thổ và nhàu nát như đã có hàng trăm người từng mặc nó rồi. Tâm mân mê chiếc váy trong cảm giác vô thức. Một chị người đẩy đà, mỡ căng bóng cả mặt quay qua Tâm bắt chuyện: “Em đến đây với ai?”. Không hiểu sao, có thể là quá bối rối và hãi sợ, Tâm thật thà: “Em đến một mình”. “Thế à. Chưa chồng phải không? Tội nghiệp quá nhỉ. Còn ông xã chị thì lại đang ngồi ở ngoài kia, cái ông mặc bộ com-lê màu mận chín đấy. Ông ấy bắt chị đẻ, nhưng chị lạy ba lạy, chị phải giữ sắc đẹp chứ em. Ngu gì mà đẻ”. “Vâng”. Tâm cúi đầu. “Em mặc váy vào đi”. Chị ta sốt sắng đưa những ngón tay mập mạp đeo đầy nhẫn lên eo Tâm. “Eo nhỏ quá, để chị tìm giúp em cái váy khác. Nào, cởi quần ra, cởi hẳn ra chứ, không phải ngại, cởi trước mặt người yêu thì không ngại à?”. Tâm làm theo chị ta như một cái máy. Từ phòng trong đang lần lượt vọng ra danh sách những người vào.

Cứ mười lăm đến hai mươi phút lại một cái giường nhỏ hẹp như cái cáng được hộ lý đẩy ra. Trên giường là những thân hình im lìm bất động. Người nào xong rồi thì được diu xuống nằm nghỉ. Một số khác bu quanh hỏi han, xoa dầu quanh thái dương, quanh bụng. Tâm nhìn đôi chân của mình đang run lên từng chập dưới lớp váy mỏng tang. Đúng lúc ấy, tên cô được vang lên. Cảm giác nghe nó hoàn toàn không hề tự mãn và vinh dự như khi người ta xưng tên cô ở những giờ học cũng như ở những kỳ thi.

Tâm đi bằng chân đất, người ta không cho mang giày dép vào phòng. Bác sĩ phẫu thuật ngồi bình thản cạnh một cái bàn nhỏ dựng toàn dao kéo. Bên cạnh cô là một người thanh niên đang cho thuốc vào ống tiêm. Hình như là một loại thuốc gây tê. Trong phòng nồng nặc mùi cồn.

“Nằm xuống đi em”. Tâm ngoan ngoãn nằm xuống. “Đừng có khép thế. Dạng chân ra nào em...”. Giọng nói của nữ bác sĩ thật dịu dàng. Nó trấn an cô được nghìn lần. Tay trái cô, anh bác sĩ trẻ đã kẹp nắn ven và tiêm một mũi, hình như anh ta hỏi cân nặng của Tâm nhưng cô nín thinh. Sau chừng ấy ngày suy nghĩ, mất ăn mất ngủ, thân thể cô chỉ có từng này, khoảng bốn mươi hai cân. Với cân nặng như thế, có đủ sức chịu đựng không?

Tâm rùng mình. Bắt đầu rồi hay sao ấy mà cô thấy lạnh ngắt ở phía dưới, giống như một cái thìa nhọn đang xọc nhẹ, luồn sâu người cô rồi trong khoảnh khắc kế tiếp, một vật khác tròn như quả bóng dội vào, thúc mạnh khiến cô tê điếng. Cô muốn hét lên nhưng hàm răng nghiến lại. Cô cảm nhận một cách kinh tởm hàm răng của con quái vật đang từ từ gặm nhấm, từ từ nghiền nát rồi nuốt chửng thân cô. Những dòng nước đầm đìa nhớt nhát từ đầu chảy xuống đùi. “Mình sẽ chết!”. Vụt thoáng qua tâm trí gương mặt của mẹ cô, rồi gương mặt Toàn đang dần nở vì hạnh phúc. Và cô chỉ kịp nghĩ đến từng đấy.

“Máu ra nhiều quá!”. Nữ bác sĩ kêu lên. “Đưa bông băng ngay cho tôi!” Tiếng chân người vội vã nhón nháo chạy ngược chạy xuôi trong phòng. Giọng anh bác sĩ trẻ thảng thốt: “Cô ấy ngắt rồi, huyết áp tụt mạnh”. “Máu ra quá nhiều, chuyển qua phòng cấp cứu ngay!”. Nữ bác sĩ nói như ra lệnh, dù trong đó có chút gì run rẩy và kinh ngạc. “Thật không ngờ! Trường hợp hãn hữu này lại rơi vào ca của tôi”. Nữ bác sĩ sụp xuống, làm bầm.

Trong giây phút mà người ta đang cuống cuống đưa Tâm vào phòng cấp cứu ấy thì tại sân trường đại học X, Toàn đang phơi phới bên cạnh những bạn bè, đồng nghiệp, người thân của

anh ta. Sáng nay, Toàn đã bảo vệ thành công luận án tiến sĩ với đề tài nghiên cứu những giải pháp về môi trường ở Việt Nam. Họ ôm ấp, hò hét, cười đùa và cùng nhau chụp ảnh. Chưa bao giờ hạnh phúc lại đến với anh trọn vẹn đến thế. Toàn hét lên thật to, tiếng hét vang cả đất trời: “Xin cảm ơn bố mẹ, thầy cô giáo, xin cảm ơn bạn bè đã cho tôi có được ngày hôm nay, ngày thực sự được làm người”. Rồi Toàn lách ra khỏi đám đông tíu tít bu quanh bước ra cổng, trèo lên chiếc taxi mà bố mẹ anh ta đã đợi sẵn. Trên tay Toàn trĩu nặng những bó hoa tươi thắm và rực rỡ, khuôn mặt tràn trề kiêu hãnh của anh ta ngập trong hoa. Người lái xe tiến đến đỡ giùm và cất đi, nhưng lẫn trong đồng hoa ngồn ngộn ấy, vẫn có những bông hoa vô tình rớt xuống.

Chiếc xe lao vút về phía trước, để lại một lớp bụi mờ như làn khói nhẹ cuộn lại rồi lan tỏa từ bánh xe, vô tình bám vào những bông hoa tươi thắm rớt lại ấy. Và bởi vì đường phố chật hẹp nên những bánh xe khác lại tiếp tục đi qua, chen chúc, nghiền nát những cánh hoa lẫn lóc rơi tả và tị nghiệp.

Nhưng chẳng ai có thời giờ để ý. Đường ta ta cứ đi...

Tình yêu mong manh

Đã bao lần Quân cố gắng kiếm tìm một thời điểm, một không gian thích hợp nhất để nói với Như rằng anh không muốn tiếp tục nữa, nhưng càng ngày anh càng hiểu ra rằng sự kiếm tìm đó là rất khó. Nên anh trở nên trì hoãn ghê gớm. Ví dụ như lúc này.

Như đang ngồi trước anh. Mặt nghiêng nghiêng vì ánh nắng xéo qua ô cửa kính quán cà phê. Cô mặc một chiếc áo len mỏng khoác ngoài chưa cài hết khuy. Mái tóc dài đen nhánh phủ xuống bờ vai gầy guộc, gương mặt ngơ ngác xanh xao. Tất cả dấy lên trong anh cảm giác tội nghiệp, hơn là một niềm yêu thương. Tại sao thế nhỉ? Mình đã từng rất yêu cô ấy kia mà.

“Em này, anh quyết định rồi...”. Quân hắng giọng. Anh tìm mình khi thấy dáng Như xoay qua anh hốt hoảng.

“Gì thế anh?”.

Giá như giọng nói của cô ấy dừng trong trẻo thế.

“Anh quyết định không đầu tư vốn vào công ty nữa. Đã có những mâu thuẫn xảy ra...”.

“Vâng, tùy anh”.

“Anh muốn nghỉ ngơi, anh định đi Nha Trang”.

“Vâng”.

Cô ấy không hỏi mình đi với ai, cũng không có quyền được đòi hỏi là sẽ đi cùng anh. Trong anh phút chốc dấy lên một cảm giác ngán ngấm tột cùng.

“Mình về đi”.

Anh gọi người phục vụ tính tiền rồi ra bãi giữ xe. Như lú lú sau anh. Anh chở cô ngang qua con đường hoa phượng nở hiem hoi của Sài Gòn mà trước đây cô vẫn thích thú đòi anh chở

qua. Nhưng anh đã đọc thấy sự mỏi mệt, thậm chí cả cam chịu trên gương mặt ấy.

Toàn, đưa bạn thân của anh, hiện là giảng viên Trường Đại học Thủy sản Nha Trang ra ga đón anh. Vừa thấy anh đã toét miệng cười hỏi:

“Như đâu?”.

Anh khoát tay:

“Đi một mình tự do hơn”.

“Tao đã dặn mày rồi, đi đâu chứ đi biển mà đi một mình là buồn muốn khóc đó”.

“VẬY CHỨ MÀY THÌ SAO? SỐNG Ở BIỂN MỘT MÌNH TƯỞNG CHẾT TỪ ĐỜI NÀO RỒI CHỨ?”.

Toàn cười ha hả:

“Thế không biết là cuối năm nay tao cưới vợ à?”.

Anh gật gù:

“Thật là một tin tốt lành”.

“Thế còn mày thì sao? Bao giờ cưới?”.

Anh im lặng. Thật ra, anh đã có lúc mơ đến một gia đình yên ổn, để khỏi phải ngày ngày ra tiệm ăn cơm, khỏi mặc một chiếc sơ mi đến công ty còn mùi mồ hôi của ngày hôm trước, khỏi phải chật vật một mình với những viên thuốc mỗi lúc bệnh hoạn, ốm đau. Nhưng rồi, có một cái gì đó lại ngáng trở anh, khi công việc ngập đầu và anh phải giải quyết đến khuya rồi ngủ gục luôn bên tách cà phê uống dở, để sáng sớm hôm sau hoan hỉ với những áp ủ mới, thành công mới. Những chiều nhậu, những cuộc vui ngẫu hứng, bất kể sáng trưa chiều tối của mấy nhân viên dưới quyền khiến anh vui vẻ xua đi căng thẳng dù đôi khi làm cho anh nôn thốc nôn tháo và thức trắng đêm với căn bệnh đau dạ dày. Chốt lại một điều sự tự do hấp dẫn anh hơn thầy và anh chưa sẵn sàng thay đổi cuộc sống mà anh đang sống. Hơn thế, liệu Như có thực sự là người mà anh muốn gắn bó cả cuộc đời?

“Nha Trang có gì thay đổi không?”. Anh ngồi sau xe Toàn, hỏi băng quơ.

“Như mày thấy đấy, vẫn xinh đẹp như ba năm về trước”.

Anh nhìn những rặng dừa xanh thẫm nằm trải dài bên bờ cát trắng mịn trong hoàng hôn thành phố qua cặp kính đen, thấy lòng không khỏi xốn xang:

“Cho tao về khách sạn nào mà ba bước có thể về với vua Thủy Tề”.

Toàn quay đầu lại:

“Sao? Mày chê căn hộ chật chội của tao à? Căn hộ ở Sài Gòn của mày chắc gì đã rộng rãi tiện nghi bằng?”.

“Không. Lần này về, tao muốn được tĩnh tâm một chút, với lại còn bồ của mày nữa. Phiền lắm”.

“OK, tùy mày đó. Nhưng không phải vì thế mà khi tao lên Sài Gòn mày tổng tao ra vỉa hè đầu nhà. Tao không phải là sếp như mày nên không chơi sang được”.

Anh vỗ vai thằng bạn lảm lòi:

“Tao hiểu mà. Mày hợp với nghề bán cháo phở lắm đấy, thật không hổ danh giảng viên đại học”.

Toàn xách va li cho anh lên tận phòng ở khách sạn rồi vẫy tay:

“Có gì thì ới một câu, tao tới liền”.

Anh ngã xuống giường, đệm êm ru khiến anh khoan khoái, anh mở máy điện thoại. Có ba tin nhắn đang đợi anh. Tin của Như. Những dòng chữ dài lê thê nội dung cái nào cũng như cái nào, rằng anh đã về đến Nha Trang chưa, anh có khỏe không, anh đang làm gì, em nhớ anh... Anh buông máy chạy vào buồng tắm xối nước lên tóc với cảm giác đã đời sau một ngày lác lư trên tàu. Anh muốn quên...

Nha Trang về đêm vô chùng quẩn rũ, anh đi dạo một mình trên phố rộng đèn điện giăng mắc sáng choang. Những quán cà phê hoa trở đầy công mở nhạc êm ru, những gương mặt khách du lịch tươi vui, hớn hờ. Và tiếng sóng, khi anh đứng trên bờ biển lắng nghe âm vang đại dương, thấy cuộc đời quả là kỳ diệu. Khoảnh khắc này, anh mới nhận ra, mình thật cô đơn. Mình có sai làm không khi đi biển một mình thế này. Anh bắt đầu nghĩ đến Như, khi mà đi lướt qua anh là một đôi trai gái. Cô gái mặc một chiếc áo len có gam màu giống như chiếc áo len Như hay mặc. Một gam màu xanh trời nhạt điểm những nụ hoa tím ở cổ và tay áo. Anh đã từng chê là quá đơn điệu và tẻ nhạt. Nhưng hiện tại, Nha Trang đã làm cho anh nghĩ về cô. Anh điện thoại gọi cho Như. Chỉ một tiếng chuông reo cô đã nhắc máy.

“Anh đây. Em khỏe chứ”.

“Vâng, em khỏe”.

Anh áp chặt điện thoại vào tai, dường như anh nghe thấy cả tiếng thở dồn của Như bên kia đầu dây.

“Anh đã đi chơi nhiều chưa? Anh ăn tối chưa?”.

“Rồi em”.

“Anh nhớ mặc áo khoác nhé...”.

Quân ừ hử. Vẫn những điệp khúc đó, mà cái anh cần, trong lúc này, không phải những lời quen thuộc ấy. Giá như, một lần thôi, cô nói rằng:

“Em về Nha Trang với anh nhé”.

Anh sẽ hoan hỉ biết bao. Thế có tàn nhẫn không nhỉ, để cô lặn lội một mình xuống đây. Khi mà trước đó anh có thể thừa khả năng kéo cô đi bất cứ nơi nào. Anh đang mâu thuẫn hay sao? Không. Anh cần Như mãnh liệt hơn. Nhưng Như vẫn là Như, không thay đổi. Anh đã từng yêu cô tha thiết ở cái tính nét nhu mì giản dị. Cô từng đến với anh sau những cơn say. Không quản

ngại, cô pha nước ấm lau mặt cho anh, cởi tất, cởi giày cho anh, rồi ngồi ngay ngắn bên cạnh. Lần đầu anh xúc động, nhưng những lần kế tiếp, sự chu đáo lặng lẽ không một lời phàn nàn oán trách của cô làm cho anh bực bội, vì một điều gì mà chính anh không thể nào lý giải được. Tình yêu hai người phẳng lặng như một dòng sông không gợn sóng, như một đĩa hát tua đi tua lại phát nhàm. Quân không phải là người đa tình hay thích phiêu lưu vì xung quanh anh không thiếu những cô gái trẻ hấp dẫn. Nhưng nếu anh chia tay, Như sẽ nghĩ gì. Rằng anh là kẻ phản bội. Mà với Quân, sự phản bội là điều anh ghê tởm nhất. Nhưng cố gắng duy trì, thì anh lại mệt mỏi nhàm chán, lại trốn tránh, lại cảm thấy sợ hãi khi phải đối diện với chính mình. Hay chăng, anh sẽ nói thật với Như... Rằng hai người cần phải có một thời gian để xem xét lại...

Quân tắt máy điện thoại. Anh ghé vào một quán bar gần khách sạn, cô gái phục vụ tiến đến rót rượu cho Quân. Khi cô ta cố ý ngồi sát Quân thì anh khoát tay tỏ vẻ từ chối. Anh gọi cho Toàn, thông báo vắng tất rằng ngày mai anh quyết định trở về Sài Gòn, nếu rảnh thì qua gặp anh gấp khiến thẳng bạn vàng cầu nhặng xỉ kêu anh là đồ khùng. Quân uống sạch ly whisky, thở dài:

“Có lẽ nó nói đúng, mình khùng thật rồi”.

Tàu vừa đến ga Sài Gòn thì mưa đổ ập xuống. Quân kéo va li, đi như chạy trên con phố đông đúc rồi ghé vào một quán cà phê. Anh ngồi co ro đốt thuốc, lơ đãng nhìn lá vàng bay tơi tả qua ô cửa kính. Đúng lúc đó cửa mở, đứng sững trước anh là Như. Cô ướt lướt thướt trong chiếc váy trắng mỏng manh:

“Sao em lại ở đây?”.

Như bấu tay lên mặt bàn, nói bằng một giọng yếu ớt:

“Em ra ga đón anh”.

“Sao em biết anh về?”.

Em gọi cho anh nhưng anh tắt máy, em gọi cho anh Toàn, anh ấy nói anh về... Em đã đợi anh ở ga suốt cả chiều nay... Khi này em nhìn thấy anh và gọi anh, nhưng không kịp...”.

“Thế à?”.

Quân nói bằng một giọng hờ hững, đến mức anh phải kêu trời, sao mình lại tệ thế, nhưng rồi anh đã lấy lại bình tĩnh. Anh gọi cho Như một ly sữa nóng. Hai người ngồi đối diện nhau. Quân không biết phải bắt đầu thế nào thì Như đã cất lời trước:

“Anh Quân, em muốn nói với anh một chuyện...”.

“Anh nghe đây”,

“Em sắp đi xa...”.

“Hà?”.

Trong một giây Quân tưởng mình nghe lầm.

“Em đi đâu?”.

“Em đi Pháp. Mẹ của em đã lo xong giấy tờ cho em. Mẹ cần em. Em không nghĩ rằng tất cả lại chóng vánh thế. Em xin lỗi vì đã giấu anh...”.

Quân im lặng. Thế là xong. Khởi phải nhức đầu nhức óc cho một cuộc chia tay vì chính Như chứ không phải là ai khác đã nói ra điều đó. Anh chợt nhận ra trong quãng thời gian hai năm yêu nhau chưa bao giờ anh để tâm đến gia đình của Như. Thậm chí, chưa bao giờ anh quan tâm cuộc sống của Như. Anh chỉ lảng máng biết rằng ba mẹ Như chia tay nhau khi Như còn nhỏ và cô phải sống với bà ngoại. Thi thoảng anh đưa cô về và hai người chia tay nhau ở cầu thang khu chung cư cao tầng buồn bã. Quân nhìn sâu vào đáy mắt Như, anh thấy những giọt nước mắt long lanh trào ra. Anh nắm tay cô:

“Em, đừng khóc”.

Như đưa Quân về khi mưa gần tạnh. Đến cửa, Quân nói khẽ:

“Em về đi không muộn”.

Như ngần ngừ một lúc rồi cô lên xe, nhưng vì tay không vững nên cô suýt ngã. Quân giữ lấy cô thật chặt:

“Em có sao không?”.

Như lắc lắc đầu:

“Không...”.

Rồi cô lên xe, phóng thẳng về con đường phía trước.

Quân nhìn theo. Anh không hiểu tâm trạng của mình. Như đang nghĩ gì? Phải chăng sự im lặng của anh càng làm cho Như vò xé vì cô đã đột ngột thông báo cho anh về chuyến đi của mình, đến mức anh không thốt được nên lời? Tội nghiệp cho Như, cô như bình pha lê trong trẻo đến tinh khiết đã đặt nhầm tình yêu cho một kẻ hời hợt như anh. Quân tra chìa vào ổ khóa và đồ vật xuống giường, một lúc sau không tài nào chớp mắt, Quân vớ lấy điện thoại bấm số máy Như, nhưng cô tắt máy. Lê nào Như đã ngủ? Hoặc cô đã chọn ngày hôm nay để chấm dứt tình yêu. Dường như cô hiểu, sự ra đi của cô sẽ rất khó để tiếp tục đắp xây tình cảm với Quân. Vì ngay cả khi cô sống gần anh, chưa bao giờ anh thực sự thuộc về cô. Và với Quân, anh cũng chưa bao giờ hình dung ra được, có một đêm thế này anh gần như thức trắng chỉ để gọi về một số máy mà chính anh cũng không biết, mình sẽ nói gì với chủ nhân của nó...

Ngày anh im lặng

TP: Một ngày như ngày hôm nay, hôm qua, và hôm kia em sống. Em không tin mình vẫn đang còn tỉnh táo, điều sẽ xảy ra với em, lần lượt và nối tiếp nhau, khi em nhìn chiếc điện thoại để ở đầu giường không có tin nhắn của anh vào buổi sáng.

Những thói quen đôi khi trở nên tòi tệ, khi em bắt đầu phải tập lại chúng như một sự thiết lập trật tự đã đảo lộn. Mỗi giai đoạn trong đời sống của em, em lại phải duy trì những thói quen nào đó, rồi vô tình thay đổi chúng vì một sự can thiệp nào đó.

Có lẽ em phải tập lại ngay từ thính giác và khứu giác, em sẽ không vùi đầu vào gối người mùi chiếc gối bên cạnh em nữa, chiếc gối anh đã gối đầu lên đó, vào lúc nửa đêm khi anh đã ngủ

say và bỗng nhiên mùi tóc anh đánh thức em trở dậy. Thật buồn cười, em nhạy cảm đến thế, thì làm sao có thể quên anh.

Em nhận ra hôm nay là Chủ nhật, ngày rảnh rỗi nhất trong tuần, sao em vẫn nằm mãi, mở to mắt nhìn lên ngọn đèn chùm trên trần nhà. Mình đi đâu bây giờ, có nhất thiết em phải đi đâu hay không? Em hình dung cảnh anh sẵn đón em hồi mới quen nhau, từ 8 giờ sáng đỗ xe dưới khu chung cư, kiên nhẫn đợi em tắm gội, là lướt, trang điểm và chọn mùi nước hoa.

Thậm chí có hôm anh đợi em tròn một tiếng đồng hồ, nhưng chỉ có tuần đầu tiên anh đợi em như thế, đến khi anh làm cho em thích mê anh rồi thì chỉ cần anh nhăn mặt, cầu nhau, em đã cuống cuống cho mỗi lần hẹn hò.

Giã từ lười biếng, em dậy từ sớm vào nhà tắm và sau khi đã hoàn tất mọi việc em sẽ ngồi đợi anh như một con búp bê an phận. Có lẽ anh chưa bao giờ biết được, vì anh em có thể dậy từ lúc 6 giờ. Vì anh, em có thể làm tất cả, thậm chí quá sức với trí tưởng tượng của mình.

Chủ nhật tuần này, không có ai đợi em dưới kia. Em không có cảm giác đói. Một ai đó đã gọi điện cho em, sẽ chẳng phải là anh, em biết. Sau cái đêm cả hai cùng rất say ấy, có sao đâu, buồn quá cũng uống thật nhiều mà vui quá thì cũng uống thật nhiều. Anh đưa em về và công em lên cầu thang, hình như em lảm nhảm và hát những câu vô nghĩa, hình như em lặp đi lặp lại câu nói "Em yêu anh".

Anh có nhớ không. Anh sẽ nhớ và anh phải nhớ đó là đêm cuối cùng của chúng ta. Làm sao em biết tất cả lại kết thúc đơn giản như thế, kết thúc ấy cũng giống như người ta bứt đi một chiếc lá xanh non để nhựa ứa trên cành.

Đưa bạn gái thân của em hẹn em ở siêu thị gần nhà, chỉ cần bước qua đường là tới mà sao em đã cảm thấy ngại ngùng. Em quyết tâm đứng dậy và rửa mặt, tròng chiếc váy hoa vào người, em đã gầy đi. Thật tội nghiệp, em cảm nhận rõ xương hông của mình khi em chống nạnh nhìn xuống đường phố. Làm sao em còn ý thức được lòng kiêu hãnh của mình? Những bóng người nhỏ nhoi chìm vào màu sắc hỗn độn. Anh đang làm gì khi không em?

Em đã gọi anh ba lần, kể từ nụ hôn cuối cùng của anh trên thân thể em vào buổi sáng, khi anh thôi nằm quay lưng lại với em để em áp môi vào tấm lưng trần của anh, để em nhìn rõ màu đỏ trên môi anh, và anh ôm em bình thản ngủ thêm. Còn em chỉ biết nằm co quắp, nín thở không dám cựa quậy vì sợ anh bị đánh thức.

Em đã gọi anh vào ngay buổi tối hôm đó, khi em bị sốt, những hồi chuông vang lên không người nghe. Em đợi anh gọi lại cho em như anh vẫn thường làm, nhưng anh không gọi. Em bực bội và tức giận, đợi mãi, rồi cảm giác ấy cũng tan biến nhường chỗ cho việc hoảng hốt và lo sợ. Chuyện gì xảy ra với anh thế? Em đến công ty, bật máy tính, em thấy nick anh sáng trưng trên cửa sổ chat. Nick em cũng sáng trưng. Nhưng anh không gọi em.

Em sống tạm, vui tạm, ăn tạm trong một ngày. Một ai đó rủ em đi ăn trưa, một đồng nghiệp mới, anh ta mặc chiếc sơ mi xanh nhạt đến vô vọng. Suốt bữa ăn em ngồi lặng lẽ, che đậy nỗi u buồn u ám bằng nụ cười nhạt nhẽo. Anh ta gấp đồ ăn cho em và khen em rất đẹp khi cười. Bầu không khí giữa đám đông ngộp thở, em ra về thật sớm và bắt đầu dần vật chính mình. Em có lỗi gì? Em đi mãi, rất lâu giữa thành phố. Đến lúc mẹ em gọi điện, mẹ hỏi bao giờ anh tính chuyện với em, sớm hay là muộn? Ba mươi chín hôm không đủ để quyết định cho một đám cưới, nhưng anh đã muốn cưới em. Anh thực sự đã nói với em như vậy.

Tất cả đã trở nên mất phương hướng, khi em tiếp tục gọi cho anh cuộc gọi cuối cùng và điện thoại của anh ở trong tình trạng không thể nào liên lạc. Buồn cười thật, bắt đầu hoảng hốt là em bắt đầu thấy mình mất trí. Nhưng ký ức về anh lại hiện ra mồn một.

Em bước xuống đường, đưa bé hàng xóm lấm chấm sà vào lòng em, trên tay cầm rất nhiều kẹo mút xanh đỏ. Em buộc phải mỉm cười và nhận lấy một chiếc, em ngậm nó trong miệng và cảm thấy chóng mặt khi không nghĩ tình trạng của mình lại tồi tệ đến thế. Em băng qua đường

trong một buổi sáng không có anh. Thành phố vẫn cuồng quay, chỉ có em cảm thấy mình ngưng thở.

Đưa bạn em vác bụng bầu đứng đợi em trước cổng siêu thị, mặt đỏ ửng rạng ngời hạnh phúc, như ngày hôm qua em đã hình dung một ngày kia em cũng giống như thế, sẽ sống một cuộc đời khác, sẽ từ giã cuộc sống độc thân, nấu nướng một mình, ăn tối một mình, cô độc một mình, anh sẽ thay đổi cuộc đời em, nhưng hôm nay anh đã im lặng.

Em bước vào siêu thị, tất cả các mặt hàng đang trong mùa giảm giá, những đồ vật dành cho các bà các cô nội trợ. Em có cần gì đâu. Trong khi đưa bạn em hăm hồ ngắm nghía từng bộ ly tách sáng bong lấp lánh, em đi qua từng gian hàng đông đúc với gương mặt thờ ơ, bản nhạc cô ca sỹ Nhật cất lên giai điệu buồn bã khiến em đau lòng.

Giá như em có thể nhìn thấy anh, ngay bây giờ, giá như em biết được, vì sao anh rời xa em, tháng trước, cũng ở siêu thị này, chúng ta đi lạc và đã tìm thấy nhau nhờ điện thoại, anh đã cầm tay em rất chặt. Nhưng giờ đây, chiếc điện thoại không còn tác dụng, vì anh tự tách anh ra khỏi em mất rồi.

***

Thêm một cú điện thoại, người đồng nghiệp mới mời em đi uống cà phê, đàn ông thời kỳ ve vãn, ai cũng như ai. Em lạnh lùng từ chối, em không thể dối lòng rằng em vẫn lạc quan và còn niềm tin vào tình yêu, khi em đang đứng đây, buông tay rơi vào một thế giới xa lạ, thế giới không có người đàn ông mà trong cơn say, em đã nói yêu anh. Người say không biết nói dối. Anh cũng không nói dối, anh chỉ ra đi trong im lặng mà thôi.

Ngày rẽ

"Có lẽ, Tô khó yêu ai được ngoài Thao. Nhưng khi cô nhận ra mình cần có anh trong cuộc sống cũng là lúc cô muốn dứt khỏi anh, dứt ra khỏi thế giới chồng chênh hiện tại. Cô cần một niềm tin cụ thể, một tổ ấm dù giản dị đơn sơ để hy sinh, vun đắp."

Tô mới chuyển nhà trọ, căn phòng cũ cô ở đã chật chội và ẩm thấp, chủ nhà lại viện đủ lý do để tăng giá, trong khi công ty Tô vừa sa thải một loạt nhân viên trong đó có cô. Đúng vào thời điểm chuyển nhà thì Thao đi công tác ở Huế, một vài người bạn gái cùng quê cũng bận việc riêng. Một mình Tô hì hụi khuân đồ đạc vào thùng các tông, giữa trời mùa đông mà mồ hôi nhễ nhại. Căn phòng trọ mới cô thuê rộng rãi hơn và ở khá xa trung tâm, nhưng với cô đã là một may mắn vì thời buổi khó khăn vật giá leo thang này tìm được một chỗ trú ẩn là tốt lắm rồi.

Mẹ cô bất ngờ lên thăm sau khi Tô chuyển nhà được một hôm, từ sáng sớm Tô đã lao ra bến xe thấy mẹ tay xách nách mang bao nhiêu tôm cá, nước mắm rau củ quả nhà trồng được. Mẹ vẫn thế, luôn chu đáo ân cần. Tô muốn ứa nước mắt mà cổ họng khô khốc. Cô chờ mẹ về trên quãng đường mịt mù bụi đầy ổ gà, nghe mẹ lầm bầm: "Trường thành phố văn minh sạch sẽ thế nào chứ còn bẩn thỉu hơn cả quê mình". Cô lặng lẽ mở cánh cửa gỗ kêu cọt kẹt, đồ đạc vẫn chất đầy nhà chưa kịp dọn. Trán nóng bừng nhưng sợ mẹ lo nên cô không dám than. Tô chui vào chăn nằm, để mẹ lụi cùi nấu nướng, từ nhỏ Tô vẫn quen với sự chiều chuộng của mẹ. Mẹ hỏi cô: "Dạo này con lười nấu nướng phải không?". "Dạ". Tô đáp lại lí nhí. Nhiều đêm đi làm về muộn, không kịp đi chợ cộng với sự mệt mỏi, bữa tối của Tô chỉ cần một gói mì tôm pha với ít nước sôi còn lại trong phích. Lạ thay Tô không có cảm giác đói.

Tô thiếp đi cho đến khi mùi canh cá nóng xộc lên mũi, cô choàng tỉnh dậy thấy mẹ đã dọn cơm sẵn. "Dậy ăn cơm đi con!". Tô cầm bát vào bát cơm cố tránh ánh mắt đầy lo âu của mẹ. Con gái mẹ hai mươi chín tuổi từ ngày tốt nghiệp đại học, lập nghiệp phương xa nhưng chưa giúp hay làm được gì lớn lao cho mẹ. Ngay đến một bữa ăn, giờ đây cũng đến tay mẹ. Miếng cơm ngon lành chọt ứ đầy nơi cuống họng.

Nửa đêm, Tô rúc đầu vào ngực mẹ. Mẹ cô vuốt khế lưng cô: “ Con tính thế nào, sống mãi thế này sao?”. “ Con đang nộp hồ sơ vào mấy công ty khác, lương bổng hậu hĩnh hơn”. “ Thế còn cái cậu mà con vẫn kể cho mẹ nghe thì sao, hai đứa tính chuyện gì chưa? Con gái có thì...”. Tô thờ dãi và nghĩ đến Thao, trước đây Tô vẫn tự tin khi tâm sự chuyện tình cảm với mẹ, nhưng giờ thì cô không còn muốn khơi dậy niềm hy vọng cho mẹ nữa, vì ngay cả bản thân cô cũng không biết mối tình của mình sẽ đi đâu về đâu”.

“ Hay con về nhà đi, ở quê công việc cũng sẵn sàng ... Sống ở đây, nào có hơn gì?”. Tô khế giờ tay vẫy chào mẹ, tần ngần nhìn theo cho đến khi mẹ lên xe hẳn. Cô quay đi, lao xe thật nhanh . Sống ở đây, nào có hơn gì, mẹ nói đúng, mang tiếng ở thành phố mà cô phải ăn ở tạm bợ hết phòng trọ này đến phòng trọ khác, với mức lương vài triệu đồng nhưng tần tiện lắm cô mới dư một chút để tiết kiệm cho những lúc ốm đau và những chi phí phát sinh khác. Đâu phải ai bám trụ lại thành phố cũng đạt được những mộng ước đặt ra . Tô miên man trong dòng xe cộ, tiếng chuông điện thoại rung lên, cô tấp vào lề đường. Thao gọi, anh thông báo là đã về Hà Nội, tối rảnh thì cô đến nhà gặp anh. Tô ậm ờ, thay vì cảm giác sung sướng vì người yêu gọi, cô lại thấy lòng hoang mang trống rỗng.

Tô thấy mệt mỏi, thay vì đến căn gác trọ của Thao, cô rẽ vào quán cà phê ngồi một mình nhắm nháp ly ca cao sữa và nhắn tin cho Thao. Cô không hy vọng anh sẽ đến. Có thể anh cho rằng cô thật dở hơi, trời lạnh thế này nằm ôm nhau trong chăn là thích nhất, mắt công cà phê cà pháo. Có phải còn thời kỳ hẹn hò sôi nổi như hồi mới yêu đâu. Đã ba năm rồi còn gì. Thế mà Thao cũng đến, sùm sụp áo mưa. Cô nhìn người đàn ông cao ráo trước mặt, Thao đeo kính trắng, mặc áo len đen và quần tây rất lịch lãm. Anh cũng như cô, những người xuất thân từ tỉnh lẻ quyết chí tạo dựng sự nghiệp ở chốn phồn hoa đầy bon chen danh lợi này . Ra đường hay trong công sở, họ chẳng thua kém ai về diện mạo, cũng sạch sẽ thơm tho như người thành thị, cũng không đến mức hôm no mai đói nhưng ám ảnh về một căn nhà yên ổn để sống, ám ảnh về một số tiền tối thiểu trong tài khoản để có thể yên tâm cho tương lai không khỏi bấp bênh mỗi khi bị sa thải , để có thể giúp đỡ gia đình ở quê nhà vẫn là điều day dứt .

Thao gọi một ly cà phê đen và ngồi hút thuốc, Tô cũng lãnh đạm nhìn xuống mặt hồ lúc này tĩnh lặng và tím mờ trong sương chiều. Thao hỏi: “ Hình như em có chuyện muốn nói với anh?”. Tô định lác đầu, nhưng lại thôi. Thực sự là cô muốn nói với Thao, chuyện mà cô đã từng nói trong những đêm nồng nhiệt nhất của hai người, câu chuyện về đám cưới. Bao giờ, bao giờ họ sẽ thực sự thuộc về nhau, cứ mãi như thế này sao? Mỗi lần nghe cô đề cập đến, Thao lại thờ dãi. Cô biết Thao thực lòng yêu cô, anh cũng không hề có một ai khác ngoài cô trong suốt thời gian yêu nhau, nhưng anh chưa bao giờ nói đến đám cưới. Anh luôn lảng tránh mỗi lần cô mời anh về quê chơi, thăm mẹ. Có lần anh bảo: “ Việc anh phải làm bây giờ là mua một căn nhà, rồi mới tính đến việc khác”. Thao làm phiên dịch cho một công ty Hàn quốc, mức lương gấp ba, bốn lần so với cô nhưng để mua được nhà ở thủ đô thì anh phải mất năm, sáu năm nữa với điều kiện phải tiết kiệm, trong khi gia đình dưới quê cũng trông cậy hết vào anh. Mà lúc đó thì Tô đã già rồi còn đâu.

Bước ra từ quán cà phê, Thao nắm lấy tay cô: “ Về nhà anh đi!”. Tô lác lác đầu. “ Em sao thế, hai tuần rồi mình không gặp, anh nhớ em...”. Tô thấy lòng rưng rưng, nhưng cô vẫn quay hướng xe về nhà mình và thấy Thao kè kè đi bên cạnh. Anh theo cô nhẩn nại, anh luôn là một người nhẩn nại, chính phẩm chất ấy đã giữ Tô ở lại vòng tay anh cho đến phút giây này.

“ Ở đây xa quá!”. Thao nhăn nhó. Tô ngồi phịch xuống giường. “ Em mệt hả? “. “ Em không sao!”. Tô chưa kịp cởi giày thì Thao đã ôm riết lấy cô, thân thể anh nóng ran, môi anh nóng ran dồn dập từng hơi thở trên môi Tô. Thật ra, trong những ngày anh đi xa, cô cũng đã nhớ anh biết bao, nhưng nỗi nhớ ấy pha lẫn chút tủi thân, hờn giận mà Thao vô tình không nhận thấy.

Đã khuya mà Tô vẫn chong mắt nhìn ra cửa sổ. Thao lần bàn tay của Tô, thì thào: “ Em chưa ngủ sao?”. “ Em nghĩ đến mẹ, tự nhiên thấy thương mẹ. Hôm qua mẹ lên thăm em, mẹ muốn em về quê. Sống ở đây bấp bênh quá.” “ Cố gắng vượt qua đi em, nói cho cùng, cuộc sống của chúng ta vẫn chỉ là bắt đầu thôi mà”.

Đúng thế, nhưng là bắt đầu với anh, còn em thì mệt mỏi lắm rồi. Tô muốn rên lên. Cô quay đi lén lau những giọt nước mắt vội trào ra. Thao kéo cô vào lòng xiết chặt, anh nhắm nghiền mắt lại, rồi mười lăm phút sau Tô đã nghe thấy tiếng ngáy của anh. Tô nằm lọt thỏm giữa hai cánh tay rắn chắc của Thao, đếm đến một trăm rồi cũng thiếp đi. Sáng tinh dậy thấy Thao đã đi khỏi, anh viết giấy để lại nói phải về sớm chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp sáng nay ở công ty, giữa tờ giấy kẹp hai tờ năm trăm ngàn đồng với dòng tái bút anh muốn giúp em đóng tiền nhà. Hàng tháng Thao vẫn tìm cách đưa tiền cho cô, nhưng không đưa trực tiếp, anh rất tế nhị. Thêm một phẩm chất nữa... Có lẽ, Tô khó yêu ai được ngoài Thao. Nhưng khi cô nhận ra mình cần có anh trong cuộc sống cũng là lúc cô muốn bứt khỏi anh, bứt ra khỏi thế giới chông chênh hiện tại. Cô cần một niềm tin cụ thể, một tổ ấm dù giản dị đơn sơ để hy sinh, vun đắp.

Những ngày giáp tết, Tô vẫn chưa xin được việc làm, năm càng queo cả ngày. Suốt ba tháng cô tiêu xài dè xẻn bằng số tiền đã tiết kiệm trước đó. Thao vẫn chạy xe hơn mười cây số ghé thăm và ở lại với cô vào cuối tuần, đều đặn và bình thường. Nhưng chắc chưa bao giờ anh nghĩ, họ đã sống như một cặp vợ chồng. Chỉ có điều, mỗi người thuê một căn phòng riêng ở hai đầu thành phố. Tô lên danh sách mua quà tết cho mẹ và mấy đứa em họ ở quê, lần này chắc sẽ eo hẹp hơn, nhưng vẫn phải đủ bánh trái kẹo mứt và dành riêng cho mẹ một chiếc áo ấm.

Mẹ lại gọi điện cho cô, nói đã xin được việc làm cho cô trên huyện, mẹ muốn nhân đợt tết này cô về hẳn. Mẹ xót con gái nên giọng đầy cương quyết. Những buổi chiều muộn Tô chạy xe lòng vòng thành phố đèn điện sáng choang, thỉnh thoảng cô tập vào lề đường, chen lẩn giữa đám đông nhộn nhạo ở các cửa hàng giảm giá những ngày cuối năm. Ai cũng háo hức đón tết mà sao lòng Tô rầu rĩ. Cô cần gì ở thành phố này, và có ai nơi chốn này cần cô hay không? Có phải suốt thời gian qua cô đã ở lại đây, sống, tồn tại và làm việc, buồn bã và đau khổ vì Thao, vì tình yêu vô định của mình, chứ không phải vì tham vọng thoát ly khỏi cuộc sống buồn tẻ, nghèo nàn nơi quê nhà. Cô sẽ tiếp tục với mớ hồ sơ xin việc, đợi chờ Thao đến vào mỗi tối thứ bảy và thờ ơ nhìn tuổi xuân đi qua hay cô sẽ dừng lại, chọn lựa một ngã rẽ khác?

Người đàn ông khác

Anh ngồi bên cạnh nàng, đầu hơi cúi về phía trước và thân hình nghiêng hẳn về bên phải, ý chừng muốn gần gũi nàng hơn. Không sao cả, họ đã quen nhau được gần một năm, đã đi dạo phố, cùng nắm tay nhau đi mua sắm như một cặp tình nhân. Và dù anh chưa hôn nàng thì điều đó cũng không quan trọng mấy, nếu mãi mãi tiếp diễn những ngày bình yên thế này thì sau đây, tất cả sẽ không chỉ dừng lại ở những nụ hôn thôi.

Nàng mở túi xách lấy ra cặp kính đen, cặp kính to choán hết gương mặt nhỏ xinh của nàng, nàng cố gắng giấu đi cảm xúc mỗi khi anh rời vô lăng khẽ chạm vào vai nàng, đủ để nàng nhận thấy sự triu mến từ anh. Đây là lần đầu tiên anh lái xe chở nàng đi xa trung tâm thành phố thế này. Anh muốn đưa nàng đi Gia Lâm, đến làng Lệ Mật, một làng chuyên nuôi rắn, đủ các loại rắn hổ mang, cạp nong, cạp nia... những cái tên nàng mới chỉ xem và nghe trên ti vi, trên báo mà mới hình dung nàng đã thấy nửa thích thú nửa sợ hãi. Từ bé nàng vốn rất sợ các con vật dữ tợn và hiểm ác, có lẽ rắn cũng là một loài như thế.

Ảnh: Internet

“Rồi em sẽ được thưởng thức tất cả các món ăn đủ mùi vị được chế biến từ rắn!”. Anh hào hứng khơi gợi sự tò mò trong nàng, và nàng đồng ý đi cùng anh. Cũng như nàng đã cúi đầu im lặng trước anh rất nhiều lần, vì tình cảm vô bờ anh dành cho nàng trong những ngày qua. Sự kiêu hãnh của nàng, đến một lúc nào đó phải chăng sẽ biến mất thật nhanh, đến mức nàng không sao hình dung nổi, rằng nàng đã dần dần lệ thuộc vào anh, từ ý nghĩ, hàng ngày, như một thói quen. Cảm giác ấy suốt sáu năm qua sau mỗi tình đầu tiên, nàng không thể có được.

Ý nghĩ sẽ thuộc về anh lâng lâng như sóng vỗ trong tâm hồn nàng, chỉ cần đợi thêm một chút nữa, một chút thời gian nữa thôi, như một sự ngầm định giữa hai người, rằng sợi dây trói cuộc đời nhau sẽ ngày càng chặt lại.

Anh đi xe thật chậm, hỏi nàng có lạnh không và âu yếm quàng lại khăn cho nàng. Nàng có cảm giác mình được chăm sóc như một em bé, chứ không phải là người đàn bà đã ba mươi tuổi. Nàng chưa từng nghĩ mình đã ba mươi tuổi, nàng luôn sống ở tuổi 19, nàng đang ở tuổi 19. Dù bố mẹ nàng luôn than vãn về việc kết hôn của nàng, dù họ hàng luôn thúc giục và bạn bè cùng lứa thì gần như đã theo chồng hết cả. Chỉ còn nàng sống một mình và không mấy bận tâm về điều đó.

Nàng đã không tìm được một người đàn ông cho riêng mình, hoặc người tìm kiếm nàng lại không phù hợp với nàng. Nên suốt một thời gian dài, tuy xinh xắn, dễ thương, nàng vẫn thường ở nhà buổi tối và làm bạn với sách hàng đêm. Cho đến ngày anh xuất hiện.

“Em xuống xe đi, đến nơi rồi đấy!”. Nàng giật mình mở mắt, thấy anh đã đi vòng qua bên tay phải mở cửa cho nàng, nàng đứng một lúc đợi anh đỗ xe, thấy quang cảnh làng quê cổ kính hiện ra trong làn nắng ấm áp, không khí trong lành và yên tĩnh biết mấy. Nàng líu díu đi theo anh vào nhà hàng ẩm thực. Những người phục vụ tíu tít xúm vào họ, hỏi đi mấy người và thích ngồi trên lầu hay ngồi dưới. Nàng rời khỏi anh đi đến chỗ những hũ rượu ngâm rắn được trưng ngay lối ra vào, từng thân rắn đủ loại đủ sắc màu nằm cuộn tròn trong bình thủy tinh ngâm rượu, nàng lấy điện thoại ra quay, rồi tự hỏi không biết mình quay lại để làm gì? Nàng đâu có uống được rượu, và nhất là rượu rắn.

Nàng nhẹ nhàng bước tiếp, kế bên là một chiếc chuồng chim khá lớn. Nàng nghe thấy tiếng kêu lục cục phát ra, nàng suýt reo lên, bên trong là rất nhiều những con chim bồ câu lông xám mịn màng, mập mạp, cổ rụt hiền lành, mắt trong veo nhìn nàng ngơ ngác. Nàng thò tay vào qua tấm lưới bằng sắt, miệng huýt sáo đùa giỡn với chim. Đúng lúc đó anh đến gần kéo nàng lại: “Thôi em, mình vào đi, đừng nghịch nữa, chúng nó rất bần!”. “Ồ không!”, nàng trở nên tiếc nuối với lũ chim, vừa bước theo anh lên cầu thang vừa líu lô: “Hồi học ở bên Nga, em thường ra quảng trường một mình, buồn quá, chỉ biết làm bạn với bồ câu, có hôm chẳng biết làm gì, em cứ ngồi mãi, ngồi mãi xé bánh mì cho chim ăn đến tận trời tối đấy!”. Anh ừ hừ cho xong. Nàng tiếp tục: “Anh biết không, bồ câu được coi là thiên sứ của tình yêu đấy!”. “À, ừ!”. Anh đưa thực đơn cho nàng rồi bảo: “Em khát nước chưa. Gọi đồ uống đi, anh đã đặt món cho mình rồi! Chút họ sẽ mang lên đây”. Nàng phần chần chừ nhìn ra xung quanh, bàn họ ngồi nằm ở một góc hơi khuất và khá lãng mạn, những chậu cây cảnh xanh tươi nở những bông hoa đỏ ối. Kỷ niệm thời sinh viên xa lắc lơ đột ngột hiện về khiến nàng không sao kìm lại dòng ý nghĩ. Nàng muốn nói với anh nhiều, rất nhiều về quãng thời gian nàng sống xa nhà, ở một nơi đất khách quê người với biết bao khó khăn, buồn tủi cũng như tràn ngập những niềm vui mà nàng từng ném trải, những điều nàng luôn chôn chặt trong lòng và chưa từng nói cho ai biết, nhưng hình như anh đang ngó đi đâu đó, anh kêu anh bị lạnh, anh đói bụng và anh xin lỗi nàng rằng anh cần phải hút một điếu

thuốc ngay bây giờ. Nàng mở to mắt nhìn những vòng khói tròn vo mờ ảo được phả ra từ miệng anh, nàng cũng không nhận ra là mình đang rất đói.

Đã lâu nàng mới phấn khích như hôm nay, những đôi mắt nâu trong veo lạnh hiên của chim bồ câu thực sự làm cho nàng phấn khích, anh từng nói nàng có đôi mắt giống như mắt bồ câu, song hình như anh không nhớ anh đã nói với nàng như thế.

Người phục vụ lần lượt mang các món ăn lên, nàng lơ đãng nhìn qua. Anh ta vừa đặt đĩa xuống bàn vừa đọc tên các món ăn một cách khá chuyên nghiệp: “ Mời quý khách dùng món rắn xé phay”. “ Mời quý khách dùng món rắn hầm xả. Mời quý khách dùng món rắn tiềm thuốc bắc...”. Nàng thấy hoa cả mắt. Chẳng mấy chốc chiếc bàn nhỏ của hai người đã đầy ắp những đĩa thịt bốc khói thơm lừng. Nàng đón đôi đũa từ tay anh, nghe tiếng xuýt xoa từ miệng anh rằng phải ăn nóng thế này mới ngon, rồi anh giục già nàng, vừa ăn vừa gấp đầy bát cho nàng. Nàng luống cuống gấp một miếng ném thử, thấy ngòn ngọt tê tê nơi đầu lưỡi, một mùi vị lạ lắm chưa quen. Nàng nhai chậm và thật kỹ, thực sự nàng vẫn chưa quen được, cái cảm giác mình đang nuốt chửng miếng thịt rắn hổ mang tai ác.

Anh quan sát nàng rồi lắc lắc đầu, anh quay qua gọi người phục vụ đến nói nhỏ điều gì đó rồi nhìn nàng thăm dò: “ Em ăn được chứ, nếu không được thì đừng có cố!”. “ Không, em ăn được mà!”. Nàng gấp miếng thứ hai lên miệng, đúng lúc đó người phục vụ bê tiếp một đĩa thịt lên và đồng dục: “ Mời quý khách dùng món chim bồ câu!”

Nàng suýt nghẹn. Vì bàn đã chật, chỉ còn một khoảng trống nhỏ ngay trước mắt nàng, vừa đủ để người phục vụ tận tình đặt đĩa lên đó, nàng trân trân nhìn xuống, trước mắt nàng, rất rõ, hình dáng hai con chim bồ câu vàng ươm vì đã bị quay chín, nằm co quắp lên nhau, trên một cái đĩa rất nhiều rau.

Anh vẫn đang ăn ngon lành, thậm chí anh đã bỏ đũa xuống và đưa tay gặm, nhằn xương những miếng thịt rắn trắng ửng. Một cảm giác kinh tởm dâng lên trong lòng nàng, không lẫn vào đâu được, cái cảm giác vào một buổi sáng ngồi trên giảng đường vô tình nàng đọc tin trên một tờ báo Nga viết rằng : “Một số người dân sống trên phố Novoslabodskaya đã gọi điện báo cảnh sát về trường hợp một người Việt Nam đang bắt rất nhiều chim bồ câu, nhét đầy vào những chiếc túi paket. Cảnh sát đã đến ngay hiện trường và bắt quả tang “kẻ đi săn” cùng tang vật là những chiếc túi chứa đầy chim bồ câu đã bị bóp chết và một chiếc vợt lưới dùng để bắt chim.”

Nàng đã bị ám ảnh rất nhiều đêm sau đó, bởi hành động mà nàng và rất nhiều người giống như nàng cho là dã man đó!

Hôm nay, nó lại tái diễn trước mặt nàng, dù với một hình thức khác, ở một nơi khác. Nhưng...

Miếng thịt rắn thứ hai nghẹn ứ trong cổ họng khiến nàng không biết phải làm sao, nàng ra hiệu cho anh nàng cần đi toilet một chút. Nàng đứng trước gương, mặt hơi biến sắc, nhưng nàng đã không tô son lại như nàng vẫn từng làm thế trước anh. Có lẽ nàng đã không còn muốn mình đẹp hơn trước mắt anh nữa.

Nàng đi ra, ngáp ngừng đến chỗ ngồi của mình , dù cố gắng đến mấy ánh mắt nàng cũng không thể rời khỏi đĩa thịt chim bồ câu, nàng đã quá phấn khích, đến mức không nghĩ đến chuyện những con chim béo múp ấy được nuôi chỉ với mục đích là sẽ bị người ta làm thịt, sẽ bị bóp cổ đến chết, sẽ bị dội nước sôi, vật trụi lông và đem lên bếp.

Sau một hồi cầm cúi ăn, anh ngước lên chăm chú hỏi nàng: “ Em có sao không, em ăn đi chứ?”.

Nàng gượng cười: “ Anh cứ ăn đi, tự nhiên em thấy đau bụng”. Nàng không ngờ mình có thể nói dối một cách trơn tru như thế, đến mức anh phát hoảng : “ Em đau thế nào, có cần nghỉ ngơi không?”. “ Không!”. Nàng xua tay. Anh chép miệng và trở nên mất hứng, trán anh nhúu lại, nhưng dường như tiếc rẻ nên anh vẫn cố kéo đĩa chim bồ câu về phía mình, bẻ một cái đùi và nhấm nháp từng miếng. Nàng ngồi im lặng nhìn những bông hoa màu đỏ, một màu tức tưởi. Nàng muốn đi về ngay lập tức.

Rõ ràng anh đã nhìn thấy nàng âu yếm những con chim bé nhỏ đó, anh đã nghe thấy nàng kể những kỷ niệm về chúng. Vậy tại sao, tại sao anh lại làm như thế? Nàng không thể tìm ra câu trả lời, tất cả lòng bùng trong óc, trong phút chốc buồn bã và thất vọng. Nàng nhìn anh rút ví thanh toán rồi đứng dậy, đi theo anh ra về.

Những bình rượu ngâm lènh phènh xác rắn, chuồng chim với những con chim bé bỏng tội nghiệp cất lên tiếng hót vô vọng, tất cả đã lùi lại phía sau lưng. Nàng lên xe và vội vã đưa cặp kính đen lên mặt. Nàng đã không khóc. Nhưng có một điều gì đó rất thiêng liêng vừa vỡ vụn trong lòng nàng và mất đi vĩnh viễn, khi bên cạnh nàng trong khoảnh khắc ngắn ngủi ngày hôm nay, anh của ngày hôm qua đã biến thành một người đàn ông khác.